

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Şubat 2017 Sayı: 58

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Ünlü savaş teorisyeni Clausewitz, savaşta düşmanı yenmek için savaşçıların en önemli erdemlerinin başında “cesaret” geldiğini söyler. Fransız Devrimi’nin önderlerinden Danton’un sloganlaştırdığı haliyle, “cesaret, cesaret, daha fazla cesaret”tir.

AKP hükümeti uzunca bir dönemdir bir “korku imparatorluğu” yarattı. Şimdi bunu anayasa ile resmileştirmek ve pekiştirmek istiyor. Bunun için anayasa değişikliğine “hayır” diyen herkes üzerinde terör estiriyor. Vapurda “hayır”lı şarkı söyleyen gençleri gözaltına alıyor, “hayır” afişleri asan CHP’li gençlerin üzerine kurşun yağdırıyor, “hayır” pankartı açanları tutukluyor, “hayır” diyen sendikaları basıyor, “hayır”lı mesajlar yazan sanatçılara linç kampanyası örgütleyiyor, en hafifinden maliye müfettişleri gönderiyor vb... Hakaret, küfür, işten atmaların ise haddi hesabı yok!

Bunlarla da kalmıyorlar, 15 Temmuz sonrasında olduğu gibi para-militer çeteleri ortalığa salmış durumdalar. Bu çeteler, sokaklarda “hayır”cı avına çıkıyor. Sedat Peker gibi mafya bozuntuları tehditler savuruyor.

* * *

AKP yasal bir partinin sınırlarını çok aşan bir biçimde, yasa, kural, ahlak hiçbir şey tanımadan, kuralsız bir savaş yürütüyor. Bunu anayasa değişikliğinin her aşamasında sürdürdüler. Meclisten nasıl bir terör estirerek ve tüm kuralları çiğneyerek geçirdiklerine tanık olduk. Açık oy kepezeliğine karşı çıkan vekillere saldıran, “suç işliyorum ulan, sana ne” diye bağırarak, pervasız ve lümpen “bakan”ları gördük.

OHAL ilanından bu yana iyice gemi aزیya alan bu zorbalığı ve keyfi yönetimi kalıcı hale getirmek ve yasal kılıfa sokmak için, saldırıların boyutunu tırmandırıyorlar.

Sayfa 2’de sürüyor

Referandumu durdurabiliriz!

DAHA FAZLA CESARET!

Referandumu durdurabiliriz DAHA FAZLA CESARET!

Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş, “evet çıkmazsa terör artar” diyerek, bunu açıkça ilan etti. Başta devlet terörü olmak üzere resmî sivil faşist her tür saldırının arkasında AKP’nin olduğu, bundan daha açık itiraf edilebilir mi?

Başbakan Binali Yıldırım da “itaat et, rahat et” diyor. Yani “ya dayattığımız rejimi kabul eder, ona kul-köle olursun; ya da size dünyayı zehir ederiz” diyorlar.

Bu halka karşı açılmış bir savaştır. Bize de “davetleriniz kabulümüzdür” demekten ve onun gereklerini yapmaktan başka bir yol kalmıyor.

Herhangi bir anayasa değişikliği ile karşı karşıya değiliz. Bugüne kadar 12 Eylül anayasası defalarca değiştirildi, bir çok maddesi kaldırıldı. Bunların bir kısmı “AB’ye uyum” içindi, ama sonuçta sistemin kendi içindeki değişikliklerdi. Fakat bu kez parlamenter rejimi ortadan kaldıran köklü bir değişiklik söz konusudur.

Elbette parlamenter sistem, düzen-içi muhalefetin yaydığı gibi “demokrasi” değildir. Ancak padişahlıktan meşrutiyete, oradan cumhuriyete, yani mutlakiyetten parlamenterizme geçiş, insanlığın ileriye doğru gidişinin ulaştığı bir düzeydi. Ve bu düzeye kendiliğinden gelinmedi veya egemenler tarafından bahşedilmedi. Yüzlerce yıl süren savaşlar, mücadeleler sonucu kazanıldı.

Fakat insanlığın “eşitlik, özgürlük, kardeşlik” talebi ve bu uğurda verdiği mücadeleler, parlamenter sistemde çakılıp kalmadı; demokratik halk iktidarlarını, proletarya diktatörlüğünü yarattı, sosyalizme ulaştı. Bu ilerleyiş karşısında burjuvazi, iktidarını korumak ve sistemin ayıplarını örtmek için, parlamentoyu bir “incir yaprağı” olarak kullandı. Ancak kimi dönem-özellikle savaş ve devrim yıllarında- buna da ihtiyaç duymayıp kaldırıp attı.

Şimdi AKP’nin yeni anayasa ile yapmaya çalıştığı budur. Parlamenter faşizmden, “klasik faşizm”e, “tek lider-tek parti” faşizmine geçiliyor. 1920’lerin sonunda Avrupa’da görülen Hitler, Mussolini, Franco tipi faşizme öykünüyor.

“Başkanlık sistemi”ne, “üniter yapıyı yıkıp federasyon getireceği” için karşı çıkan şoven-milliyetçilere Erdoğan, Aralık 2015 tarihinde şöyle demişti: “Üniter sistemlerde başkanlık sistemi yok diye bir şey yoktur. Şu anda bunun zaten dünyada örneği var. Yani geçmişten bu yana var. Hitler Almanyası’na baktığınızda orada da bunu görürsünüz.”

Hitler Almanyası’nın anayasasını örnek gösterecek kadar zıvanadan çıkmıştır. Onun

Hitler özentisi, kendisine “reis” lakabını uygun görmesinden de anlaşılıyor. Bilindiği gibi aynı anlama gelmek üzere Hitler “führer”, Mussolini ise “duce” sıfatlarını kullanıyorlardı.

Kısaca karşı karşıya kaldığımız durum, Hitlervari bir faşizmdir.

Önümüze sürülen bu Hitler anayasası gayri-meşrudur! Sadece hazırlanışı, meclisten geçirilişi yönleriyle değil, bir bütün olarak gayri-meşrudur!

Ne böyle bir anayasayı, ne de onun referandumunu tanımak zorundayız!

Bir insanın “yaşam hakkı” oylanabilir mi? Temel hak ve özgürlükler, insanlığın bugüne dek elde ettiği kazanımlar oylamaya sunulabilir mi?

Bu haklar, referandumla-seçimle mi kazanıldı ki, şimdi referandumla geri alınabilsin! Kan ve can bedeli kazanılanlar, yine kan ve can bedeli savunularak korunabilir. Onun içindir ki bu savaş, sandıkta değil sokakta kazanılacaktır!

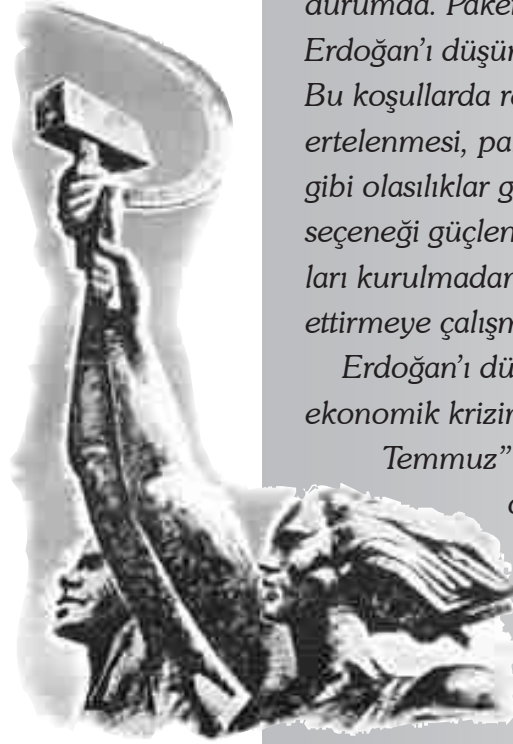
“Mal mülk kaybetmek, bir şeylerini yitirmektir / onurunu kaybetmek, çok şeyi yitirmektir / cesaretini kaybetmek, her şeyi yitirmek demektir” demişti Gothe.

Bu referandumu durdurabiliriz! AKP’li anket şirketleri bile “hayır”ların fazla olduğunu söylüyor, ancak “hayır” diyenler bile, referandumdan “evet” çıkacağını düşünüyor! Çünkü şimdiye kadar AKP, her girdiği seçimden hile, entrika ve zorbalıkla galip çıkmayı başardı. Ve sandığı bir “çamaşır makinesi” gibi, kendisini aklama aracı olarak kullandı.

Kitleler haklı olarak sandığa güvenmiyor. Zaten seçimler de sandıkta kazanılmıyor. AKP ve Erdoğan da aslında sandıkla gelmediler, sandıkla da gitmeyecekler!

Böyle bir dönemde en fazla ihtiyacımız olan şey, “cesaret”tir. Erdoğan kliğinin halka karşı açtığı savaşı, ancak cesaretle üzerine yürüyerek kazanabiliriz. Kitlelerin içine düştüğü bu ruh halini değiştirmek buradan geçiyor. Unutmayalım ki, korku kadar cesaret de bulaşıcıdır.

Danton’un 300 yıl önce söylediği gibi, “Cesaret, cesaret, daha fazla cesaret!”

Okurlara...

Merhaba,

Erdoğan’a “tek adam diktatörlüğü” ve sınırsız yetki vermeyi hedefleyen yeni anayasa değişikliği paketi meclisten geçti. Ancak 21 Ocak gününe kadar adeta koşarcasına süreci tamamlamaya, paketi hızlandırmaya çalışan AKP, günlerdir sessizliğe gömülmüş durumda. Pakete karşı muhalefetin artması Erdoğan’ı düşündürüyor ve beklemeye itiyor. Bu koşullarda referandumun iptal edilmesi, ertelenmesi, pakette değişiklikler yapılması gibi olasılıklar güç kazanıyor. Bize düşen bu seçeneği güçlendirmek, referandum sandıkları kurulmadan bu anayasa değişikliği iptal ettirmeye çalışmak olmalıdır.

Erdoğan’ı düşündüren en önemli unsur, ekonomik krizin boyutudur. Aylardır “15 Temmuz” söylemleri ile oylanmakta

olan kitleler, işçi kıyımlarının artması, doların yükselmesi ve yoksulluğun büyümesi ile gerçek gündemlerine dönüyorlar.

Krize karşı mücadele, yaşam hakkımızı savunmanın tek yoludur.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

58. Sayıda

3	Referanduma geçit vermeyelim
4	Gazeteciler tutuklanıyor
5	Suriye savaşında çıkmaz sokaklar
6	Ekonomik kriz ne düzeyde
8	Grev yasağı grevle kaldırılır
10	Dinci gerici eğitimde yeni müfredat
12	Protestolarla göreve başlayan ilk ABD başkanı
13	Dakota’da Kızılderililer direniyor
14	Kıbrıs’ta büyük pazarlık
17	Şubat’ta atılan tohum
18	Muhbirlik özendiriliyor
19	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
21	Anayasa referandumu üzerine

Erdoğan için “mutlak güç” öngören “cumhurbaşkanlığı sistemi” çalışmalarında bir adım daha atıldı. Mecliste kabul edilmesinin ardından, Erdoğan’a gönderilmesi ve onaylanması bekleniyor. Ardından referandum süreci başlatılacak.

Hükümet, anayasa değişikliği paketinin “millet” tarafından istendiğini, kendilerinin sadece bu isteği yerine getirdiklerini anlatmaya çalışıyor. Ve bu doğrultuda rutin işlemleri yaparak ilerlediklerini, işleyişin takvime uygun olarak yürütüldüğünü göstermeye uğraşıyor.

Ancak **tablo gerçekte bu kadar parlak değil. Başından itibaren son derece sancılı, her aşamada büyük badireler atlatarak bugüne geldiler.** Bundan sonrasının ise daha sancılı ve

şüphe de burada ortaya çıktı. Bahçeli, Erdoğan’ı olmayacak bir “maceraya” atarak, tartışmalı bir duruma düşmesini sağlamak için mi başkanlık söylemini ileri sürmüştü? Yoksa gerçekten Erdoğan bu defa Bahçeli’nin desteğiyle başkanlığı alacak mıydı? Dahası, Bahçeli kendi partisini başkanlık konusunda ikna edebilecek miydi?

Hesaplar, kitaplar bir ay sürdü. **Erdoğan, gerçekte ABD’nin de, Rusya’nın da kendisine güvenmediğini, böyle bir başkanlık çıkışını desteklemeyeceklerini biliyordu.** İşbirlikçi burjuvazi içinden de, Erdoğan’ın başkanlığına karşı olanlar vardı. Ve **en önemlisi, kitlelerin başkanlık sistemine ikna edilmesi kolay değildi.** Erdoğan karşıtı kitle, o hiç ağzlarından düşürmedikleri “millet”in en az yarısını

dönüştü” diyen bir yazı yazdı. Yazıya göre, taslaktaki bazı maddeler AKP ile MHP arasında anlaşmazlık oluşmasına neden olmuştu. Gerçekte ise, **kitlelerin başkanlık sistemine duydukları tepki ve emperyalistlerin karşı çıkışları, AKP’nin frene basmasına neden oluyordu.** AKP’nin yaptırdığı anketlerde, başkanlığa kitle desteği yüzde 45’in üzerine çıkmıyordu.

Dahası, ilk aşamada meclisten geçmesi gereken paket için, Bahçeli’nin MHP milletvekillerini nasıl ikna edeceği tartışmalıydı. AKP’nin içinde de büyük fireler olacağı hesaba katılıyordu. Öyle ki, Erdoğan, Yıldırım ve Bahçeli dışında, başkanlık sistemini isteyen kimse yok gibi görünüyordu.

Ancak **konunun bir kere tartışmaya açılmış olması, Erdoğan’ın yetkilerini aşmasını ve anayasa ihlallerini tartışmalı duruma getirmişti.** Bu aşamada Erdoğan geri çekilmek istemedi.

İki ay süren tartışmaların ardından, Aralık ayı ortasında anayasa taslağı meclise getirildi. Komisyonunda estirilen terörün ardından, 30 Aralık’ta meclis komisyonundan geçirildi. Taslağın üç maddesi, komisyondaki engellere takılmıştı; 21 maddeyle gelen taslak, 18 maddede düştü.

Ocak ayı, meclis tartışmalarına odaklandı. AKP milletvekilleri, “oyunuzu açık kullanmadığınız koşulda, FETÖ’den yargılanırsınız” diyerek korkutuldu, hiza sokuldu. MHP milletvekilleri “erken seçim” tehdidi ile durduruldu. Meclis oylamaları sırasında MHP’de firelerin artması üzerine Bahçeli, “referandum olmazsa erken seçime gidilir” diyerek, kendi vekillerine “bir daha seçilemezsiniz” mesajını verdi. **Bahçeli’nin hemen ardından AKP’li bakanlar da “erken seçim” tehdidini savurdu.**

Tartışmalar, basın sansürleri, açık oy kayıtları vb arasında, taslağın maddeleri tek tek oylandı. Sonuç olarak, yeterli oy sayısının sadece 9 oy üzerinde (339 oyla) paket mecliste kabul edilmiş oldu.

Meclis görevini yerine getirmişti! Ancak **bu süreçte, başkanlık sisteminin önündeki engeller azalmadı, arttı.** En başta, kurulan bütün denetime rağmen, AKP’nin içinde fireler olmuştu. **İkincisi, “hayır” cephesi güçlenmiş, cesaretlenmişti. Üçüncüsü, AKP’nin anketlerinde bile, “hayır”cılarının oranının arttığı görüldü.** Öyle ki, taslak meclise gelmeden önce, “hayır” oranı,

Referanduma geçit vermeyelim!

son derece karmaşık biçimde ilerleyeceğini görmek zor değil.

Her aşamada engeller

“Başkanlık sistemi”ni getirerek kendisine “yargılanamaz” statüsünü ve ölünceye kadar koltukta oturmayı garanti altına almak, Erdoğan’ın uzun zamandır hayalini kurduğu bir hedefti. Ancak buna dönük her girişiminde kayaya çarparak geri çekilmek zorunda kalmıştı. Bu koşullarda fiilen yetkilerini genişletti, yasaları çiğneyerek “başkan” gibi davranmaya başladı.

Devlet Bahçeli’nin, 11 Ekim 2016 günü meclis grup toplantısında yaptığı konuşma, tam da bunu işaret ediyordu. Erdoğan’ın ya “geri çekilmesi”ni ya da “anayasanın Erdoğan’a uygun hale getirilmesi”ni ileri sürerek, uzun süredir gündemden düşmüş olan başkanlık tartışmasını yeniden ateşledi.

AKP hükümeti bu konuşmaya hem sevindi, hem de şaşırdı. Bahçeli eleştiriyor gibi görünürken, gerçekte Erdoğan’ın başkanlığına destek vermişti. Sanki nihayet “başkanlığa giden yol” açılmış gibi oldu. Ama ilk

oluşturuyordu. **AKP kitlelerinin içinde de, FETÖ operasyonlarından bu yana, Erdoğan’a karşı güvensizlik ve tedirginlik artmıştı; bu durum başkanlık karşıtlığını da beraberinde getiriyordu.** Bu kadar karmaşık dengeler içinde, bir başkanlık macerasına atılırken, elindekini kaybetme ihtimali de vardı elbette.

Bir ay boyunca yapılan hesapların ardından, Kasım ayı ortalarında, ortaya bir taslak metin çıktı. Taslağın sahibi ortaya yoktu; hazırlanması için kim görev vermişti, bu görev doğrultusunda kim hazırlamıştı, bunların hiçbirisi belli değildi. Belli olan tek şey, “başkanlık” kavramının yerine “cumhurbaşkanlığı” kavramının kullanılmasıydı. **Kitleleri “başkanlık” gibi doğrudan “diktatörlük” ile özdeşleştirilmiş bir simge ile ikna etmelerinin mümkün olmadığını düşündükleri için, “cumhurbaşkanlığı” kavramını kullanarak bir yanılsama yaratmayı ve kitleleri kandırmayı hedeflediler.**

8 Aralık günü, AKP’nin basın “komseri” Abdülkadir Selvi, Hürriyet gazetesindeki yazısında “pürüz, krize

Bugün asıl görev, meşruiyeti bu kadar tartışmalı bir kararın hayata geçmesini engellemektir. AKP zaten, bu referandumu yaptırma konusunda kararsız, sonuçları konusunda güvensizdir. O halde, süreci başlamanı bitirmek, ya da referandum aşamasına gelmeden durdurmak mümkündür. Doğru devrimci tavır, buraya yüklenmektir. Başkanlığa hayır! Referanduma geçit yok!

Kendisini meclis kürsüsüne kelepçeleyen Aylin Nazlıka ve ona yönelik saldırıya tepki gösteren HDP'li Pervin Buldan, CHP'li Şafak Pavey, AKP'nin kadın milletvekilleri tarafından darpedildi.

“evet” oranının sadece 2 puan altındayken, meclis tartışmalarının ardından, “hayır”ın oranı 6-7 puan yükseldi. Dördüncüsü, emperyalist kurumların OHAL koşullarında referandumun meşru olmayacağı yolunda uyarıları arttı. Beşincisi, finans kuruluşları Türkiye'nin notunu düşürdü ve bunu son dönemde yaşanan ortama bağladılar.

Bütün bunlar, AKP'nin daha fazla ürkmesine ne neden oldu.

Referandum tablosu belirsiz

Başkanlık sisteminin yeniden gündeme gelmesinden bu yana, AKP hükümeti aştığı her engelin ardından, daha büyük bir engelle karşı karşıya kalıyor. “Evet” cephesinde yer alan iki partiden MHP'nin kadroları açıkça yönetime karşı çıkıp “hayır” çalışması yapacaklarını açıklıyor. AKP ise kendi kitlesine ne kadar hakim olacağını, FETÖ operasyonlarının yarattığı güvensizlik duygusunu nasıl gidereceğini bulmaya çalışıyor.

Başkanlık paketinin mecliste kabul edildiği

tarihin (21 Ocak) üzerinden günler geçmesine rağmen, paketin neden Erdoğan'a gönderilmediği, Erdoğan'ın neden paketi onaylayarak referandum sürecini resmi olarak başlatmadığı önemli bir sorudur. Normal koşullarda, hızla ve biran önce atması gereken adımların, bu kadar geciktirilmesi, AKP'nin önündeki engellerin azalmadığının, arttığının göstergesidir.

Birçok noktada, **bu referandum yasalara aykırıdır, meşru değildir, hayata geçmesi sakıncalıdır.**

OHAL koşullarında referandumun meşruiyeti yoktur.

“Gizli oy” kuralını ihlal ederek meclisten geçirilen taslağın meşruiyeti yoktur.

“Ya hapisane ya evet oyu” diye korkutulan, “bir daha seçilemezsin” diye tehdit edilen milletvekillerinin oylarıyla geçirilen taslağın meşruiyeti yoktur.

“Evet dersiniz terör biter” diyen bir hükümetin yapacağı referandumun meşruiyeti yoktur.

“Hayır”cılarının gözetine alındığı, kurşunlandığı, sivil faşist çeteler tarafından tehdit edildiği, bombaların patlayacağı uyarılarının yapıldığı; diğer taraftan tüm devlet olanaklarının ve bütçesinin “evet” için harekete geçirildiği bir referandumun meşruiyeti yoktur.

Bütün bu dezavantajlı duruma rağmen, referandum sandığından “hayır” çıkması ihtimali elbette vardır. Ancak bugün asıl görev, meşruiyeti bu kadar tartışmalı bir kararın hayata geçmesini engellemektir.

AKP zaten, bu referandumu yaptırma konusunda kararsız, sonuçları konusunda güvensizdir. O halde, süreci başlamadan bitirmek, ya da referandum aşamasına gelmeden durdurmak mümkündür. Doğru devrimci tavır, buraya yüklenmektir.

Başkanlığa hayır! Referanduma geçit yok!

Bugüne kadar bütün seçimlerde ve referandumlarda, AKP'ye “hayır” diyenler ile “boykot” ya da “sandığa gitme-oy kullanma” diyenler karşı karşıya getirildi. Reformist-liberal kesimler, AKP yandaşlarını bırakıp “boykot” ve “sandığa gitme” diyenlere saldırdılar, polemiklere girdiler. Bugün bunun ne yeri ne de zamanıdır. **“Boykot” diyenler, “sandığa gitme-oy kullanma” diyenler ve “hayır” diyenler, referandumu durdurmak için güçlerini birleştirmelidir.**

“Başkanlık sistemine hayır” diyen herkes, “referanduma geçit yok” demelidir.

Gazeteciler tutuklanıyor

Türkiye, tutuklu gazeteci sayısı ile dünyada bir numaraya yükseldi. Ama hala gazeteciler tutuklanmaya devam ediyor.

Geçtiğimiz aylarda Redhack tarafından açığa çıkartılan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Berat Albayrak'ın mailerini haber yaptıklarından dolayı, 6 gazeteci daha gözetine alındı. 25 Aralık 2016'da gözetine alınan gazeteciler, çeşitli örgütlere üyelikle suçlanarak tam 24 gün gözaltında tutuldu.

Bu uzunlukta gözaltı süresi bir cezalandırma ve yıldırma yöntemi. Gözetine alınan gazetecilerden ETHA sorumlusu Derya Okatan bu durumu protesto etmek için açlık grevi yaptı.

24 gün sonrasında tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilen gazetecilerden Derya Okatan, Yolculuk gazetesi yazı işleri müdürü Eray Sargın ve kapatılan DİHA çalışanı Metin Yoksus serbest bırakılırken; BirGün çalışanı Mahir Kanaat, DİHA'nın haber müdürü Ömer Çelik ve Diken eski editörü Tunca Öğreten tutuklandı.

Bu üç gazeteciyi tutuklatan 8. Sulh Ceza Hakimliği'nin daha önce Ahmet Şık için de tutuklama kararı çıkaran mahkeme olduğu ortaya çıktı.

Başkanlık sistemine karşı direnelim!

Başkanlık sistemini öngören anayasa teklifinin meclisteki oylaması başladı. İlk üç madde, “referandum sınırı” olan 330 oy barajını aştı.

Sistemin biçimi, özündeki sömürüyü gizlemez. Emperyalist-kapitalist sistemin her biçimi, işçi ve emekçilerin sömürüsüne dayalıdır, farklı biçimler bu sömürünün özünü değiştirmez. Keza, faşizm, sadece “tek adam diktatörlüğü” döneminde değil, parlamenter sistem içinde de varlığını, baskısını ve vahşetini sürdürür.

Ancak herşeye rağmen, “başkanlık sistemi” adı verilen sistem, işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına dönük en şiddetli saldırdır. Mücadele içinde kazanılmış hakların gaspedilmesi, işçi ve emekçilerin yaşam alanlarının daraltılması, üzerlerindeki terör ve sömürü çemberinin pervasızlaştırılmasıdır.

Başkanlık sistemi, OHAL'in süreklileşmesi, açlık ve yoksulluğun derinleşmesi, yasakların artması, hak gasplarının dizginsizce yağmasıdır.

Bu yüzden, başkanlık sistemine karşı direnmek, kazanılmış haklarımızı korumak için mücadele etmek son derece önemlidir.

11 Ocak 2017 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Türkiye, Suriye’de El Bab kıyılarında çakılıp kalmış durumda. 24 Ağustos’ta başlayan Fırat Kalkanı adlı saldırıda, kazandıklarından daha fazlasını kaybetti.

En başta, **eğittiği cihatçı çetelerin savaşıma gücü olmadığı görüldü ve Türkiye doğrudan savaşa girmek zorunda kaldı.** Özel hareketçilerle başlattığı savaşta, “düzenli ordu” olmadan adım atamayacağını görünce FETÖ’den yargılanan askerleri de dahil etmek zorunda kaldı.

Bir taraftan başka bir ülkenin toprağında verilen haksız bir savaşın bir parçası olmak, bir taraftan IŞİD’in eline geçen askerlerin yakılma görüntüleri; bir taraftan da artık sayısı 50 aşmış olan asker cenazesinin varlığı, askerlerin savaş gücünü ve moralini düşürüyor. **Savaşmaya isteksizlik, el Bab’da IŞİD’in direniyor oluşu ve Suriye Ordusu’nun artık hedef olarak el Bab’a yönelmesi, bu savaşı bir çıkmaza soktu.** Rusya, Türkiye’nin Cerablus-Azez hattından daha aşağıya inmesine izin vermeyeceğini gösterdi, Suriye Ordusu da el Bab’ın kenar mahallelerini ele geçirmeye başladı.

Bu koşullarda Türkiye, hem askeri hem de moral olarak sıkıntı yaşamaya başlamış durumda. Türkiye’nin bu sıkıntısı, “güvenli bölge” konusunda ne Rusya’dan ne de ABD’den destek alamıyor oluşuyla daha da arttı. Üstelik PYD’ye karşı savaşmak konusunda her iki emperyalist de Türkiye’yi durduruyor, ona çizilen sınırları aşmasına izin vermiyor.

Bu koşullarda iki önemli darbe daha aldı Türkiye. Önce Ocak ayı başında Irak’taki Başika Kampı konusunda siyasal bir geri adım atmak zorunda kaldı, arkasından Astana’da Rusya’nın kontrolü altında Suriye ile masaya oturmayı ve Rusya’nın planına ortak olmayı kabullendi.

“Başika Irak Kampıdır”

Bu sözler, Başbakan Yıldırım’ın Ocak ayının ilk günlerinde yaptığı Irak ziyareti sırasında yayınlanan ortak bildiride geçiyor. **Bildiride altı çizilerek, Başika Kampı’nın Irak’a ait olduğu, Türkiye’nin bu kampı boşaltacağı söyleniyor.**

Elbette Türkiye bunu zamana yaymaya çalışacak, olabildiğince geç ve belli koşullar oluştuktan sonra gerçekleştirecektir. Ancak önemli olan, Irak Ordusu’nun Musul’dan IŞİD’i çıkarmak için operasyona başlaması gündeme geldiğinden bu yana, Türkiye’nin meydan okuyan ve tırmandıran tutumunun yerle bir olmasıdır.

Hatırlayalım; Musul operasyonunun başlayacağı belli olduğunda, Erdoğan iki hedefe birden kitlemişti. **Birincisi Musul savaşında mutlaka Türkiye’nin yer almasını sağlamak, ikincisi Musul’a PKK’nin ve Şii güçlerin girmesini engellemek. İkisinde de başarılı olamadı.** Erdoğan’ın Irak Devlet Başkanı’na yönelik hakaretlerine, meydan okumalarına rağmen, hiçbir adım atamadı.

Irak Ordusu, önce Başika’nın etrafını kuşatarak Türk askerinin kıpırdamasını engelledi, ardından Peşmerge’nin ve Şii Haşdi Şabi güçlerinin desteğiyle Musul savaşını başlattı, son haberlere göre Musul’un doğu kesimini büyük oranda ele geçirdi ve Türkiye tüm

Suriye savaşında çıkmaz sokaklar

bu gelişmeleri sessizce seyretmekle yetinmek zorunda kaldı.

Dahası, Suriye savaşının seyri içinde, Rusya’nın ve İran’ın da zorlamasıyla, Irak’la yeniden ilişki kurabilmek için geri adım atmak zorunda kaldı. Irak’a giden Yıldırım, Türk askerinin Başika kampını boşaltacağına dair söz verdi. Şimdi tutunmaya çalıştıkları tek nokta, Şengal’deki direniş güçlerine dönük baskıyı artırabilmek.

Şengal, Suriye’ye geçiş noktası olması ve IŞİD’in kaçış güzergahında yer alması yönüyle stratejik önemde bir bölge. Şengal’de yaşayan Ezidi halk, 2014’de vahşi bir IŞİD saldırısına maruz kalmış, Peşmerge kaçıp gittiği için IŞİD’in katliamına uğramış, Suriye’den gelen YPG güçleri IŞİD saldırısını püskürterek Ezidilerin bölgeye yerleşmesini sağlamıştı. Bugün burada yaşayan Ezidi halk, PKK’nin siyasi ve askeri desteği ile, IŞİD’e karşı önemli bir direniş odağına dönüşmüş durumda. Türkiye ise bu odağın yıkılmasını istiyor, Irak hükümetinden ve Barzani’den bunu bekliyor. **Zaten Irak ziyaretinin tek kazanımı da bu oldu. Barzani’nin bastırması üzerine, PKK Şengal’den çekileceğini açıkladı.**

Diğer taraftan Türk askerinin Başika’dan çekilmesi konusunu Irak hükümeti görüşme sonrasında da dile getirdi ve bu adım atılmadan Türkiye ile ilişkilerde ilerleme olmayacağını tekrarladı. Irak’ta yapılan anlaşmanın en önemli yanı ise Erdoğan’ın eski Osmanlı ve işgalci hayallerine indirilen bir darbe olmasıydı.

İlginç bir nokta, **Yıldırım’ın Irak’a gitmeden önce, Iraklı Sünni aşiretlerden dört temsilcinin Ankara’ya gelmesiydi.** Irak’taki Şii yönetimden rahatsız olan, hükümete karşı güçlenebilmek için IŞİD’i bile destekleyen, ülkedeki Rusya-İran etkisini kıramadıkları koşulda bir Sünni federasyonu ve hatta bir Sünni devleti kurmayı planlayan bu kesimin, Türkiye ile ilişkilerini ve görüşmelerini sürdürmesi, AKP’nin yanlış politikalarının devam ettiğini gösteriyor.

ABD’yi dışlayan Astana Zirvesi

23 Ocak günü Kazakistan’ın başkenti Astana’da, Suriye’deki savaşı görüşmek üzere düzenlenen

zirvede, Suriye’yi temsilen Esad ile Suriye’deki muhalefet biraraya geldi. Zirve Rusya’nın girişimi ve İran ile Türkiye’nin garantörlüğü altında toplandı. ABD yönetiminde görev değişikliği olduğu günlere denk getirilmiş ve ABD son dakikada davet edilmişti. PYD ise zirveye davet edilmedi. Suudi Arabistan ile Katar da zirvede yoktular.

Zirvede, “ateşkesin denetimi için üçlü mekanizmanın kurulduğu” deklare edildi. Bunun dışında önemli bir karar belirtilmedi. Ancak **Türkiye’nin Suriye ile masaya doğrudan oturması önemli bir adımdı. AKP, Esad’ı devirme politikasından Esad ile masaya oturma politikasına geçmişti.**

Esad ile cihatçı örgütlerin ilk defa masaya oturması da önemliydi. Bugüne kadar Türkiye’den destek alarak Esad’a karşı savaşan birçok cihatçı grup, Astana toplantısından bir hafta önce Türkiye’de toplantı gerçekleştirdiler. Astana toplantısı için ön görüşme anlamına gelen bu toplantıda, Türkiye ile birlikte nasıl bir yol izleyeceklerini kararlaştırmaya çalıştılar. Onların Astana’ya katılmasıyla Rusya, savaşın odağını daraltan, karşısındaki cihatçı grupları azaltan bir sonuç elde etmek istiyordu. Sadece masaya oturulmuş olması bile bir kazanım oldu.

En önemlisi de, ABD’nin ve IŞİD’i destekleyen diğer ülkelerin dışlandığı, Rusya’nın sahadaki zaferle masaya oturduğu ve inisiyatifini koyduğu bir toplantı olmasıydı. Halep’teki zaferin kazanılması-nın ardından, sadece askeri üstünlüğü değil, psikolojik üstünlüğü de ele geçiren Rusya’nın, artık savaşın kontrolünü ele aldığını duyurması anlamına geliyordu.

Türkiye’nin koyduğu engeller nedeniyle PYD’nin katılmamasının yarattığı sıkıntıyı, Rusya onlarla ayrı görüşmeler yaparak gidermeyi hedefledi. Zirvenin ardından, **Suriye için bir “anayasa önerisi” de getirdi. Bu taslakta, Kürt halkı için “otonomi” öngörüyordu.** PYD bugüne kadar ABD ile daha yakın bir ilişki kurmasına rağmen, Rusya ve Suriye ile ilişkileri de hiçbir zaman kesip atmadı. “Bağımsızlık” hedefi olmadığı, savaş sonrasında Suriye sınırları içinde bir hak talebi bulunduğu için, Rusya ve Suriye hükümetiyle ilişkileri tümüyle bitiremezdi zaten. Rusya’nın hazırladığı anayasa taslağı da, onun beklentilerini karşılamaya dönük oldu.

* * *

Türkiye’nin el Bab’da sıkışması, ABD’de Trump’ın göreve başladığı günlere denk geldi. Ve Trump’ın “Suriye’de güvenli bölge kuracağız” sözlerine sarıldı. Bir taraftan da **Halep’ten çıkan cihatçıları el Bab’a çekerek, ayrıca İdlib’de yeni bir odak oluşturarak Suriye topraklarındaki gücünü artırmaya çalışıyor.**

Ancak hem Rusya hem de ABD bu durumdan rahatsız. Keza ABD, PYD’ye zırhlı araç ve ağır silah vermeye başladığını da duyurdu. Elbette ABD Türkiye’yi yeniden kazanmak, Rusya’nın rotasından çıkarmak hedefini taşıyor; ancak Türkiye’nin Suriye’deki çıkarları, ABD’ninkilerle örtüşmüyor. PYD ile kurulan ilişki, Türkiye ve ABD’nin aynı noktada durmasını engelliyor.

Bu koşullarda, Suriye savaşı Türkiye için yeni bir çıkmaza doğru ilerliyor.

Ekonomik kriz ne düzeyde?

Ekonominin her gün daha kötüye gittiğinin sayısız örneğini kendi yaşamımızdan görebiliyoruz aslında. Enflasyonun ne kadar yüksek olduğu, gıda ve kira gibi en temel ihtiyaç kalemlerinden belli. 2016 yılında 101 bin 614 esnaf işyerini kapattı. Konut fiyatları artıyor. Kredi kartlarını ödemek her geçen gün daha fazla zorlaşıyor.

Doların yükselişini durdurmak mümkün olmuyor. 2016 yılında kredi derecelendirme kuruluşları S&P ile Moody's Türkiye'nin notunu art arda kırıp "yatırım yapılamaz ülke" statüsüne düşürmüşlerdi. Ocak 2017'de de Fitch, Türkiye'nin kredi notunu "durağan"dan "negatif"e düşürdü.

Bunlar ekonomik krizin görünen yüzü. Ve gerçekte kriz çok daha büyük, çok daha etkili, günlük-palyatif yöntemlerle çözülemeyecek kadar derin.

Dolar bozdurmakla kur düşer mi?

Doların hızla yükselmeye başlaması, Erdoğan'ın ağzından büyük bir toplumsal baskı unsuruna dönüştü. Herkes dolarını bozdurmaya zorlandı. "Şu kadarlık dolar fişi getirenlere" bedava birşeyler vaadiyle, esnaf da bu kampanyanın bir parçası haline getirildi. "Sah-te" döviz bozdurma fişleriyle ortalıkta gezenler oldu.

Ancak **kampanyanın kendisi bir yanılsamaydı. Her şeyden önce, asgari ücretle geçinen işçinin, krizi sırtında ağır bir yük gibi taşıyan emekçinin, bozduracak doları yoktu.** Çok küçük bir kesim, 3.30-3.50 aralığında dolar bozdurdu, arkasından dolar 4 liraya yaklaşıncaya büyük zarar etmiş oldular.

Gerçekten doları olanlar ise bozdurmuyordu. Mesela **Erdoğan, gelir beyanında resmi olarak ifade ettiği 200 bin dolarını bozdurduğuna dair bir fişi meclis kürsüsünde gösteremedi. Keza ayakkabı kutularında dolar saklayanların da para bozdurduğu görülmedi.**

Dahası, kamunun döviz üzerinden yaptığı sözleşmeler de değiştirilmedi. Mesela 3. Havalimanı, 3. Köprü, Osmangazi Köprüsü, Avrasya Tüneli vb. ihaleler, dolar üzerinden işleyişini sürdürüyor.

Bu köprülerdeki geçiş ücretleri de önemli bir tartışma konusu. Herbiri için devlet, işletmeci şirkete hazine garantisi sunmuş durumda. Belli bir tarife üzerinden (ve dolar cinsinden) belli sayıda araç geçişi sözleşmeyle garanti altına alınmış. Bu koşullarda, belirlenenden daha az sayıda araç geçtiğinde, aradaki farkı devlet, işletmeci şirkete ödeyecek.

Ayrıca devlet, özel sektörden döviz cinsinden alacaklarını kuru sabitleyerek

hafifletmiş oldu. Ancak özel sektöre olan devlet borçları, dolar üzerinden işlemeye devam ediyor. Mesela Kalkınma Bakanlığı raporuna göre, 17 şehir hastanesi için, yıllık 27 milyar dolar kira yükümlülüğü var. Ne Sağlık Bakanlığı'nın, ne de Kalkınma Bakanlığı'nın, bu kiralara sabitlenmiş kur üzerinden ve TL olarak ödeneceğine dair bir açıklaması oldu. Keza köprü-metro ihalelerinin dolar üzerinden yapılmış sözleşmeleri de sabit kur üzerinden TL'ye dönüştürülmedi.

Diğer taraftan Merkez Bankası'nın müdahalesi, döviz daha da sallantılı hale getirdi. Çünkü **MB'nin yaptığı satışlarla döviz aşağıya inerken, bazı kesimler çok büyük miktarlarda alım yaparak döviz yükseltiyordu. Yüklü döviz borçları olan özel sektör, dövizin her inişinde, yeniden yükseleceği beklentisiyle büyük alımlar yapıyordu.** İkincisi, ülkeden çıkmak için uygun koşulları kollayan sıcak para yatırımcıları, döviz düştüğü anda alım yaparak dışarı kaçıyor. Üçüncüsü, vurguncular düşen dövizli yüklü miktarda alıyor, yükselince tekrar satıyor.

Gerçek ekonomi krizde

Dövizin yükseliş veya düşüşü üzerinden yapılan spekülasyonlar, gerçek ekonomideki krizi gözlerden gizlemeye dönük bir hamle olmanın ötesine geçmedi. "Yerli ve milli esnafımız" dolarların üzerine tükürüp, burunlarını silip, yakarken, ekonomik kriz unsurları değişmedi.

Bir ülkenin parasının değerli olması, ekonomisinin gücüyle doğrudan bağlantılıdır. Ve Türkiye'de ekonomik veriler her geçen gün inişe geçmişken, dünyada dolar karşısında en fazla değer kaybeden ülkenin Türkiye olması şaşırtıcı değildir.

Ülkemizde üretim sürekli azaltılmakta, ihtiyaç maddeleri dışarıdan ithal edilmektedir. Üretimi halen yapılmakta olan birçok kalemde de, hammadde

dışarıdan gelmektedir. Bu durum, dışa bağımlılığın en temel göstergesidir.

Sanayi üretimi rakamları bunu açıkça ortaya koyuyor. **Gayri Safi Milli Hasıla içinde, imalat sanayiinin payı, 2000 yılında yüzde 20.1 iken, 2013 yılında yüzde 15.4'e düştü.** İmalat sanayiinden boşalan yer, ticaret, hizmet ve inşaat sektörü doldurdu. 14 yıldır izlenen ekonomi politikayla, sanayiyi ithalata bağımlı hale getirildi. Bu durum, dolar talebini yükseltiyor. Ekonominin dönebilmesi için, yıllık en az 200 milyar dolara ihtiyaç var.

Sadece sanayi ürünlerinde değil, tarımda da ciddi bir ithalat sözkonusu artık. **Ülkedeki tarım, bir taraftan emperyalist tarım tekellerinin tohum, ilaç, gübre kaynaklarına bağımlı hale getirilirken, temel gıda ürünlerinin üretimi de durduruluyor ya da azaltılıyor.** Hayvan yemi olarak kullanılacak olan samandan, ekmeklik un için gereken buğdaya kadar birçok kalemde üretim yeterli olmadığı için ithalat yapılıyor.

Küçülme rakamları alarm veriyor

TÜİK'in 12 Aralık tarihinde açıkladığı rakamlar, ekonominin üçüncü çeyrekte yüzde 1.8 küçüldüğünü gösteriyor. 28 Aralıkta TÜİK'in ulusal gelir ile ilgili "mevsim ve takvim etkilerinden arındırılmış" verisi, üçüncü çeyrek küçülmesinin, ikinci çeyreğe göre 2.7'yi bulduğunu gösteriyor.

Veriler dört temel alanda ekonominin önemli düzeyde küçülme yaşadığını gösteriyor. Bir ülke ekonomisinin belkemiği olarak kabul edilen imalat sanayi, üç çeyrektir üstüste küçülme yaşıyor ve üçüncü çeyrekte küçülme yüzde 5'e yaklaşmış durumda.

Ülkemizde son yıllarda ekonominin lokomotif haline gelen ve tek başına kar patlamaları yaşayan inşaat sektörü, üçüncü çeyrekte resesyona girmiş ve bir önceki çeyreğe göre yüzde 5'e yakın küçülmüş. Dışa bağımlılığın temelini oluşturan tarımda, yılın başından beri yüzde 1 dolayında küçülme yaşamış. Hizmetler sektöründe de yılın başından beri süren küçülme, yüzde 2'ye ulaşmış.

Bu rakamlar Türkiye'nin 2016'yı "küçülme" ile kapattığını ve yüzde 3.3 küçülme yaşadığı tahmin edilen Brezilya ve yüzde 1.2 daralma beklenen Rusya'dan sonra krizdeki üçüncü ülke olduğunu gösteriyor.

Türkiye 2016 yılında, son 7 yıldır ilk defa küçülme yaşadı.

TÜİK'in verdiği bu rakamların üzerinde oynanmış olduğu biliniyor. TÜİK, hemen her alanda hesaplama yöntemlerini değiştirdi; tabloyu daha "iyi" ve "kabul edilebilir" hale getirmek için uğraştı. Buna rağmen ortaya çıkan rakamlar, alarm zillerinin çalması için yeterli.

Yoksullaşma arttı

TÜİK'in hesaplamaları bile ekonomik kriz olduğunu gizlemeye yetmiyorken, günlük hayatın verilerine bakmak, tablonun daha çarpıcı olduğunu gösteriyor.

2016 başında asgari ücret 1300 TL yapılmıştı. Bu para, o günkü kura göre 461 dolar tutarındaydı. 2017 yılında asgari ücret 1404 liraya yükseltildi, ancak zamma rağmen bugünkü kura göre değeri 369 dolara düştü. İşçinin ücreti yaklaşık 100 dolar geriledi.

Gıda, ısınma, yakıt gibi her konuda ithalata bağımlı hale gelmiş bir ülkede, doların yükselmesi, doğrudan hayat pahalılığı ve yoksullaşma anlamına geliyor. Sadece son bir yılda, asgari ücretlinin alım gücündeki gerileme yüzde 22 düzeyine ulaştı. Daha somut rakamlara bakacak olursak, bir yılda nohut yüzde 90, kuru fasulye yüzde 100, mercimek yüzde 49, kırmızı et yüzde 46 zam gördü. Tümünde ithalat ağırlıklı tüketim yapılan bu ürünlerde, doların artışının doğrudan yansıması oldu bu rakamlar.

TOBB verilerine göre 2016 sonunda kapanan şirket sayısı, 2015 yılına göre yüzde 52 oranında arttı, ancak yeni açılan şirket sayısı yüzde 3'te kaldı.

Şirket kapanışları, işsizlik oranlarını da yükselten unsurlardan biriydi. 2016 sonunda işsizlik yüzde 11.8'e çıktı. "İş aramaktan vazgeçenler" de eklendiğinde, bu rakam daha da yükseliyor. Genç işsizlik rakamları da oldukça vahim bir tablo sunuyor. 15-24 yaş arası genç nüfustaki işsizlik, bir önceki yıla göre 1.6 oranında yükselerek yüzde 19.9'a çıktı. Her 5 gençten biri işsiz!

Kaldı ki bunlar resmi rakamlar. Gerçek yaşamda tablo çok daha karanlık.

Borç ekonomisi değil üretim

AKP hükümeti dönemi, her alanda borçlanmayı artırdı. Kamu borçlanması, özel şirket borçlanması, bireysel borçlanma, ülke ekonomisi tarihinin en yüksek seviyesine çıktı. Üretmeyen bir ekonomi, "piyasalar"ı dayalı günü kurtarma politikaları inşa edildi.

Kamuya ait şirketler satılarak ve sıcak para çekmeye çalışarak ekonomik göstergeler yükseltildi. Oysa her ikisi de (özelleştirmeler ve sıcak para), ülkenin kaynaklarını yağmalama, karı azaldığı anda geri kaçma hedefli yatırımlardır; öyle de oldu. Mesela 2014 yılında 131 milyar dolar, 2015 sonu itibarıyla 90 milyar dolar olan toplam sıcak para, 2016 yılı sonunda 80 milyar dolara kadar düştü.

Kredi değerlendirme kuruluşlarının tümü Türkiye'nin notunu indiriyor; güvenilmez, yatırım yapılmaz ülke statüsü artık tartışılmaz bir hale geliyor. Böyle olunca yeni yatırımcı gelmiyor, içerideki yatırımcı da parasının kurtarabildiği kadarını alarak dışarı kaçmak istiyor.

2010 yılında 173 milyar TL olan bireysel kredilerin toplamı, 2016 yılı itibarıyla 403 milyar TL'ye fırladı. İflaslar, işten çıkarmalar, ücretlere beklenen zamların yapılmaması gibi unsurlar, bu borçların geri dönüşünü zora sokuyor. Marketteki ekmek bile artık kredi kartıyla alınıyor. Rutin kredi kartı borçlarını ödeyemeyenlerin sayısı giderek artıyor. Bankalar kredileri takip hesaplarına almamak için, limit artırarak faizleri tahsil etmiş gibi gösterip günü kurtarmaya çalışıyorlar. Buna rağmen bankaların el koyduğu konut-araba sayıları her geçen gün artıyor. Krediler durmuş, ödemeler durmuş, nakit akışı durmuş, yeni kredi alımları donmuş durumda.

Toplam dış borçlar 420 milyar doları aştı.

Bunun 224 milyar doları özel sektörün borcu. Yükselen dolar, bu borçların ödenmesini daha da zora sokuyor. Çünkü dolardaki artış, borcun da artmasına neden oluyor.

İthalat-ihracat dengesizliği bu borcu artıran bir başka unsur. Türkiye'nin dış açığı aylık 4-5 milyar dolar civarında. Yani ithalatı, ihracatından her ay 4-5 milyar dolar daha fazla oluyor. Bu da, borcun aylık olarak artmasına neden oluyor.

Bir tarafta borç ve yoksulluk, bir tarafta savurganlık ve peşkeş

Ekonomi bu kadar kötü bir krizin içine yuvarlanmaktayken ve kitlelerin yoksulluğu böylesine artmışken, devletin mali kaynakları, birilerine akıtmaya devam ediliyor.

En önemli gider kalemlerinden birisi, cumhurbaşkanı ve sarayın yaptığı harcamalar. Maliye Bakanlığı'nın verilerine göre, örtülü ödenekten saraya ayrılan para, sadece 2016 yılı kasım ayında 228 milyon 238 bin lira oldu. Ekim ayındaki örtülü ödenek harcaması 119 milyon liraydı. Yani her ay, ortalama 200 milyon lira, sarayın örtülü ödeneği için hesapsızca gözden çıkarılıyordu. Tek bir aylık örtülü ödenek harcaması, 14 bin işçinin bir yıllık ücretini karşılayabilecek düzeyde. Üstelik cumhurbaşkanının kendi bütçesi, sarayın harcamaları bu hesabın dışında.

2017 yılı bütçesi TBMM'de 645 milyar TL olarak belirlendi. Bunun 67 milyarlık bölümü "güvenlik" için (Emniyet, MİT, Jandarma, MGK vb tüm güvenlik kurumları) ayrılmış. Yani bütçenin yaklaşık yüzde 10'u güvenliğe ayrılmış durumda. Oysa Suriye'deki cihatçılara, IŞİD'e, ülke içindeki cihatçı örgütlenmelere verilen destek kesilse, bu bütçe, ülke ekonomisi için çok daha faydalı kalemlere yönlendirilebilir.

Bütçeden yapılan savurganlıkların haddi hesabı yok.

Mesela Erdoğan'ın damadı Selçuk Bayraktar'a, 6 adet İHA için 36 milyon dolar ödenmiş.

Tunus'un devrik diktatörü Bin Ali'nin lüks uçağı, THY tarafından 78 milyon dolara, Erdoğan'ın kullanımı için alınmış.

"Google rakip" olarak, "yerli ve milli olanaklarla", yaklaşık "on yıl süren çalışmalarla" üretildiği iddia edilen "Geliyoo" adlı arama motoru için 10 milyon lira harcanmış. Gerçekte ise, bunun Google'ın altyapısını kullanan, sadece 10 dakikada, 60 TL'ye malolabilecek bir sistem olduğu ortaya çıktı. Demek ki, 10 milyon lira birilerine peşkeş çekildi.

3. Köprüden, Osmangazi Köprüsü'nden, Avrasya Tüneli'nden geçmeyen her araç için, işletmeciler firmalara onbinlerce dolar ödeniyor.

Özel şirketlerin kamuya olan borçlarına kur sabitlemesi getirilince, günlük onbinlerce dolar da bu şirketlere "bahşedilmiş" oldu.

İşsizlik fonu, bireysel emeklilik fonu vb. işçilerden kesilen paralar, her dönem çeşitli şirketlerin kullanımına açıldı.

dövizin yükseliş veya düşüşü üzerinden yapılan spekülasyonlar, gerçek ekonomideki krizi gözlerden gizlemeye dönük bir hamle olmanın ötesine geçmedi. "Yerli ve milli esnafımız" dolarların üzerine tükürüp, burunlarını silip, yakarken, ekonomik kriz unsurları değişmedi. Bir ülkenin parasının değerli olması, ekonomisinin gücüyle doğrudan bağlantılıdır.

Yeni doğan her bebek, 9 bin 570 lira borçlu olarak hayata başlıyor. AKP'nin yandaşı olan şirket ve kişiler ise, devletin kaynaklarını kişisel hesapları gibi kullanıyor, pervasızca har vurup harman savuruyorlar.

Ekonomiyi düzeltmenin tek yolu, üretime yönelmektir. Tarım üretiminin emperyalist tohum, ilaç ve gübre tekellerinin baskısından ve kısıtlamalarından kurtarılması, sanayi üretimine ağırlık verilmesi, ülkenin dışa bağımlılıktan kurtulmasını sağlayacaktır. İthalata bağımlı olmayan, kendi temel ihtiyaçlarını karşılayabilen, kamu kaynaklarını yandaşların değil kitlelerin hizmetine açan, işsizliğe ve yoksulluğa karşı politikalar üreten bir ekonomi yönetimi, çok daha yaşanabilir koşullar sağlayacaktır.

Ancak kapitalizm kendi içinde paradokslarla dolu bir sistem. Çözüm diye attığı her adım, farklı sorunları beraberinde getiriyor. Onun için de krizlerden bir türlü kurtulamıyor. Ve bu krizler, giderek daha sık periyotlarla yaşanıyor. **Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde ise çok daha derin yaşanıyor. Bir de sürekli kesesini doldurmaya çalışan bir hükümet olduğunda, ekonomi-dışı unsurlar da eklenerek, bugün yaşanan tabloyu ortaya çıkarıyor.**

Bu koşullarda ekonominin düzelmesini beklemek hayaldir. İç-dış bütün veriler, krizin daha da derinleşeceği yönündedir.

İşçi ve emekçiler krizin yükünü çekmemek için, bir kez daha "krizin faturasını yaratanlar ödesin" diyerek mücadeleyi yükseltmek zorundadır. Başka da bir yol yoktur.

Metal işçileri yolu gösterdi GREV YASAĞI GREVLE KALDIRILIR

Birleşik Metal-İş sendikasına üye işçilerin grevi, başlar başlamaz Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklandı. İşçiler yasağı tanımadılar ve grev silahını devreye soktular.

Grev bir kez daha gücünü gösterdi. İşçilerin talepleri büyük oranda kabul gördü.

Bu grev bir çok açıdan önemli ve anlamlıdır. **Birincisi, OHAL sürecinde grev kararı alınması başlı başına bir öneme sahiptir. İkincisi, yasaklamaya karşı fiili grevi hayata geçirmek, hem patronlara hem AKP hükümetine vurulan bir şamardır.** Somut taleplerin kazanılmasının ötesinde getirdiği siyasal kazanım daha büyüktür.

Grev sürecine nasıl gelindi

Elektromekanik Metal İşverenleri Sendikası (EMİS) ile Birleşik Metal-İş Sendikası arasında süren TİS görüşmesinde, anlaşma sağlanamaması üzerine 20 Ocak günü 2200 işçi greve çıktı.

Yaklaşık 5 ay süren sözleşme görüşmelerinde, patronlar saat ücretine 1.10 lira ve yüzde 7 artış verirken, işçiler yüzde 25 zam artı vardiya primi istiyorlardı. Patronların zam ve diğer hakları çok düşük tutmaları, sözleşme görüşmelerinde bunu dayatmaları süreci grev aşamasına götürdü.

ABB, General Elektrik, Schneider Enerji vb gibi fabrikaların da içinde bulunduğu işyerlerinde grev pankartları asıldı. Hatta **bazı fabrikalarda grev oylaması yapıldı. Yapılan oylamada işçiler, açık ara ile "greve evet" dediler.** İşçilerin bu kararı, sendikacıların "işçilerin hepsinin kredi borçları var, greve hazır değiller" söylemini boşa düşürdü. Ve bir kez daha greve hazır olmayanın işçiler değil, sendikacıların olduğunu gösterdi.

Grev yasaklanmadan önce devletin polisi-toması fabrikaların önüne gelmişti. Ancak bu, işçilere geri adım attırmadı. Halaylı sloganlı başlayan grevin üzerinden daha günler geçmeden, Çalışma Bakanı apar topar tarafları bir araya getirdi ve anlaşmayı yaptırdı.

Birleşik Metal-İş sendikası tarafından yapılan açıklamaya göre, saat ücretine birinci 6 ay için 1.20 lira artı yüzde 7 zam yapılmıştır. Yapılan zammın ortalama olarak yüzde 18.5 artışa tekabül edildiği belirtildi. Ayrıca bu oran ile birinci 6 ay için işyerlerine göre ortalama 443 ile 510 lira net artış, diğer zam dilimleri ise ikinci ve üçüncü 6 aylar enflasyon artı bir puan artış, sosyal yardımlarda ise yüzde 27 oranında artış sağlandığı belirtildi.

Fiili grev ve dayanışma örnekleri, patronları ve AKP hükümetini korkutmaya yetti. Nasıl korkmasınlar ki? "İşçiler yasağı tanımadı" sözünün dalga dalga yayılması bile, yasaklarını hükümsüz kılmaya ve diğer işçilere örnek olmaya yeterdi. Grev daha fazla sürmeden ve destek eylemleri yayılmadan Çalışma Bakanı'nı devreye soktular. İşçilerin istediği oranda olmasa da patronlar taviz vermek zorunda kaldı.

AKP dönemi grev yasaklarıyla doludur

AKP hükümeti işbaşına geldiğinden beri neredeyse bütün grevleri "milli güvenliği" ya da "sağlığı tehdit ediyor" diyerek yasakladı. **Oysa yasaklanan grevlerin "milli güvenlik"le bir alakası yoktu.** "Ama patronların azami karının düşme tehlikesi vardı!

Bundan dolayı **AKP hükümeti grev yasaklamayı bir alışkanlık haline getirdi. Patronlar da AKP hükümetinin bu yasaklarına ve sendikacıların pasif tutumuna güvenerek rahattılar.** Grev kararı alan fabrikalardan Çiğli Schneider Elektrik'te çalışan bir işçi, "patronlar başından beri grevin yasaklanacağını biliyor gibiydi" diyor. Ve ardından gördükleri çıplak gerçeği dile getiriyor: "Bu erteleme kararı, işçilere, hükümetin kimin yanında olduğunu bir kez daha gösterdi."

Grev hakkının olmadığı yerde, TİS bir hiçtir. Grev yasağı TİS'in tasfiyesi anlamına gelir. Yasaklamanın anlamı "patronlar size neyi layık görürlerse ona razı olun" demektir. İşçilerin haklarının tırpanlanması, patronların karlarına kar katma demektir.

İşçiler, yasaklamanın acı sonuçlarını daha önceki yasaklamalarda yaşayarak gördüler. Bundan dolayıdır ki, sendikacıların pasif tutumuna, devletin ve patronların baskısına rağmen yasakları aşarak fiili grevi hayata geçirdiler.

AKP Hükümetinin telaşı

Grev başlar başlamaz patronlardan çok AKP hükümeti telaşa kapıldı. Bundan dolayı apar topar tarafları bir araya getirerek sorunu şimdilik çözdü.

Peki bu telaş, bu panik ve bu hız niye?

Belli ki, patronlar da AKP hükümeti de yasakla birlikte grevin biteceğini sanıyorlardı. Çünkü

şimdiye kadar işbirlikçi sendikacıların da katkısıyla grev yasağı işçilere kabul ettirilmişti. Başka bir ifadeyle işçiler istemeye istemeye makinaların başına geçmiş, üretimi devam ettirmişlerdi.

Bugün üstüne üstük OHAL vardı. **Neredeyse bütün işkollarında ve işletmelerde, işçilerin zam istekleri patronlar tarafından "OHAL var zam yapamam" diyerek kesiliyordu.** Sadece zam da değil, işçilerin her talebi "OHAL var" denerek geri çevriliyordu.

Patronlar ve AKP hükümeti, metal işçilerinin de "OHAL var, grev yasak" kararını kabul ederek işbaşı yapacaklarını bekliyorlardı. Ama bu kez öyle olmadı. İşçiler yasağı tanımadılar. Büyük bir coşkuyla grev silahına sarıldılar. Dahası TİS kapsamına dahil olmayan

Birleşik Metal-İş üyesi diğer işçiler de bulundukları fabrikalarda yarım saat, bir saat üretimi durdurarak dayanışmada bulundular.

Fiili grev ve bu dayanışma örnekleri, patronları ve AKP hükümetini korkutmaya yetti. Nasıl korkmasınlar ki? "İşçiler yasağı tanımadı" sözünün dalga dalga yayılması bile, yasaklarını hükümsüz kılmaya ve diğer işçilere örnek olmaya yeterdi. Grev daha fazla sürmeden ve destek eylemleri yayılmadan Çalışma Bakanı'nı devreye soktular. İşçilerin istediği oranda olmasa da patronlar taviz vermek zorunda kaldı.

Öncü işçilerin inisiyatifi

Grev aynı zamanda taktik savaşıdır. Ama işbirlikçi sendikacılar bırakalım taktik savaşını, sürekli uzlaşma arayışı içindeler. Örneğin yasalara göre "grev ilan edildikten sonra, 60 gün içerisinde her hangi bir gün greve çıkılır" hükmü bulunmaktadır. **Sendikacılar illa ki bu süreyi sonuna kadar kullanırlar. Amaçları uzlaşma arayışlarındandır. Bu süre içinde patronlar da greve karşı önlemini almış olur.** Diğer yandan AKP hükümetinin bütün grevleri yasakladığı, hele ki OHAL döneminde farklı bir tutum beklenmeyeceği malumun ilanı. Buna rağmen beklemenin, uzlaşma arayışı içerisinde olmanın anlamı nedir?

Grevi yasaklanan Asil Çelik işçisinin anlattıkları sendikacıların grevden nasıl kaçtıklarını göstermeye yeter. "Bizim grevimiz nasıl milli güvenliği tehdit ediyor anlamış değilim. Biz 9 ay bu fabrikada grev yaptık, o zaman neden grev milli güvenliği tehdit etmiyordu da şimdi ediyor" diye soruyor. Ve kendi sorusunu kendisi yanıtlıyor: "O dönem greve

çıkamamızı patron da istiyordu, o yüzden yasaklanmadı. Ama şimdi işler var, stoklar yapılmadı hemen devreye Bakanlar Kurulu girdi.”

Bir kez daha görüyoruz ki, Birleşik Metal yöneticileri yasaklamaya karşı hiç bir önlem almamış ve bir hazırlık yapmamıştır. Geçen dönem MESS sözleşmesinde yaptıkları gibi, fiili grev kararını çeşitli bahanelerle geçiştirmek istemiştir. 20 Ocak Cuma günü greve başlanıyor, daha üç saat geçmeden yasak kararı geliyor. Sendikacılar tarafından yapılan açıklama, “pazartesiye kadar üretim yok, pazartesi işçilerle beraber durumu değerlendireceğiz” oluyor. Oysa “yasağı tanımıyoruz greve devam” demeleri gerekmez miydi?

Grevin yasaklanacağı çok açıkken, ona karşı ne yapılacağı önceden kararlaştırılmış olmalıydı. Sendika, işçilerin grevi sürdürme kararlılığını bildiği halde, yine oyalama yolunu seçti. EMİS’e bağlı olmayan Asil Çelik’te işçilerin söyledikleri, sendikacıların tavrını net olarak gösteriyor.

“Bizlere iki gün bekleyin, görüşmeler yapacağız bakalım ne olacak dediler. Grev ertelendiği gün, yemekhanede tepkimizi gösterdik fakat bu tepkimiz sendika temsilcileri tarafından engellendi. Fabrikadan çıkmayalım dedik, temsilciler ‘bunun vebali ağır olur, hepimizi işten atarlar’ dediler.”

İşçiler, sendikacılara rağmen, inisiyatifli davranarak fiili grevi hayata geçirdiler. Sendikacılar da işçilerin bu kararlı duruşu karşısında gerilemek zorunda kaldılar. Bir anlamda işçilerin peşinden sürüklendiler diyebiliriz.

Yasaklara karşı fiili meşru mücadele

İşçilerin taleplerinin hepsi karşılanmamış olabilir. Somut kazanımlar büyük olmayabilir. Ki TİS sürecinde istediklerine yakın bir kazanım söz konusudur.

Ama bunlardan daha önemli olan; böylesi bir dönemde yasağı tanımayarak fiili grevi hayata geçirmeleridir. Grev yasaklarını alışkanlık haline getiren sisteme vurdukları darbedir. Grev yasaklamayı aklından geçirenler, bunu bir kez daha düşünmek zorundalar. Yasaklar bir yerden delinmiştir artık.

Grev yasağı grevle kaldırılır. Yasakları ve yasaları parçalamak için fiili meşru mücadeleyi büyütmeliyiz. Metal işçilerinin fiili grevi, bu yönde atılmış bir adım ve iyi bir örnek olmuştur.

Üretimden gelen güç GREV

İşçi sınıfı doğduğu günden bu yana kendisini sömüren sermaye sınıfına karşı mücadele ediyor. Ve bu mücadelede çok çeşitli biçimleri kullandı, kullanıyor. Bunların içinde daha etkili ve vurucu olanı GREVdir. Çünkü grev, işçi sınıfının burjuvaziye karşı üretimden gelen gücünü kullandığı kolektif bir eylemdir.

İşçilerin topluca iş bırakmalarına GREV denir. Yani şalterlerin inip, üretim ve hizmetlerin durması; işçi sınıfının, yaratan ve kahreden gücünün gösterilmesidir. İşçi ve emekçilerin bu büyük gücünü bir mücadele aracına dönüştürerek patronlar üzerinde baskı kurmasıdır. Proletarya ile burjuvazi arasında cepheden bir savaştır.

Grev, Fransızca kökenli bir kelimedir. Fransa’nın başkenti Paris’te, iş arayanların topluca bekledikleri “Greve Meydanı”ndan gelmektedir.

Grev, işçi ve emekçiler tarafından büyük bir sevinçle karşılanır. Grev yeri, “bayram yeri” gibidir; halaylar çekilir, marşlar söylenir; sadece greve çıkan işyerinin değil, desteğe gelen işçi ve emekçilerin de katıldığı bir mutluluk halesi oluşur.

Azami kar için üretim yapan burjuvazi açısından ise, grev -yani üretimin durması- azami karlarında azalma anlamına gelir. Bu, burjuvazinin en büyük korkusudur. Ama grevin gücü, sadece burjuvazinin ekonomik çıkarlarına dokunmakla kalmaz. Hatta bazı dönemlerde burjuvazi, ekonomik kayıpları bile göze alabilir. Elindeki stoklarla idare etmeye çalışabilir, bir biçimde ekonomik kayıplarını giderebilir.

Grevi burjuvazi için daha tehlikeli yapan, çeşitli yöntemlerle bölüp parçaladıkları işçilerin birlikte hareket etmesi; birleşik ve örgütlü bir güç olarak karşısına çıkmasıdır. Bu tablo, burjuvazi açısından çok daha büyük bir tehlikeyi oluşturur.

Bundan dolayıdır ki, burjuvazi, grevi yasalarla

engellemeye, yasaların yetmediği yerde yasaklara, çıplak zora başvurarak durdurmaya çalışmıştır. (...)

İşçiler burjuvazinin ve onun sözcülerinin iddia ettikleri gibi, “tembelliklerinden” veya “ülke çıkarlarına zarar vermek” için greve gitmezler. Aksine çalışmak ve üretmek isterler. Tabi ki, insan onuruna yaraşır bir şekilde ve yaşamını idame edecek bir ücretle...

Buna karşın burjuvazi, işçileri daha az ücretle daha uzun saatler çalıştırma gayretindedir. Aşırı kar hırsı, daha fazla sömürüyü gerektirir. İşçiler ise, içinde bulundukları çalışma ve yaşam koşullarına itirazlarını çeşitli biçimde ifade ederler. Temsilcileri aracılığıyla bunları patronlara ulaştırırlar. Fakat çoğu kez patron bu itirazları duymazdan gelir; eskisi gibi, hatta daha da artan şekilde sömürüyü sürdürür. Kimi zaman işçiler “uyarı” niteliğinde iş yavaşlatma veya bir-iki saat iş durdurma yaparak, patrona ihtar verir. Ya da farklı mücadele biçimleriyle taleplerini duyurur.

Bütün bunlara rağmen patron bildiğini okumaya devam ediyorsa, greve başvurur. Dolayısıyla grev, işçilerin başvurduğu ilk biçim değildir. Çoğu kez mücadelenin son aşamasında greve gidilir. Yani işçiler çok istedikleri için değil, mecbur kaldıkları için greve çıkarlar...

Her mücadelenin bir amacı vardır. Grevin de amacı; burjuvazinin saldırılarını püskürtmek, kazanılmış mevzileri korumak, yeni mevziler elde etmektir. Ve her grev, taleplerin öne sürülmesiyle başlar. Yani taleplerin yerine getirilmesi için greve çıkılır.

Grev, ya bu taleplerin hepsinin veya bir kısmının patron veya devlet tarafından kabul edilmesiyle sonuçlanır, ki bu grevin başarıyla tamamlanması demektir. Ya da taleplerin hiçbiri kabul edilmeden bitirilir, yani yenilgiyle sonuçlanır. Böyle bir yenilginin arkasından birçok işçinin işten atılması da gündeme gelebilir.

Ancak taleplerin kabul edilmemesi, yani somut bir kazanımla bitmemesi, her zaman o grevin yenilgisi anlamına gelmez. Somut talepler karşılanmasa bile, siyasal kazanımla biten grevler vardır. Hatta yenilgiyle sonuçlansa bile, bir dönemi kapatıp yeni bir dönemi başlatan grev ve direnişler olmuştur. Tarihte bu tür örnekler çoktur. Esasında her grev ve direniş, doğru dersler çıkarıldığında, işçi sınıfı adına bir kazanımdır.

Yayınevimizden çıkan “Üretimden gelen güç; GREV” adlı broşürden kısaltılarak alınmıştır.

İş cinayetleri durmak bilmiyor

Neredeyse her ay 150 işçi, iş cinayetlerinde yaşamını yitiriyor. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin (İSİG) raporuna göre 2016 yılında en az 1970 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. OHAL ile birlikte iş cinayetlerinde de artış olduğu görülüyor.

Dinci gerici eğitimde bir adım daha YENİ MÜFREDAT

AKP hükümeti döneminde defalarca değiştirilen müfredat, bir kez daha değiştirilmek isteniyor. Ve her değişiklikte eğitimin dinci-gerici yapısı daha da koyulaşiyor; bilimsel kırıntılar ortadan kaldırılıyor.

Önce hükümet yanlısı Memur-Sen konfederasyonuna bağlı Eğitim Bir-Sen'den böyle bir öneri geldi. Ardından Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) tarafından yeni müfredat tablosu ortaya serildi. Bir de güya demokratik bir uygulama yapıyorlarmış gibi, bir ay boyunca internet üzerinden velilerin ve öğrencilerin önerilerine açık olduğu belirtildi.

Bu "askı süresi"nin ardından, kitapların yazımına 20 Şubat'ta başlanacak. Yeni müfredat 2017-2018 yılında 1'inci, 5'inci ve 9'uncu sınıflardan itibaren okutulacak.

Yandaş sendika yolu açıyor

AKP dönemiyle birlikte zorunlu üyelikle şişirilen Eğitim Bir-Sen, bir kez daha eğitim politikalarında hükümetin sözcülüğünü üstlendi. AKP tarafından hazırlanan müfredat, Eğitim Bir-Sen'in müfredata ilişkin raporu ve hükümete önerisi olarak kamuoyuna açıklandı.

Raporda; ortaokul ve lise müfredatlarından İnkılap Tarihi ve Atatürkçülük dersinin çıkarılması, din dersinin İslami ağırlıklı olmak üzere birinci sınıftan itibaren verilmesi isteniyor. Ayrıca Cumhuriyet'in kurulmasından sonra "geçmişle bağlı koparmak için alfabenin değiştirildiği"ni söyleyerek, "tekke ve zaviyelerin kapatılması" ve "tevhid-i tedrisat kanunu" ile "eğitim hakkının ihlal" edildiğini iddia ediyorlar.

Bu dinci-gerici grupların Cumhuriyet döneminin ilerici tüm uygulamalarına düşmanlıkları yeni değil. Fakat artık açıktan saldırıya geçmiş durumdadır. Eğitim-Bir-Sen'in hazırladığı rapor, bu durumu teskilleyen yeni bir belgedir.

Cumhuriyet döneminde atılan adımlar içinde en ilerisinin laiklik ve bu kapsamda eğitim alanında yapılan değişiklikler olduğunu söyleyebiliriz. Eğitim, olabildiğince dini yargılardan uzaklaşmış, daha bilimsel hale getirilmiş, kız çocuklarına okuma olanakları artırılmıştır.

Bu durumu hiçbir zaman hazmedemeyen **dinci-gericilik, kendini güçlü hissettiği her dönemde bunları budamaya çalıştı. AKP dönemi ise bunun zirve yaptığı bir dönem oldu.** Öyle ki, artık tekke ve zaviyelerin artık yasal olarak da açılmasını isteyebiliyorlar. Zaten bunlar fiilen faaliyetlerini sürdürüyor. Keza "Öğrenim Birliği" olan "Tevhi-

Tedrisat Kanunu" da fiilen ortadan kalkmış durumda. Bir çok yerde "medreseler" açılan faaliyet yürütüyor.

Eğitim Bir-Sen'in önerileri arasında din ve ahlak dersinin birinci sınıftan itibaren verilmesi, Kuran'ın Arapça okutulması da bulunuyor. Ayrıca 15 Temmuz darbe girişiminin ders kitaplarına girmesi isteniyor.

Nasıl ki, yeni anayasa ile fiili duruma

yasal kılıf geçirme çabası içindelerse, eğitim alanında da fiilen yaşama geçirdiklerini "yeni müfredat" ile yasal hale getirmek istiyorlar. Eğitim alanındaki yandaşları Eğitim Bir-Sen ise, her zaman olduğu gibi yolu açıyor; ardından MEB devreye giriyor ve kıvama getirilmiş olan konuları yasallaştırıyor.

MEB'in asıl derdi "evrim teorisi"

Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz, 13 Ocak Cuma günü "yeni müfredat" programını açıkladı. 2023 hedefine göre düzenledikleri müfredatta şu anda okutulan 51 programın değişikliği öngörülüyor.

Bunların içinde ilkökul 1. sınıfta "Hayat Bilgisi" ve ortaöğretimde "Sosyal Bilgiler" derslerinden "Atatürkçülük" konuları çıkarılıyor. Yanı sıra "İnkılap Tarihi" dersinde "2. Dünya Savaşı" konu başlığında Türkiye'nin izlediği dış politika ve İsmet İnönü'nün de çıkarılması var.

Bunların yerine 15 Temmuz darbe girişimi ekleniyor, ayrıca çocukların dini bayramlara katılımı teşvik ediliyor.

Ama **asıl bam telini, biyoloji kitaplarından "evrim teorisi"nin çıkarılması oluşturuyor.** Lise son sınıf biyoloji dersinin müfredatında yer alan "hayatın başlangıcı ve evrim" ünitesi eğitim programından çıkarılıyor, yerine "canlılar ve çevre" başlıklı bir ünite getiriliyor.

Geçmişten beri dinci-gericiliğin "evrim teorisi"ne düşmanlığı bilinmektedir. Evrimin "yaratılış"a aykırı olmasından hareketle, bu bilimsel teoriyi sadece okul kitaplarından değil, ellerinden gelse yeryüzünden silecekler! Ancak evrim, herkes istese de ortadan kaybolamayacak nesnel bir gerçek. Sadece biyolojide değil, tüm doğa ve insan yaşamında görülen bir olgu.

Dünyanın döndüğünü ilk keşfeden Galile'ye Kilise'nin ölüm cezası vermesi, bu gerçeği nasıl değiştirememişse ve **tıpkı Galile'nin söylediği gibi "dünya dönmeye devam ediyor"sa, "evrim teorisi"ni kitaplardan çıkarmak da evrimi**

ortadan kaldıramaz.

"Evrin teorisi"ni ortaya koyan Darwin'in yaptığı, bu durumun adını koymak, onu kuramlaştırmak oldu. Darwin'den önce de birçok bilim insanının bu yönde tespitleri olmuştur. Ki bunlar arasında İslam bilginleri de bulunmaktadır.

Darwin'den sonra da "evrim teorisi" defalarca kanıtlanmış olduğundan inkar edilemez hale geldi. Onun içindir ki, dünyanın her yerinde bilimsel bir gerçeklik olarak kabul edildi ve her yerde ders kitaplarına girdi.

Dinci-gericilik bilim düşmanıdır

Hangi din ve mezhepten olursa olsun, bir bütün olarak dinci-gericilik, her tür bilimsel gelişmeye dolayısıyla insanlığın ilerleyişine düşmandır. Bunu en net "evrim teorisi"ne gösterilen ortak tepkide görebiliyoruz.

Sadece İslamcılar değil, Hristiyan, Yahudi bütün tek tanrılı dinler, "evrim teorisi"ni yıllarca hedefe çaktı. "Yaratılış"ı inkar anlamına geldiği iddiasıyla Vatikan tarafından yasaklandı. "Yaratılış" akımının başını da ABD'de ortaya çıkan "evanjelizm" mezhebi çekti. Türkiye'de ise, evrim-karşıtı Henry M. Morris ve Duane Gish gibi ABD'li yazarların kitapları çevirilerek, 1980'lerden itibaren bu düşmanlık artmaya başladı. Yani bu bile "ithal"di, ABD menşeliydi.

Aydınlar ve bilim insanları, MEB'in "yeni müfredatı"na ve özellikle de "evrim teorisi"nin çıkarılmasına tepki gösteriyor. "Biyoloji'den evrim çıkarsa geriye posa kalır" diyorlar. Eğitim-Sen de yaptığı açıklamada, bunu bir "skandal" olarak niteledi. Eğitimin "bilimle, gerçeklerle en somut bağını koparmak, her türlü bilim dışı akım ve düşüncenin gelişmesi için geniş bir alan açmak" olduğunu belirttiler.

Eğitimde bilimsellikten uzaklaşıldıkça, ne kadar geriye düğüldüğü somut bir gerçek olarak karşımızdadır. Daha geçen ay OECD'nin hazırladığı raporda (PISA) AKP'nin işbaşına geldiği günden

bu yana, Türkiye'nin 35. sıradan 50. sıraya gerilediğini, yani eğitimde tam 15 sıra düşüldüğünü ortaya koydu.

“Yeni müfredat”la varolan gerileme, daha hızlı biçimde aşağılara çekilecektir. Her ne kadar bunu eğitimin kalitesini yükseltmek için yaptıklarını söylüyorlarsa da, **asıl amacın halkı cahil bırakmak, sorgulamayan gençler yaratmak olduğu biliniyor.**

Demokrasi oyunu

MEB'in 13 Ocak'ta açıkladığı “yeni müfredat”ın internet üzerinden tartışılması 10 Şubat'ta sona eriyor. Eğer ciddi bir tepki yükselmez ise, 10 Şubat sonrası bir-kaç rötuşla uygulamaya geçirecekler.

Şimdi buna “kitle desteği” sağlamak için demokrasilik oyunu oynuyorlar. Bir yandan da tepkileri ölçüyorlar. Her zaman yaptıkları gibi konuyu ortaya atarak zeminini oluşturmuş, kitleleri buna alıştırmış oluyorlar.

Oysa **müfredat dahil eğitim alanında yapılacak her tür değişiklik, önce eğitim alanında faaliyet yürüten sendikalarla, bilim insanlarıyla, veli ve öğrenci temsilcileriyle görüşülüp, bilimsel kriterlere uygun olarak hazırlanmalıdır.** Bu görüşmelerin üzerinden taslak haline getirildikten sonra, kamuoyuna sunulmalı ve onlardan gelen önerilerle son halini almalıdır. Ama tıpkı yeni anayasada yapıldığı gibi önce yandaş kurumlar harekete geçiyor, kitleleri oluşturuyor, sonra resmi kurumlar aracılığıyla yasal hale getiriliyor. Kitleler ise figüran olarak kullanılıyor.

Her alanda süren bu oyuna son verelim! Eğitimin her geçen gün bilimsellikten daha fazla uzaklaşarak, dinci-gerici hale gelmesine artık göz yummayalım! Söz konusu olan çocuklarımız ve geleceğimizdir. Geleceğimizin karartılmasına daha fazla izin vermeyelim!

Demokratik lise talepleri

✎ Faşist gerici-şoven ders programları kaldırılmalı, liselerde her türlü gerici-faşist kadrolaşma dağıtılmalıdır.

✎ Özgür düşünce ve yaratma ortamı oluşturulmalı; eğitimde, bilimsellik dışında hiçbir kaygının bulunmayacağı bir çalışma ortamı sağlanmalıdır.

✎ Gerici-faşist disiplin yönetmeliği kaldırılmalı, polis-idare işbirliğine son verilmelidir.

✎ Gerici-faşist ideolojiyi taşıyan tüm ders programları kaldırılmalı, yerine özgür, bilimsel düşüncüyü taşıyan (velilerin, öğretmenlerin ve öğrencilerin katılımıyla) ders programları oluşturulmalıdır.

✎ Ulusal eşitlik temel ilke olmalı, her ulusun anadilinde eğitim yapma, dil ve kültürünü geliştirme hakkı sağlanmalıdır.

✎ Öğrencileri tektipleştirmek, baskı ve zor altında tutmak için yapılan uygulamalar kaldırılmalıdır. Dayak, hakaret gibi faşist baskılar kesinlikle yasaklanmalı, bu uygulamayı yapan öğretmenler ve yöneticiler görevden uzaklaştırılmalıdır.

✎ Zorunlu din dersi kaldırılmalı, laik bir eğitim verilmelidir.

✎ Lise ve dengi okulları bitiren her öğrenci, üniversite hakkına sahip olmalıdır. Üniversite sınavları kaldırılmalı, üniversiteye yerleştirmede kıstas, öğrencinin kültür, bilgi ve başarı düzeyi olmalıdır.

✎ Meslek liselerinde okulda ve işyerlerinde sömürü ortadan kaldırılmalı, sigortalı ve sağlıklı koşullarda staj olanakları sağlanmalı; grev kırılcılığına izin verilmemelidir.

✎ Eğitim parasız olmalı, “bağış” adı altında yapılan soygun kaldırılmalı; tüm araç-gereç masrafı okulca karşılanmalıdır. Eğitimde her türlü ayrıcalık kaldırılmalı, fırsat eşitsizliğini derinleştiren özel okullar kapatılmalıdır.

✎ Öğrencilerin kültürel, sosyal, bedensel faaliyetleri için her türlü olanak sağlanmalıdır.

✎ Öğretmenlerin tüm demokratik hakları verilmeli, bilimsel eğitim verebilecekleri şekilde yaşam koşulları düzeltilmeli, kendilerini yetiştirebilecekleri olanaklar sağlanmalıdır.

✎ Öğrenci, öğretmen ve emekçilerin örgütlenme hakkı verilmeli ve yönetimde söz hakkı tanınmalıdır. Öğrenciler, öğretmenler, veliler ve okulda çalışan emekçiler, birimdeki kitle örgütü aracılığıyla okul yönetimine katılmalıdırlar.

✎ Okullarda sürekli ve parasız sağlık hizmeti verecek kurumlar oluşturulmalıdır.

Yayınevimizden çıkan, “Liseli gençliğin örgütlenmesi ve sorunları” broşüründen alınmıştır.

Hücreler ve 12 Eylül kitapları Çukurova Kitap Fuarı'nda

Ocak ayının ilk haftasında açılan Çukurova Kitap Fuarı'na bu yılki ilgi oldukça fazlaydı. Fuarda, yayınevimiz tarafından basılan ‘Darbe Yenilgi Direniş: 12 Eylül’ kitabı ve Belge Yayınları ile birlikte ikinci kez basılan “Hücreler kitabı Dava Dosyası” da bu ilgiden payını aldı.

Belge Yayınları'nın standında kitapları imzalayan Nevin Berktaş, yerel gazete ve dergilerin sorularını yanıtladı. Şujin gazetesinde çıkan röportajında, kitaplarına özellikle gençlerin ilgi gösterdiğini belirten Berktaş, ‘Hücreler’ kitabını 19 Aralık katliamından önce hücrelere geçiş döneminde kaleme aldığını ve “*kendi deneyimlerinin yanı sıra dünyanın tüm hücre deneyimlerini aktarmaya çalıştığını*” söyledi. 12 Eylül kitabını ise “*AKP'nin 12 Eylül'ün yargılanacağını söylediği dönemlerde derlediğini*” belirtti. “*12 Eylül göstermelik bir davaydı aslında. AKP'nin kendi propagandasını yaptığı bir süreçti. 12 Eylül faşizmini yaşamış biri olarak, darbelerin ancak direnenler tarafından yargılanacağını ve direnlerin konuşması gerektiğini düşünüyorum*” dedi.

Bugün de benzer bir dönem yaşandığını söyleyerek şunları ekledi: “*Egemenler kendileri ile bağdaşmayan, uyuşmayan, gerçekleri anlatmaya çalışan kitapları toplatıyor. Yazarları, gazetecileri, aydınları büyük bir baskı ile ya gözaltına alıyor yada tutukluyor. Ama düşünceye kilit vurulamaz... Gerçekleri dün olduğu gibi bugünde tüm baskılara rağmen yazmaya devam etmeliyiz, yazacağız da...*”

Protestolarla göreve başlayan ilk ABD başkanı TRUMP

“Dünyanın en zengin 400 kişisi” listesine 10 milyar dolarlık serveti ile giren, yıllık geliri 557 milyon dolar olan Donald Trump, 20 Ocak günü yemin ederek, ABD’nin 45. başkanı olarak göreve başladı. Ve daha yemin töreninde protestolarla karşılaşan, protestolarla göreve başlayan ilk ABD başkanı olarak Amerikan tarihindeki yerini aldı.

Protestolar sadece ABD’de değil, dünyanın pek çok ülkesinde gerçekleştirildi. Bu gösterilere, milyonlarca insan katıldı. En çarpıcı durum ise, yemin törenine katılan Trump destekçilerinin sayısı, hemen yakında yapılan protesto gösterisine katılan kitlenin sayısından daha az olmasıydı.

Her sözü eylem nedeni

Trump aslında, daha seçilmeden önce protesto gösterileriyle karşılaşan, seçim vaatlerinin her biri üzerinden büyük infial kopan bir başkan olmuştu. Seçimi kazandığı 8 Kasım günü, kitlelerin ona olan tepkisi güçlü eylemlerle kendisini gösterdi. Yemin ettiği 20 Ocak ise, her attığı adımda, kitlelerin bir sel gibi sokaklara döküldüğü, polisle çatıştığı eylemlere sahne oldu.

İlk önce kadın hakları üzerinden karşı çıkıldı Trump’a. Kadınları aşağılayan sözleri nedeniyle, dünyanın dört bir tarafında eylemler yapıldı.

Salt bu sözler nedeniyle, seçilmesini engellemek için büyük kampanyalar yürütüldü. Seçilmesinin ardından, ilk eylemler yine kadın hakları üzerinden gerçekleşti. Yemin töreninin ertesi günü yüzbinlerce kişi Washington’da, milyonlarca kişi ise, dünyanın dört bir yanında harekete geçti. Washington’daki gösterilerde polisle sert çatışmalar yaşandı, polis arabaları yakıldı, 200’den fazla kişi gözaltına alındı.

Azınlıklara ve göçmenlere yönelik ırkçı söylemleri, sadece ülkede yaşayan azınlıkların değil, çok daha geniş bir kesimin tepkisini çekti. Gerçekte ABD bir “azınlıklar” ve “göçmenler” ülkesi. Tarihi Avrupa’dan Asya’ya kadar, dünyanın dört bir tarafından gelen insanlar tarafından oluşturulmuş bir devlet. Ve tarihi boyunca, başka ülkelerden gelenlere kapılarını açmakla, “ülkesinde mutsuz olanlara bir fırsat vermekle” övünmüş bir ülke.

Elbette bu “kapılarını açmak” ve “fırsat vermek” kavramları, “Amerikan rüyası”nı övmek amacıyla egemenler tarafından uydurulmuş reklam sloganları. **Sömürge ülkelerin genç ve gelecek vadeden dinamik nüfusunu ülkesine çekmek, beyin göçünü ele geçirmek ve dizginsizce sömürebilmek için uydurulmuştur bu söylemler.** ABD vizesi almanın ne kadar zor olduğu da, bu zorluğu aşarak gelenlerin çoğu zaman çok daha büyük bir sefalet ve mutsuzluk içinde yaşadıkları da iyi bilinir. Kendi istekleri dışında köle olarak getirilen Afrikalılar da; çalışmak ve evlerine para göndermek için en ağır

koşulları kabullenmek zorunda kalan işçi göçü de, en yoğun baskı ve sömürüyü yaşamışlardır bu topraklarda.

Bu gerçekler, bir taraftan da ABD’nin yerleşik halkının göçmenler ve azınlıklar konusunda ırkçı politikalarına tepki duymasının da nedenidir. Ve eylemlerde atılan en etkili slogan “ABD ırkçı olmayacak” sloganıdır.

Bu yüzden, Trump’ın 7 Müslüman ülkeye (Somali, Sudan, Libya, Yemen, Suriye, Irak, İran) ırkçı bir ambargo uygulaması, bu ülkelerden gelen göçmenlere kapıları kapatma kararı alması, büyük bir infial kopmasına neden oldu. Sadece bu ülkelerin ABD’de yaşayan vatandaşları ve sadece Müslümanlar değil, çok büyük bir kesim ayağa kalktı. “Demokrasi” ve “özgürlük” kavramlarının sorgulandığı kitlesel gösteriler gerçekleştirildi.

Tepkiler kitle eylemleriyle kalmadı. Doğrudan yönetim kademeleri de, bu dalgaya destek oldu. **16 eyaletin başsavcılar, Trump’ın kararını tanımayacaklarını açıkladı; 5 mahkeme göçmen kararnamesini askıya aldığını duyurdu; Adalet Bakanı vekili Sally Yates, kararı uygulamayacağını söyledi ve bu nedenle görevden alındı.**

Bir başka protesto alanı, Kudüs ile ilgili sözleri nedeniyle Filistin sokaklarıydı. **Trump’ın ABD büyükelçiliğini Tel Aviv’den işgal altındaki Kudüs’e taşıma kararı, binlerce Filistinlinin sokağa çıkmasına neden oldu.** Çünkü elçiliğin Kudüs’e taşınması, Filistin devletinin kurulması konusunda tüm anlaşmaların ve umutların çöpe atılması, İsrail’in başkenti olarak Kudüs’ün tanınması anlamına geliyor.

“Bizim başkanımız değil”

Trump’ın icraatları da, ona karşı yapılan protesto gösterileri de bunlarla sınırlı değil. Attığı her adımda, kitlelerin kazanılmış haklarına saldırıyor ve insanların sokaklara dökülmesine neden oluyor. Ve bu eylemlerde “bizim başkanımız değil” sloganı öne çıkıyor.

Başkanlığı devralmasının ardından Beyaz Saray’ın internet sitesinden “küresel ısınma” ve “LGBTİ hakları” linklerini kaldırması, onun çevre düşmanı, cinsiyetçi, homofobik kimliğini gösteren uygulamalardan birisiydi.

“Obamacare” adı verilen ve Obama döneminde çok tartışılan sağlık reformu yasasının iptalini öngören metni imzalayarak, yoksul kesimleri canevinden vuran bir karar aldı. ABD’nin sağlık sistemi zaten oldukça kötü ve güvence alanı

Çin küreselleşmeyi ve dünyaya açılmayı savunurken, ABD kapanmayı savunuyor. Çin yeni dönemin gelişen emperyalisti olarak dünya hegemonyasında ağırlığını artırırken, ABD gerilemekte olduğunu görüyor ve durumun daha da kötüye gitmemesi için kalkanlarını yükseltiyor.

sınırlı. Yoksul kitleler, özellikle önemli hastalıklarda çok büyük bir çaresizlikle karşı karşıya kalıyorlar. Aslında Obama’nın getirdiği sağlık reformu, bu sorunu çözmeyen, görece iyileştirme getiren bir uygulamaydı. Trump bu kadarına bile tahammül edemediğini göstermiş oldu.

Gerileyen emperyalist ABD

Trump’ın gelir gelmez yaptığı açıklamalarda en çok öne çıkan unsurlar, elbette ki kişisel görüşleri olmanın ötesinde, ABD’nin nasıl bir yönelimin evresinde olduğunu da gösteriyor.

Trump genel olarak ekonomik, siyasi, sosyal, her alanda daha içe kapanmacı, daha muhafazakar bir söylem kullanıyor. Sosyal alanda azınlıkları, göçmenleri, eşcinselleri, kadınları dışlayarak kitlelerin ırkçı, homofobik, cinsiyetçi yönlerini kaşıyor. Ekonomide küreselleşme karşıtı, “müdahaleci ve korumacı” söylemler kullanıyor. Meksika sınırına duvar örüyor. ABD’li otomobil tekellerinin üretimi ülke içine taşımalarına teşvik vadediyor. Meksika’daki tesisinden ABD’ye otomobil ihraç eden Alman firması BMW’ye yüzde 35’lik vergilendirme tehdidi savuruyor. İthalat vergileri başta olmak üzere dış ticarete kısıtlamalar öngörüyor.

Uluslararası anlaşmalar konusunda da

daha içe kapanan bir tutum izliyor. Trans Pasifik Ortaklığı'ndan (TPP) çıkma kararı alıyor. Meksika ve Kanada ile NAFTA'yı yeniden müzakere edeceğini duyuruyor. ABD ile AB arasında müzakere edilmekte olan Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı Anlaşması'nın (TTIP) da risk altında olduğu düşünülüyor. Çünkü Trump, AB'yi "Amerika'nın ticari hasmı" olarak niteliyor.

Askeri alanda ise NATO'yu "demode" olarak tanımlamıştı. Üstelik, son dönemde Ortadoğu'da üstüste mevzi kaybediyor. Suriye ve Irak'ta Rusya ve İran'ın inisiyatifi ele geçirmiş olması, ABD'nin alanını iyice daraltıyor. 15 Temmuz'da Türkiye'de giriştiği askeri darbeyi bile başaramamış olması, ABD'nin prestijini iyice sorgulatıyor.

Bütün bu tartışmalar, Trump'ın göreve başlamasının hemen ardından yapılan Davos toplantısında ortaya çıkan tabloda en somut ifadesini buldu. **Davos'ta Çin'in yaptığı konuşma, küresel kapitalist sisteme serbest ticaret mesajları verirken, Trump'la birlikte ABD "küreselleşme karşıtı", milliyetçisi bir politikaya evriliyor.** Ve elbette bu Trump'ın değil, ABD'nin durduğu yeri gösteriyor.

ABD emperyalizmi bugüne kadar ekonomik, siyasi, askeri hegemonyasını dünya geneline yayabilmek için "kapıların açılması", küreselleşmenin yaygınlaşması, tüm dünyanın entegre olması, uluslararası kurum ve anlaşmaların artırılması gibi sloganlar üzerinden hareket ederdi. **Güçlüydü, bütün dünyayı yönetmeye adaydı; dünyanın en elit kesimlerini kendi ülkesinde toplamakla gücünü artırıyordu. Gelişen bir emperyalistin tutumuydu bu.**

Bugün ise duvarlar, yasalar, kurallar, ihracat yasakları, vergiler vb ile kendisini dış dünyadan korumaya çalışıyor; muhafazakar, milliyetçi söylemlerle ülkenin dışarıya ait her şeye (pazar ürünlerinden göçmenlere kadar her şeye) ve içerideki tüm farklılıklara (eşcinseller, tartışma özgürlüğü vb) karşı kapanmasını ve kenetlenmesini sağlamayı hedefliyor.

Çin küreselleşmeyi ve dünyaya açılmayı savunurken, ABD kapanmayı savunuyor. Çin yeni dönemin gelişen emperyalisti olarak dünya hegemonyasında ağırlığını artırırken, ABD gerilemekte olduğunu görüyor ve durumun daha da kötüye gitmemesi için kalkanlarını yükseltiyor.

Bugün ABD emperyalizminin Trump üzerinden uyguladığı her politika, içeride ve dışarıda yoğun tartışmalara, tepkilere, protestolara sahne oluyor. "Bizim başkanımız değil" sloganı yaygınlaşıyor. Öyle ki, Trump'ın görev süresini dolduramayacağı, görevden ayrılmak zorunda kalabileceği söyleniyor.

ABD emperyalizmi genel olarak güç kaybederken, içeride ABD halkının Trump'a karşı mücadelesinin bu hızla başlaması, onun güç kaybını hızlandıracak bir başka önemli unsur olacağı benziyor.

Dakota'da Kızılderililer direniyor

Dakota, ABD'nin Kanada sınırındaki eyaletlerden birisi. ABD yönetimi, Keystone XL adını verdiği bir proje ile, Kanada petrolünü Meksika Körfezi'ndeki petrol tesislerine yeryüzünden taşımayı hedefleyen, 2 bin kilometrelik bir boru hattı inşa etmek istiyor. Boru hattının Dakota Access adı verilen bölümü de Dakota eyaletinden geçiyor.

Ancak Dakota, 1880'lerden bu yana Kızılderili Standing Rock Sioux kabilesinin yaşadığı bir bölge. Ame-

rika kıtasını işgal eden sömürgecilerin, kıtanın tamamı üzerinde egemenlik kurmak için yaptığı saldırılardan birisi de Kızılderililere dönük soykırım gerçekleştirmekti. Soykırım sonrasında kalan çok küçük bir azınlık, sahip oldukları bütün topraklardan sürüldü; kıtanın en verimsiz, en yaşanmaz bölgelerinde "rezervasyon" adı verilen alanlarına hapsedildi. Bu rezervasyonlardan çıkmaları yasaktı, tarım yapmaları yasaktı, çalışmaları yasaktı. Dakota, Kızılderili kabilelerden geride kalanların yerleştiği bu rezervasyon alanlarından biri oldu.

Şimdi ABD yönetimi, onların bu alanlarına da göz dikmiş durumda. Obama döneminde hazırlanan boru hattı projesi ile, Kızılderililerin bu yaşam alanlarını da işgal etmeye çalışıyor. Boru hattı Sioux'ların atalarının mezarlarını tahrip ediyor, hem kutsal saydıkları içme sularını kirletiyor, hem de bir bütün olarak yaşadıkları doğaya zarar veriyor.

Bu nedenle Siouxlar direniyor. Son 6 yıl boyunca, bu boru hatlarının her gündeme gelişinde oldukça etkili protesto gösterileri gerçekleştirdiler, bu gösteriler ABD'nin 30 eyaletine yayıldı, yaygınlaştı, destekçileri arttı. Aylar süren bu gösterilere, Hollywood'un ünlü isimleri de katılmış, şiddetli polis saldırıları gerçekleşmişti. Polis, bu saldırılar sırasında plastik mermiden tazyikli suya kadar her tür şiddet aracını kullanmış, yüzlerce kişi gözaltına alınmıştı.

Buna rağmen büyük bir kararlılıkla sürdürülen gösteriler sonucunda devlet geri adım attı. Obama, 6 yıl boyunca 3 kere kongre tarafından onaylanarak önüne getirilen kararnamayı imzalayamadan geri çevirmek zorunda kaldı. Böylece çoğu inşa edilmiş olan boru hattı projesini durduruldu.

Keystone XL ve Dakota Access boru hattı projeleri, Trump'un petrol tekellerine dönük seçim vaatlerinden biriydi.

Trump göreve başlar başlamaz ilk icraatlarından birisi de, bu boru hatlarının inşası ile ilgili

kararnamayı imzalamak oldu. Ve yine kitleler sokaklara döküldü. Trump'ın seçilmesinin ardından süren protesto gösterilerine, boru hattı için yapılan protestolar da eklendi.

Amerikan Kızılderili kabileleri, sıkıştırıldıkları son alanda, yaşamlarını savunma mücadelesi veriyorlar. Doğayı, çevreyi, atalarının geleneklerini korumak istiyorlar. Bunun için ABD'nin petrol tekellerine karşı kıran kırana mücadele vermek için harekete geçmiş durumdalar.

Ve Amerikan halkı bir çok eyalette, Kızılderililer için destek eylemleri gerçekleştiriyor.

Kıbrıs'ta büyük pazarlık

parlamento öngörülüyor. Böylece Türk tarafı 1974 öncesindeki pozisyonuna itiliyor.

Mülkiyet tazminatları ise tam bir çıkmaza giriyor. Hazırlanan anlaşmaya göre, Rumların 1974 öncesi mülkiyet hakları tanınıyor, KKTC sınırları içindeki 1 milyon 520 bin dönüm doğrudan Rum sahiplerine iade edilirken, 30 bin dönümün tazminat ve takas yöntemiyle el değiştirilmesi öngörülüyor. Bu rakamlar, mevcut KKTC topraklarının yüzde 76'sının Rum halkına iadesi anlamına geliyor. Üstelik Rum halkına yapılan bu mülkiyet devri, Rum kesimine yapılacak olan toprak devrine ek olarak gerçekleşiyor. Böylece, hem Türk tarafının yaşadığı toprak yüzölçümü azalırken, Türk tarafına kalan topraklar üzerinde-ki Türklerin mülkiyet oranı da azalmış oluyor.

Türkiye'nin uluslararası alanda son dönemde yaşadığı prestij ve güç kaybı, AB'li emperyalistlerin bastırmasına neden oluyor ve Türkiye'yi Kıbrıs üzerinde de geri adım atmaya zorlamak için uygun zemini oluşturuyor. Kıbrıs kadar önemli bir alan, yeniden paylaşım için öne sürülüyor.

Kıbrıs'ta sömürünün tarihi

Akdeniz'in siyasi ve askeri egemenliği sözkonusu olduğunda son derece stratejik bir öneme sahip olan **ada, 1570 yılında Osmanlı İmparatorluğu tarafından işgal edildi.** Öncesinde 13. yy'dan itibaren, yaklaşık 300 yıl boyunca

üç önemli askeri üssü bulunan İngiltere, 1958'de Kıbrıs'a “özerklik” tanıyan McMilan planını öne sürer. McMilan planının içinde sivil faşist örgütlerin kurulması ve desteklenmesi de vardır.

Kısa süre içinde Rumların EOKA'sı, TMT (Türk Mukavemet Teşkilatı) ile karşı karşıya kalır. İki taraf da karşılıklı katliamlar yapar. Adada çıkan kargaşa, BM'nin adaya yerleşmesi için uygun zemin oluşturmaktadır.

11 Şubat 1959'da Türk ve Yunan başbakanlarına imzalatılan gizli anlaşma, ileride Kıbrıs'ı ikiye bölmek için sözde “bağımsız” bir Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kararını almaktadır. Anlaşma bir yıl sonra yürürlüğe girer, Kıbrıs Cumhuriyeti ilan edilir. İki halk yönetimde nüfusları oranında temsil edilmektedir.

Batılı emperyalistleri bu kararı almaya zorlayan unsur, sosyalist Sovyetler Birliği'nin yarattığı bağımsızlık dalgasını kırmaktır. Zaten “Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve anayasal düzenini sağlamak” adı altında, NATO güçleri olan İngiltere, Yunanistan ve Türkiye'ye, adaya müdahale etme hakkı da korunmaktadır.

II. Emperyalist savaş sonrasında, adadaki iki halk üzerinden Türkiye ve Yunanistan'ın yaşadığı çatışma, ABD-İngiltere ile SB'nin çatışmasıdır aynı zamanda. NATO üyesi olan Türkiye ile, savaş sırasında Alman işgaline karşı Sovyet desteğini alan Yunanistan'ın, iki farklı kamp üzerinden karşı karşıya gelmesidir. Sonrasında Yunanistan da NATO ve AB ülkesi olsa bile, Yunanistan'ın Kıbrıs politikası konusunda Sovyet (sonrasında Rusya) etkisi hep varlığını korumuştur.

“Bağımsızlık” ve kuruluş ilanından iki yıl sonra, adadaki iç çatışmalar artar. Faşist çetelerin katliamları şiddetlenir. Ada halkının birarada yaşamasını savunan demokrat kesim üzerinde terör estirilir. TMT'nin, İngiltere'nin denetiminde Rum askerlerine ateş açması, çatışmaları tırmandırır. Türkiye'nin savaş gemileri ada yakınına gelerek işgal hazırlığını gösterir.

Aynı dönem İsrail-Arap savaşının başladığı dönemdir. ABD, Ortadoğu'ya girmek için bu fırsatı değerlendirirken, Türkiye'nin adayı işgalini erteler. Çatışmaları azaltmak ve kamuoyunu yatıştırmak için “yeşil hat” oluşturulur.

1971'de Türk ve Yunan devletlerinin görüşmeleri sonucunda Kıbrıs'ın “iki ülke arasında bölüşülmesi” kararı alınır. Yunanistan'da 1973'te Albaylar Cuntası'nın yönetimi ele geçirmesi, ada üzerindeki hesapları da sarsar. Bu dönemde

Türkiye, Rum çetecilerin Türk kesimine yaptığı katliamları gerekçe göstererek, 20 Temmuz 1974'te adayı işgal eder ve hatta Türklerin yaşadığı alandan daha fazlasını (adanın yaklaşık yüzde 37'sini) ele geçirir. Ada artık fiilen ikiye bölünmüş durumdadır.

Bu işgal, ABD'ye “rağmen” gerçekleşmiştir. ABD'nin adanın bütününe hükmetmeye çalıştığı bir dönemde, Türkiye'nin bunu durdurmasına da yol açmıştır. Ancak sonrasında, 12 Eylül cuntasının ardından, Türkiye'nin ABD'ye bağımlılığı arttıkça, KKTC de ABD'nin denetimi altına daha fazla girmiştir.

Yunanistan'da Papandreu döneminde Kıbrıs'ın “Helenizm'in bir parçası” olduğu ileri sürülmektedir. Amaç adanın bütününe hükmetmektir. Buna karşılık Türkiye kendi hegemonyasını garanti altına almak için 1983'te KKTC'nin kurulduğunu duyurur.

‘90'lı yıllarda, Kıbrıs üzerindeki çatışma daha da şiddetlenir. Avrupa Birliği Kıbrıs Rum Yönetimi'ne kapıları açar. Rusya ise, Kıbrıs Rum Yönetimi'ne S-300 satışı yapacağını duyurur. Rusya'nın S-300 füzelerini Güney Kıbrıs'a satması, aynı zamanda burada asker konuşlandırması, askeri üs sahibi olması vb. anlamına da gelmektedir. Bu nedenle'90'lı yıllar, S-300 füzelerini satma ve bunu engelleme çabası üzerinden, Yunanistan-Türkiye ve ABD-Rusya mücadelesine sahne olur.

2004 yılında, BM Genel Sekreteri Annan'ın hazırladığı birleşme planı, adada referandumla sunulur. Türkiye'nin garantörlük, iki devletli federasyon vb. temel şartlarının karşılanmadığı, Rum halkının daha avantajlı konumda olduğu bir plandır bu. Buna rağmen, **Türk tarafı yüzde 75 ile plana “Evet” derken, Rum halkının yüzde 65 ile reddetmesi nedeniyle birleşme gerçekleşmez. Referandumun ardından, Güney Kıbrıs AB'ye üye yapılır.**

Emperyalistlerin

büyük uçak gemisi Kıbrıs

Kıbrıs Akdeniz'de Girit'ten sonraki en büyük ada. Ve emperyalistler açısından stratejik önemi büyük. Ortadoğu'nun Akdeniz'e açılan kapısı konumunda. Doğusunda İsrail, Lübnan ve Suriye, güneyinde Mısır, adanın doğrudan hedef sahasında olan ülkeler. İsrail hava sahasına 16 dakika uçuş mesafesinde. Bu ülkelerin her biri ve **Ortadoğu ülkelerinde yürütülen bütün savaşlar için, Kıbrıs'ta bulunan İngiliz askeri üsleri önemli bir lojistik ve hareket merkezi olabilmek durumunda.**

Keza 2003'te başlayan Irak işgalinin ardından, ABD'nin İngiliz üslerinin yanısıra, Kuzey bölgesinde yeni üsler kurduğu da söyleniyor. Bugün adada onbinlerce asker ve tonlarca askeri malzeme bulunuyor.

Kıbrıs'ın bu stratejik konumu, onun emperyalistler açısından vazgeçilmez önem kazanmasına neden oluyor. Öyle ki, **Doğu Akdeniz'i,**

İsviçre'nin Cenevre kentinde 12 Ocak günü toplanan zirvede, Kıbrıs için pazarlıklar yeniden alevlendi. BM Genel Sekreteri Antonio Guterres'in başkanlığında, garantör ülkeler olan Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin de katıldığı toplantıda, taraflar şartlarını ve taleplerini yeniden ortaya koydular, gizli pazarlıklar yürüttüler. Tartışmalarda Kıbrıs üzerindeki hegemonya mücadelesi sertleştirildi. Emperyalistler açısından vazgeçilmez önemde olan Kıbrıs, bir kere daha masaya yatırılmış oldu.

Türkiye'nin şartları

Cenevre toplantısı öncesinde, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC) Cumhurbaşkanı Mustafa Akıncı ile, Güney Kıbrıs Rum Yönetimi Başkanı Nicos Anastasiades arasında 18 ay boyunca görüşmeler ve pazarlıklar gerçekleştirmişti zaten. Bu görüşmelerde hangi noktalarda hangi anlaşmalara vardıkları açıklanmıyor. Kıbrıs'ta yaşayan halkların talep ve beklentileri dışlanarak, pazarlıklar emperyalistlerin ve Kıbrıs üzerinde hak iddia eden ülkelerin çıkarları doğrultusunda yürütülüyor.

Türkiye'nin Kıbrıs görüşmelerinde ileri sürdüğü “vazgeçilmez” şartları da, Kıbrıs halkının değil, Türkiye burjuvazisinin çıkarlarını yansıtıyor. **Şartlardan birincisi, “garantörlük” statüsünün ve KKTC'de asker bulundurma hakkının sürdürülmesi.** Rum kesimi de, AB de doğal olarak buna karşı çıkıyor. Çünkü Rum kesimi AB üyesi bir ülke olduğu için, Kıbrıs'ın siyasal birliğinin sağlanmasının ardından, tüm ada için garantörlük de, askeri destek ve güvence de AB'nin çatısı altında sağlanacak. AB üyesi olmayan Türkiye'nin, AB üyesi olan Kıbrıs üzerinde hak iddia etmesi anlamsızlaşacak.

Türkiye'nin ileri sürdüğü **ikinci şart, “iki devletli federasyon” kurulması ve nüfusu daha az olan Türk kesiminin, devlet yönetiminde eşit hak sahibi olması.** Sadece Türkiye sınırları içinde yaşayan Kürt halkı için değil, Suriye, Irak ve İran topraklarında yaşayan Kürt halkı için bile, federasyon türü bir işleyiş sözkonusu olduğunda kıyameti koparan, onların “azınlık” haklarında bile son derece tavizsiz olan Türkiye, Kıbrıs'taki “azınlık” Türkler için, “eşit yönetim” hakkı istiyor.

Ve elbette Rum kesimi bu talepleri kabul ediyor gibi görünmesine rağmen, detaylardaki maddelere bakıldığında, hiç de öyle olmadığı ortaya çıkıyor. Rum kesimi, Türkiye tarafından işgal edilmesi sonucunda kaybettiği yönetim erkini, tartışmasız biçimde yeniden kazanmak istiyor.

Üçüncü tartışma, mülkiyet gaspına karşılık tazminatların ödenmesi üzerinden yaşanıyor. Türkiye'nin işgalinin ardından, evlerini ve mülklerini bırakarak Güney'e kaçan Rum halkı, geride bıraktıkları mülkler için tazminat talebinde bulunuyorlar. Aslında, benzer bir mülkiyet sorunu Güney'den gelen Türk halkı için de geçerli. Ancak KKTC yönetimi, Rumlardan kalan ev ve mülkü, göçle gelen Türklere verdiği için, bu sorunu

bir anlamda çözmüş sayıyor. Diğer taraftan, Türkiye'nin askeri işgali sonucunda Rumlar kaçarak göç etmek zorunda kaldıklarından, uluslararası yasalar karşısında Türkiye haksız konumda bulunuyor.

Üstelik **Türkiye'nin haksız konumunu derinleştiren iki unsur daha var: Birincisi; Türkiye 1974'te, Kıbrıs Türklerinin yaşadığı alandan daha geniş bir bölgeyi, Rumların yaşadığı alanları da işgal etti. İkincisi; işgal sonrasında Türkiye'den, özellikle Karadeniz bölgesinden, en milliyetçi-gerici-şoven kesimlerden, Kıbrıs'a nüfus aktarımı yaptı.** Binlerce kişi Kıbrıs'a taşındı ve Rumlardan kalan topraklar, evler onlara tahsis edildi. Böylece bir taraftan Kıbrıslı Türklerin demografik yapısını değiştirmiş oldu. Öyle ki, dışarıdan taşınan nüfusun, adadaki Kıbrıslı Türkler'in nüfусundan daha fazla olduğu söyleniyor. Diğer taraftan, emperyalistler müdahil olduklarında, Türkiye'yi avantajlı konuma getirecek olan bir fiili durum yaratmış oldu. Evlere yerleşildi, topraklara sahip çıkıldı, aradan geçen 43 yıl içinde, geri dönüşü ve hukuksal olarak çözümü son derece zor bir tablo oluşturuldu.

Yapılan görüşmeler,

“Annan Planı”nın gerisinde

Türkiye tarafı, Kıbrıs Türklerinin taleplerinden bağımsız olarak, kendi çıkarları doğrultusunda adadaki haklarını korumaya çalışıyor. Rum kesimi ise, 2004 yılında BM Genel Sekreteri Annan tarafından yürütölen görüşmelerde ortaya çıkan tablodan daha fazlasını elde etmek için çaba harcıyor. Üstelik **gizli pazarlıklarda Rum kesiminin ileri sürdüğü koşulların, KKTC yönetimi tarafından da kabul edildiği yolunda söylentiler var.** Ortaya çıkan tablo, Türk tarafının haklarının ve alanlarının iyice budanmış olduğunu gösteriyor.

Mesela bugünkü haritada **Türk tarafının elinde bulunan toprak parçası, adanın yüzde 37'sini oluştururken, Rum kesiminin hazırladığı yeni haritada yüzde 25'e indiriliyor** ve önemli bir toprak parçası Rumlara veriliyor. Bu rakam, 2004'teki Annan Planı'nda belirlenen yüzde 29 oranından daha düşük. Maraş, Güzel-yurt, Dipkarpas gibi son derece önemli noktalar, Rum tarafına bırakılıyor.

Türk halkı azınlık statüsüne indiriliyor, “iki federe devlet, iki federal parlamento” yerine, başkanlığı dönüşümlü bile olmayan tek

bu bölgedeki ticaret yollarını, hegemonya ilişkilerini kontrol etmek isteyen, Kıbrıs'a sahip olmak zorunda.

İngiltere'nin Kıbrıs'a el koyduğu günlerde bir İngiliz devlet adamı Disraeli, şunları söylüyor: "Kıbrıs'ın elde edilmesi amacını güden harekete, Akdeniz'in egemenliği için değil, Hindistan'ın savunulması için girilmiştir." Aynı günlerde Lord Salisbury, bu çıplak gerçeği şöyle teyit ediyor: "Kıbrıs'ın işgali İngiliz hükümetlerinin uzun bir süredir izlemekte oldukları geleneksel politikaya uygundur. Avrupa'da menfaat çatışmalarının İspanya üzerinde yoğunlaştığı günlerde, İngiltere Cebelitarık'a el koymuştur. Aynı şekilde çekişmelerin İtalya çevresinde biriktiği günlerde Malta'yı işgal etmiştir. Bugün Avrupa'nın gözleri Yakındoğu'ya çevrilmiştir, dolayısıyla da İngiltere, bu bölgede Kıbrıs'ı işgal etmiştir." (aktaran Tevfik Çavdar, Osmanlıların Yarı-sömürge Oluşu, sf: 122-123)

Yanısıra **ada önemli bir kara para aklama merkezidir**. Kumarhaneleri ve fuhuş sektörünün gelişkin olması, emperyalistlerin "eğlence merkezi" haline gelmesi için yeterli bir unsur. Bu kumarhaneler ve adada yaygın biçimde gerçekleştirilen offshore bankacılığı, kara para aklama konusunda Kıbrıs'ın belirleyici bir yer edinmesini sağlıyor.

Dünya uyuşturucu ticaretinin önemli duraklarından biri olarak da Kıbrıs önemli bir rol oynuyor. Afganistan ve Keşmir'in içinde yer aldığı "Altın Hilal" denilen bölgeden gelen uyuşturucunun, Avrupa'ya ve dünya pazarlarına açılma noktalarından birisi Kıbrıs.

Stratejik konumu nedeniyle, petrol ve doğal gazın Akdeniz güzergahını kontrol ediyor olması, Kıbrıs'ın belirleyici özelliklerinden birisiydi. Son dönemde ise, **Doğu Akdeniz'in zengin doğalgaz ve petrol yataklarına sahip olduğu keşfedildi. Bugün, İsrail başta olmak üzere birçok ülke Kıbrıs Rum Yönetimi ile ortak araştırmalar yapıyor, doğalgaz yataklarını tespit ve işletmek amacıyla anlaşmalar imzalıyor.** Türkiye ile birlikte KKTC ise, bu anlaşmaların, ortaklıkların dışında bırakılıyor.

Kıbrıs halkı AB'yi istiyor

2004 yılında Annan Planı doğrultusunda yapılan referandumda Türk kesimin birleşmek için "Evet" oyu kullanması oldukça çarpıcıdır. Bu sonuç, Türkiye'nin "KKTC'nin Türkiye'nin garantörlüğüne ihtiyaç duyduğu", "Türk kesimin haklarının korunması için Türkiye'nin varlığının vazgeçilmez olduğu" iddialarının gerçeği yansıtmadığının göstergesidir. **Kıbrıs Türk halkı, Türkiye'yi safdışı bırakan, Kıbrıs'ta Türklerin "azınlık" olmasını getiren ve AB üyeliğini sağlayan bir plana "Evet" demiştir.**

Bunun sebepleri, Türkiye'nin Kıbrıs politikalarının, Kıbrıs Türk halkına ne kadar büyük zararlar verdiğinde aranmalıdır.

Türkiye'nin işgali, en başta ekonomik olarak Kıbrıslı Türkleri yerle bir eden bir hamledir. İşgal sonrasında Kıbrıs'ın ekonomik altyapısı yokedilmiş, tarım çökertilmiş, **Kıbrıs Türkiye'nin kumarhane, kara para aklama ve "eğlence merkezi"**

haline getirilmiştir. Üretim değil, rant ekonomisi hakimdir. Bunların dışında bir geliri yoktur Kıbrıslı Türklerin. Memurların maaşları Türkiye tarafından ödenmektedir. Ülkenin bütçesinin en önemli kalemleri, Türkiye tarafından sağlanmaktadır. Hatta **bir "devlet" statüsü olmadığı için, siyasal konumu "Mersin'in 10. İlçesi" olarak tanımlanmıştır. KKTC'yi, Türkiye dışında "taniyan" ikinci bir ülke yoktur.** BM başta olmak üzere uluslararası kurumlar, KKTC'yi Rumların yönetimindeki Kıbrıs devletinin bir parçası olarak görmekte ve Türkiye'yi işgalci güç olarak tanımlamaktadır.

Türkiye'den gelenler başta olmak üzere **kont-rgerilla örgütleri, mafya babaları cirit atmaktadır adada. Silah kaçakçılığı doludizgin yürütölmektedir.** Uluslararası kontrgerilla örgütlenmelerinin, CIA tarafından eğitildiği bir merkez üssü konumundadır. Abdullah Çatlı'nın, "Sırp Kasabı Argan" olarak tanınan katilin kaldıkları yerdir burası.

Doğu Akdeniz ticaret hattı üzerindeki birçok ülkeye dönük ambargoyu delmek, kaçak ticaret yürütmek için de, Kuzey Kıbrıs uygun bir zemindir.

Bir taraftan 1974'teki işgalden buyana izlenen ırkçı politikalar, diğer taraftan ekonomik olarak ortaya çıkan çöküntü, Kıbrıslı Türkler

açısından da Türkiye'nin işgaline karşı bir bıkınlık oluşturmuştur. Üstelik Güney Kıbrıs'ın, ekonomik ve siyasi olarak çok daha "yaşanabilir" bir görüntü sunması ve "AB üyeliği", Türkiye'nin "yavru vatan"ı olmaktan daha cazip gelmektedir. Bütün bu koşullar, adada zaman zaman Türkiye karşıtı eylemlerin artmasına neden olmaktadır.

Cenevre görüşmelerinde ve öncesinde hazırlanan "birleşme planı"nın detayları açıklanmıyor, görüşmeler gizli kapaklı yürütölüyor. Zaten güçlü bir devrimci mücadele olmadığı sürece, hiçbir emperyalist "plan"ın halklara refah ve özgürlük getirmeyeceği ortadadır. Bu nedenle ister Türkiye'nin garantörlüğü altında olsun, isterse Rum kesiminin çıkarı doğrultusunda yürütölsün, hazırlanan plan, yeni baskı ve sömürü kanalları açmaktan başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Kıbrıs'ın tarihi, ada dışındaki güçlerin ada halkı üzerinde egemenlik kurma savaşlarının tarihidir. Bugün yapılan görüşmeler de bunu hedeflemektedir. Bunu değiştirecek tek unsur, yıllarca birlikte yaşayan ve ortak bir kültür yaratan her iki halkın, emperyalist hesaplardan azade, halkların eşitliği ve kardeşliği temelinde ortak bir yaşam kurma mücadelesi vermesidir.

DÜZELTME VE ÖZÜR... DÜZELTME VE ÖZÜR...

Dergimizin önceki sayısında (Ocak 2017) yeralan "15 Temmuz sonrası EYLEM BİRLİKLERİ ÜZERİNE" başlıklı yazıda bir bölüm atlanmıştır. Yazının sonunda, son sütunda yer alan ve "Bağımsız eylem ve faaliyetlerin düzeyi bu kadar düşükkken..." diye başlayıp, "...kendi durumunu meşrulaştırmaya, kitesini yatıştırmaya dönük demagojilerdir." diye biten paragrafın içinde bir bölüm, teknik bir nedenle atlanmıştır. Dergimiz baskıdayken farketmiş bu sorunu, internet sitemizdeki yazımızda düzelterek yayınladık. Dergimizde de düzeltiyor, doğrusunu aşağıda yayınlıyor, okurlarımızdan özür diliyoruz.

Bağımsız eylem ve faaliyetlerin düzeyi bu kadar düşükkken, kimileri de, güç ve eylem birliklerini küçümsemekte ve uzak durmaktadır.

- Örneğin Kızıl Bayrak, "belli bir tarihten beri" bu birliklere Kürt hareketinin damgasını vurduğunu, devrimci hareketlerin de onların eklentisi durumuna geldiğini iddia etmekte; hatta "dünün devrimci-sol hareketine gelince... devrim kategorik olarak onların da gündeminden düşmüştür. Onların programları da düzeni aşan programlar değildir" diyerek, kendi dışında devrimci kalmadığı söyleyebilmektedir. Buradan hareketle "güç ve eylem birlikleri devrimci bir platforma sahip, düzeni karşısına alan, devrimci siyasal mücadeleyi geliştiren, bu çerçevede de devrime hizmet eden ve tüm bunların toplamı olarak devrimci bir eksene sahip güç ve eylem birlikleri değildir" saptamasını yapmakta ve hepsinden uzak durmayı bu şekilde gerekçelendirmektedir. (Güç ve eylem birlikleri üzerine - D. Yusuf, 25.09.2016)

Varolan birliklerin "devrimci bir eksene sahip" olmaması, onların hepsinden uzak durmayı gerektirir mi? Kaldı ki yakın zamana kadar varolan devrimci birliklerin (Devrimci 1 Mayıs, Devrimci 8 Mart platformları vb.) dağılmasında oynadıkları rolü açıklayabilir mi? Dahası, bu kendine sevdalı yaklaşımdan, güç ve eylem birlikleri için gösterilmesi gereken yoğun çaba ve emek beklenebilir mi? -

Bu birliklerden "devrim ve sosyalizm" hedefli çalışma bekleyenler, eylem birliklerinin ideolojik-siyasi birlik olmadığını, devrim ve sosyalizm hedefi olmaksızın anti-faşist bir nitelikte olabileceğini, öne çıkan herhangi bir sorun etrafında biraya gelinebileceğini bilmiyor olamazlar. Devrim ve sosyalizm mücadelesini bir yana bırakalım, düzeniçi demokrasi mücadelesinin bile, devrimci-demokrat güçleri biraraya getiren örgütlenmeler olmadan başarıya ulaşması imkansızdır. Varolan devrimci birlik ve platformlardan çeşitli bahanelerle ayrılanlar, aslında kendi sağıcılıklarını ve mücadele içindeki etkisizliklerini, sol görünerek örtbas etmeye çalışanlardır. Dolayısıyla bu tür sözler, samimiyetten uzak, kendi durumunu meşrulaştırmaya, kitesini yatıştırmaya dönük demagojilerdir.

Muhbirlik özendiriliyor

Son yıllarda artan bir şekilde muhbirliğin özendirildiğini görüyoruz. Erdoğan'ın hemen her ay yaptığı "Muhtarlar Toplantısı"nda, muhtarlara bu yönde çağrılar yapılıyor.

15 Temmuz sonrası hem Erdoğan, hem de Başbakan ve neredeyse tüm bakanlar, halkı ihbarcılığa davet etmişlerdi.

Her zaman haklı bir tiksinti uyandıran, lanetlenen muhbirlik, AKP döneminde patlama yaptı. En hafifinden şikayet sürekli teşvik edildi. Veli öğretmene, hasta doktora hasım oldu. Komşular, akrabalar birbirine düşürüldü. Kitleler sorunlarını konuşarak, daha önemlisi mücadele ederek çözmek yerine, üst kurumlara sözlü-yazılı ihbarlarda bulunarak halletmeye yönlendirildi.

Öyle ki Mersin'de bir köy muhtarı, 18 köylüsünü birden fazla terör örgütüne üye oldukları iddiasıyla ihbar etti. Bir taksi şoförü, Erdoğan hakkında konuşan müşterisinin ses kaydını alıp "cumhurbaşkanına hakaret ediyor" diyerek ihbarda bulundu.

Bunu sadece yaptıkları çağrılarla başarmadılar. Çeşitli

para ödülleri vererek, işi çığırından çıkardılar. 2016 yılı bütçesinde muhbirlik ve ajanlık için yapılan harcamalar tarihinin en yüksek düzeyine çıktı.

Maliye Bakanlığı'nın 2016 yılı bütçe gerçekleşme rakamlarına göre, geçtiğimiz yıl kamu personeli olmayanlara yapılan ödül ikramiye ve benzeri ödemeler 2015 yılında ödenenlerin 2,5 milyon TL üzerine çıkarak 3 milyon 688 bin TL olmuş. Özellikle 15 Temmuz'un ardından patlama yaptığı görülüyor. Örneğin geçmişte bir yılda yapılan harcama 2016 yılının Aralık ayında yapılmış. (1 milyon 275 bin TL)

"MİT Müsteşarlığında, değişik statülerde istihdam edilen personele nakdi olarak ödenen her türlü mali ve sosyal hak ve yardımlar" olarak tanımlanan "istihbarat personeline yapılan ödemeler"se, 2016 yılında yetmemiş! 70 milyon daha fazla harcanarak 768 milyon 877 bin TL olmuş!

Yani artan muhbir ve ajanların maaşları da halkın cebinden çıkıyor! Hem ihbar ediliyoruz, hem de üzerine para ödüyöruz!

Her yönden Osmanlı'ya öykünen bu hükümet, bu konuda da onu örnek almış görünüyor. Halktan korkan her iktidarın yaptığı gibi muhbirliği özendiriyor ve halkı birbirine düşürüyorlar. O dönem jurnalcilik olarak geçen ve Abdülhamit döneminde patlama yapan muhbirlik, nasıl onu kurtarmaya yetmediyse; günümüz Abdulhamit özentilerini de kurtaramayacak!

Ve ne yaparlarsa yapsınlar, bu halk muhbirlerden nefret etmeye devam edecek ve ergeç cezasını verecek!

Hava-İş, kimin sendikası?

THY yönetimi Hava-İş sendikasına başvurarak "ya 2017 yılı için ücretlere zam istemeyin, ya da işçi çıkarmamıza razı olun" teklifinde bulundu. Hava-İş yönetimi de bu teklifi uygun görerek kabul etti.

Hava-İş yönetimi, bu durumu THY'de çalışan üyelerine şöyle bildirdi: "2017 yılı için TİS'te yer alan 4+4 maaş zammından feragat edilmesi gerektiğini düşünüyoruz." Açıklamada özetle şu görüşlere yer verildi: "Bir süredir THY yöneticileri ile yaptığımız görüşmeler neticesinde, malum olduğu üzere THY'nin içinde bulunduğu kriz ortamı nedeniyle, 2016 yılında ciddi bir zarar oluştuğu görülmüş olup, 2017 yılının da şirket için zorlu geçmesi beklenmektedir. Tarafımıza 25 dar gövde ve 7 geniş gövde uçağın hangarlara çekildiği bildirilmiştir... Buna göre 1000'den fazla kabin memurunun ve 500'e yakın pilotun işgücü fazlalığı oluşturduğu bilgisi sendikamıza iletilmiştir. Bu kapsamda THY yönetimi ya toplu işçi çıkararak ya da ücretlere 2017 yılı için zam yapmayarak tasarruf sağlamak teklifiyle sendikamıza başvurmuştur".

Sendika açıklamanın sonuna nihai karar için anket yaptıracaklarını, anketin sonucuna göre hareket edeceklerini eklemiş. TİS taslağında yer alan yüzde 4 gibi komik bir zamdan vazgeçtiğini üyelerine bildiren sendikanın, yapacağı anket de göz boyamaktan başka bir şey değildir. Patronların emriyle hareket eden sendikanın yapacağı anketten, sendikanın isteği dışında bir sonuç çıkması beklenemezdi.

Nitekim öyle de oldu. Sendikanın açıklamasına göre anketin sonucunda yüzde 95 oranında "evet zam olmayabilir" sonucu çıktı.

Bu durum Hava-İş sendikasına çöreklenen bugünkü yönetimin, işçilerin değil patronları çıkarları için çalıştığını gösteriyor.

Isuzu işçileri direnişte

Gebze Çayırova Şekerpınar'da bulunan Isuzu fabrikası işçileri direnişte. Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, patronun zorunlu telafi çalışma dayatmasına karşı direnişe geçtiler.

Yönetim, fabrika panosuna astığı yazıyla işçileri zorunlu izine çıkardığını bildirdi. Duyuruda; "Piyasa koşulları ve talep yetersizliği nedeniyle 16-20 Ocak tarihleri arasında üretim 5 gün duracağı ve bu günler için telafi çalışma yapılacağı; 23-28 Ocak tarihleri arasında da işçilerin yıllık izine çıkarılacağı" söyleniyor.

İşçiler, patronun bu dayatmasına karşı gece vardiyasından itibaren fabrika önünde direnişe geçtiler.

DHKP-C militanları katledildi

İstanbul Emniyet Müdürlüğü ve AKP İl Başkanlığı binaları, 20 Ocak akşamı aynı saatlerde roketatarla vuruldu. Her iki eylemi DHKP-C üstlendi.

Eylemin ardından bazı dernekler ve evler basıldı ve 5 kişi gözaltına alındı. Polisin operasyonları sırasında Esenyurt'ta çatışma çıktı. Eylemlerin faili olduğu iddiasıyla Şerif Tunç Tekirdağ'da gözaltına alındı, ardından tutuklandı. Bilgehan Karpat ise, Tekirdağ'ın Muratlı ilçesinde polisle girdiği çatışmada öldürüldü.

Dersim'de DHKP-C gerillalarının bulunduğu sığınak bombalandı. DHKP-C tarafından yapılan açıklamada, haber alamadıkları gerillaların isimleri duyuruldu. Ardından Leyla Aracı, Mahir Bektaş ve Oğuz Meşe'nin çatışmada katledildikleri açıklandı. Gerillaların cenazelerine ulaşılamadığı belirtilerek, devletin cenazeleri teslim etmesi istendi.

Şubat'ta atılan tohum...

Şubat ayı, ihtilalci komünistler için özel anlamla yüklü bir aydır. 19-21 Şubat 1979 tarihinde, Mustafa Suphi TKP'sinden sonra Türkiye'deki ilk komünist örgütün tohumları atıldı. O tohumlar kısa sürede filizlendi, çiçeğe durdu...

"Bir tutam kır çiçeği"ydiler başlangıçta, ama Türkiye tarihinin en karanlık günlerinde direnişin simgesi oldular ve kitlelere umut verdiler.

İşkencehaneleri, zindanları ışıklarıyla aydınlatılar. "Yargılayan savunma" ile kara cüppeli cellatları çığına çevirdiler. Düşmanlarının inlerinde bile onları yenmeyi başardılar.

Düşüncelerini her koşulda savundular ve savunukları gibi de yaşadılar. İçeride-dışarıda, bulundukları her yerde karşı-devrime kök söktürdüler.

Her daim parlayan ve hep doğru yönü gösteren "kutup yıldızı"ydı onlar. Rotasını şaşırırlara, yolunu kaybedenlere pusula oldular. Dostlarına güven, düşmanlarına korku saçtılar.

* * *

Bu küçük ama sağlam, her iklimde ayakta kalmasını başaran "kır çiçekleri", toprağın altında kök salmaya başladı. Kökü kuvvetlendikçe yerüstündeki filizleri boy attı ve her yana uzandı. Dallarını kırıldıkça da, yeniden ve daha güre çıktı.

Ama "her ağacın kurdu kendi içinde" denir; tohumun filize, filizin ağaca dönüştüğü anda, bu kurtlar çıktı ortaya ve kemirmeye başladı içten içe...

Fakat tohum sağlamdı, içindeki kurtlara direndi, yıkılmamak için canını dişine taktı. Ama kurtlar durmak bilmedi. Dışardan yine heybetli görünüyordu ağaç, ama içten içe çürüyordu. Daha önemlisi kökü zarar görüyor, kendisi olmaktan çıkıyordu.

Bu yiyip-bitirme hali durdurulamazsa, geriye bir kabuk kalacak, sonra o da sökülüp atılacaktı. Özsuyunu tohumun toprağa düştüğü günden alan, fırtınada-boranda o toprağa sınımsız yapışıp ayakta kalan ve onun gücüyle sağlamlaşıp kendilerine güvenleri artan filizler, bu kurtçuklara savaş açtı. Onların hilelerine, saldırılarına rağmen, özbenliklerini savundular. Ve silkinip kurtuldular bu "ağaç kurtları"ndan...

Ağacın tümünü kurtaramamışlardı belki, ama temel özelliklerini yitirmemiş ve canlanma dinamiğine sahip tohumlarla yeniden güneşe durdular. Her son, yeni bir başlangıç değil miydi? Ve bizzat kendi tarihleri, karanlığın en koyusunda şafağın doğuşuna tanıklık etmemiş miydi?

* * *

Yine bir Şubat ayında, tarihlerinden aldıkları güçle "yeniden doğuş"u gerçekleştirdiler. Bir kez daha tohumları sürdüler toprağa... İlk doğumda olduğu gibi önce toprağın altında sağlam olmalıydılar. "Yeni çağ", "yeni dönem" diyerek, en temel doğruları reddedip, gelenekten kopanlara inat, "geleneğin izinden" yürüdüler. İlmek ilmek ördüler yapılarını...

Toprak eskisinden daha çoraktı. İklim eskisinden daha sertti. Yağmur ve karla birlikte zehir de karşıyordu sulara. Bütün bunlara karşı eskisinden daha

dirençli olmak gerekiyordu, özelliğini yitirmeden ayakta kalabilmek için...

Koca koca çınarların devrilip gittiği, birçok ağacın şekil değiştirdiği bir dönemde, bunu başarabilmek hiç kolay değildi. Ama kökleri sağlamdı. Hem dışarıdan gelen saldırılara, hem de içlerindeki kurtlara karşı direnmek, onları yenilmez kılmıştı. Toprağın içine pençelerini geçirdiler ve yenilenmiş filizler olarak yeniden fışkırdılar.

Ayakta kalmanın, varlığını koruyabilmenin bile zor olduğu bir dönem daha yine yüzleri ak, başları dik atlattılar. Yeni kavgalara sürdüler motorlarını... Kimi filizleri kırıldı yine, kimisi kurudu, ama yeniden topraktan aldıkları özsuyla canlanıp üzerine yürüdüler düşmanın...

Her iki Şubat'ta da atılan tohumlar tuttu. Zaten ilki tutmamış olsaydı, ikincisinin başarıma şansı hiç olmayacaktı.

* * *

"Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Her şeye rağmen!" demişlerdi bu hareketin kurucuları.

Ve tıpkı bu sözlerin sahibi Spartakistler gibi direnerek ölümsüzleştiler. Faşist cuntaya sıkılan "ilk kurşun" oldular. Her evi, her sokağı "granitten bir

kale"ye çevirdiler. Zulümlerin en tufanında "adlarını bile söylemediler." Ölüm oruçlarında gün gün eriyerek ama gelecek günlere olan inançlarını haykırarak şehit düştüler.

Her biri, birer direniş manifestosu yazarak aramızdan ayrıldı. Son sözleri slogan oldu, duvarlara yazıldı. Elden ele dolaşan bildiri oldu, işçi ve emekçilere ulaştı. Bir avuç "kır çiçeği"nin direnişi, kitlelere yayıldı, genele mal oldu.

Onlar "ister yaşayalım, ister ölelim, programımız yaşayacaktır" demişlerdi. Bu inançla direndiler ve şehit düştüler. Onun içindir ki, programları yaşadı "herşeye rağmen..."

Bu geleneğin izinden yürüyenler, onların iyi birer öğrencisi olduğunu kanıtladılar. Başta programları olmak üzere, temel değerlerini, direnişlerini bugünlere taşıdılar. Özünü koruyarak, somut koşullara uygun bir şekilde geliştirdiler. **Kuruluş yıllarındaki gibi, herkesle ayrı düşme pahasına son derece cesur ideolojik-siyasal tespitler yaptılar. Ve bunlar her defasında doğru çıktı.**

Savaş ve faşizme karşı mücadelede bağımsız tavırlarını koyarak, birleşik mücadeleyi ördüler. Savaş karşıtı eylemlerden NATO protestolarına, 1 Mayıs'dan Haziran ayaklanmasına, son yıllara damgasını vuran her eylemin örgütlenmesine ve yaşama geçirilmesine önyak oldular. "Saldırıda en önde, geri çekilmeye en arkada" ilkesine uygun savaştılar. Yeniden militan ve direnişçi kadro tipini yarattılar.

* * *

Bugün, her iki Şubat'ta atılan tohumların gücüyle yine mücadelenin içinde, ortasındalar. Kaç kez kırılma da dalları, yine filizdeler, çiçekler. Ne göçtüler, ne kaçtılar kavgadan. Ayakları her daim bu topraklara bastı. Kökleri hep toprağın altında kaldı.

Üstelik bu çelik suyunu, en zor yıllarda devrimin yüzakı olan önderlerinden, yiğit savaşçılarından almıştı. Onun için kırılmaz, bükülmez oldular.

Şubat'ta atılan tohumların sağlamlığıydı yenilmez oluşlarının sırrı. Bu tohumlar daha nice filizler yetiştirecek. Her geçen yıl köklerini daha derinlere salarak yeryüzüne yemyeşil dallar, kıpkırmızı çiçekler sunacak...

Ve er geç göğe yükselen başı ile işçi ve emekçilerin zafer alayını selamlayacak...

Su ve ateş çağındaydı soluğumuz

En umutsuz gece yarılarında

En ıssız yollarda bırakıldık hep

Yıkılmadık!

Günün bir yanında avuçlarken güneşi

Bir yüzünde yeniden düştük toprağa

Korkmadık!

Yüreğimizle parçaladık en sert kayaları

Filizlenip uzandık dostluğun gökyüzüne

En bereketli yağmurları

Hep kendi soluğumuzla yarattık!

...

Yaşamı bilinçten emziriyoruz artık

Umudu sevinçten süzüyoruz

Yolu yok başka yaşamının

Her sabah geçmişin yüreğine

Filizlenen bir gelecek çiziyoruz.

Adnan Yücel

☆ 1 Şubat 1979- Abdi İpekçi öldürüldü

Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenliğini yaptığı sırada, Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir suikastle öldürüldü. Devlet tarafından yönlendirilen sivil faşistler yargılanmadığı gibi, resmi görevlerle yurtdışına gönderildi.

☆ 10 Şubat 1969- 6. Filo eylemi

Amerikan emperyalizminin Türkiye kıyılarına asker çıkarmak istemesini, İstanbul ve Ankara'da öğrenciler protesto ettiler. 16 Şubat'ta gerçekleşen ve bu kez çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu protesto eylemine ise, devlet destekli dinciler saldırdı. "Kanlı Pazar" olarak tarihe geçen olaylar yaşandı. Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan, bıçak ve şişlerle katledildiler.

ABD'nin 6. Filosu'nun protestosu ve ABD askerlerinin İstanbul'da denize dökülmesi, sadece gençlik hareketi açısından değil, Türkiye devrimci hareketi açısından da önemli bir yere sahiptir. Ülkemiz tarihindeki belli başlı anti-emperyalist eylemlerden biridir. "Kanlı Pazar" da, karşı-devrimin provokasyonlarından biridir. O günden sonra da faşizmin bu tür provokatif eylemleri sürmüştü ve her defasında "Kanlı Pazar"ı akla getirmiştir.

☆ 11 Şubat 1925- Şeyh Said isyanı

Elazığ'ın Eğil bucağı Piran köyünde başlayan ayaklanma yaklaşık iki ay sürdü. Devlet, bu ayaklanma karşısında seferberlik ilan etti. Takrir-i Sükun Kanunu çıkardı, Türkiye'deki sol muhalefeti de baskı altına aldı. Şeyh Said ve beraberindekiler,

Varto yakınlarında yakalandılar ve Diyarbakır'da idam edildiler. Şeyh Said isyanı, Kürt başkaldırıları içinde önemli bir yere sahiptir.

☆ 17 Şubat 1600- Giordano Bruno yakıldı

İtalya'nın Napoli şehrinde doğan Giordano Bruno, filozof, astronom, matematikçi ve yazardı. 1576 yılında kiliseye başkaldırısı yüzünden hakkında dava açıldı. Tüm işkencelere rağmen fikirlerinden vazgeçmedi. Konuşarak halkı etkilememesi için ağzı bağlanan Bruno, Cempodi Flori meydanında diri diri yakılarak öldürüldü. Ama bilimsel ilerleme nedeniyle gericiliğin saldırısına uğrayanların önemli bir simgesi oldu.

☆ 19 Şubat 1972- Ulaş Bardakçı katledildi

'68 devrimci kuşağının önderlerinden Ulaş Bardakçı, Arnavutköy'de bir evde polis tarafından kuşatıldı. Ulaş, kendinden önce şehit düşen yoldaşları gibi son kurşununa dek çatışarak şehit düştü.

☆ 21 Şubat 1965- Malcolm X öldürüldü

Etkili konuşma yeteneğiyle büyük bir taraftar kitlesi kazanan Amerikalı, ünlü siyah Müslüman lider Hacı Malik Şahbaz (Malcolm X) Harlem'de vurularak öldürüldü.

☆ 21 Şubat 1934- Cesar Sandino katledildi

Nikaragualı gerilla önderi Augusto Cesar Sandino, ulusal muhafızların komutanı Somoza'nın adamları tarafından kaçırılarak öldürüldü. 1979'da Nikaragua'da iktidarı ele geçiren devrimci "Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi" (FSLN) adını bu halk kahramanından aldı.

☆ 24 Şubat 1848- Komünist Manifesto Yayınlandı

Marx ve Engels tarafından kaleme

13 Şubat 1967- DİSK kuruldu

1960'lı yıllarda, Türkiye'de kapitalizm hızlı bir gelişme gösterdi. Fabrika bölgelerinin etrafı kısa sürede gecekondu mahalleleriyle kuşatıldı. Yoğun sömürü ve kötü yaşam koşulları, işçiler içinde büyük bir öfke birikimine neden oldu. Kavel Direnişi gibi, direnişlere fabrikaların çevrelerindeki gecekondu da katılıyor, militan direnişler yaşanıyor.

Yasadışı grevler ve yürüyüşler, çatışmalı direnişler artık sınıf hareketinde olağanlaştı. Bu durum, Türk-İş'in ihanetçi çizgisini zorlamaya başladı. Tabanın basıncıyla birçok sendika şube yönetimi, hatta bazı sendikaların genel merkez yönetimleri, muhalefet yapmaya başladılar. Türk-İş'e rağmen bir çok grev ve direniş örgütlendi. Türk-İş, bu gidişi durdurmak için idari önlemlere başvurdu, disiplin cezaları ve ihraç yöntemlerini kullandı.

Paşabahçe Şişe Cam grevi, bir dönüm noktası oldu. Grev devam ederken, Türk-İş burada örgütlü olan Kristal-İş'i bile saf dışı bırakarak grevi bitirdi. İşçiler bu kararı tanımadı ve grevi devam ettirdiler. Türk-İş üyesi olan Lastik-İş, Maden-İş, Basın-İş ve Kristal-İş, Paşabahçe işçilerine destek verdiler. Türk-İş bu sendikaları geçici olarak konfederasyondan ihraç etti. Bu, bardağı taşıran son damla oldu.

Türk-İş'ten ihraç edilen sendikalar, yanlarına bağımsız sendikaları da alarak, 15 Temmuz 1966'da Sendikalar Arası Dayanışma Örgütü'nü (SADA) kurdular. SADA, bir çok grevi ve direnişi desteklemeye, fiilen alternatif bir konfederasyon gibi çalışmaya başladı. Bu dönemde, sınıfın devrimci partisi olmadığı için, bu devrimci çıkış, TİP (Türkiye İşçi Partisi) revizyonizminin yörüngesine sokuldu. SADA'nın bir çok yöneticisi aynı zamanda TİP üyesiydi. SADA da TİP çizgisinde hareket etti.

Ve 13 Şubat 1967'de, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu DİSK'i kurdular.

alınan Komünist Manifesto, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin nedenlerini ve hedeflerini bilimsel biçimde ortaya koyan ilk siyasal metindir. Aynı zamanda proletaryanın siyasi partisinin ilk devrimci programı olma özelliği taşır. Farklı dillere en fazla çevrilen ve en fazla basılan bir broşürdür. 150 yıl kadar önce "Bütün Ülkelerin işçileri, Birleşiniz" diye seslenen Komünist Manifesto, bugün de güncelliğini ve tarihsel gerçekliğini korumaktadır.

☆ 26 Şubat 1984-

Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil öldü

"İşime karım dedim, karıma Kavel diyeceğim / Ve soluğum tükenmedikçe bu doyumsuz dünyada, / Güneşe karışmadıkça etim / Kavel grevcilerinin türküsünü söyleyeceğim" şiiri başta olmak üzere işçi ve emekçilerin mücadelesine dair birçok şiiri bulunan devrimci-demokrat bir şair olarak ölümsüzleşti.

☆ 27 Şubat 1933- Reichstag provokasyonu

Reichstag (Alman Parlamento Binası) Naziler tarafından genel seçimlere bir hafta kala kundaklandı.

Faşist Hitler hükümeti, yangının bir komünist tarafından çıkarıldığını öne sürdü. Bulgaristan Komünist Partisi Genel Sekreteri George Dimitrov, bu suçlama ile tutuklandı. Dimitrov, bu suçlama ile tutuklandı. Dimitrov, faşizmi yargılayan ünlü savunmasını bu davada yaptı. Yürütülen uluslararası kampanya ile Dimitrov serbest bırakıldı. Yangını Van der Lubbe adında birinin üzerine atıldılar ve onu idam ettiler.

Şubat ayında şehit düşen İntilalci Komünistler

9 Şubat 1978- Atilla Acartürk

Ankara'da sivil faşistler tarafından katledildi.

17 Şubat 1996- Nurettin Demir

19. kuruluş yıldönümü nedeniyle İstanbul Esenler'de yapılan korsan gösteride devlet güçleriyle yaşanan çatışmada polislerce katledildi.

22 Şubat 1980- Hacı Köse işkencede katledildi.

22 Şubat 1980- Hacı Köse

“Bizden de sana bin selam yiğit komünist!”

Hacı Köse, 1958 yılında bir Kürt ailenin çocuğu olarak Gaziantep'te doğdu. Yaşamı, ailesinin daha sonra yerleştiği İskenderun'da geçti. Adana Borsa Lisesi'nde okuduğu yıllarda devrimci düşüncelerle tanıştı ve o dönemden itibaren aktif olarak mücadeleye atıldı. Çalışkan, fedakar ve uzlaşmaz tavrıyla kısa zamanda öğrenci gençlik içinde sivrildi. Okuldan faşistlerin kovulup, devrimci bir kale haline getirilmesinde önemli bir rol oynadı.

Halkın Kurtuluşu (HK) saflarında mücadeleye atılan Hacı, devrimci muhalefet olarak yaşanan ayrılıkla birlikte muhalefet saflarında yer aldı. Hatay Eğitim Enstitüsü öğrencisiyken, okulla ve düzenle tüm bağlarını kesti, profesyonel bir devrimci olarak mücadeleyi sürdürdü.

İhtilalci komünist hareketin kuruluşuyla birlikte ilk üye olanlar arasında yer aldı. ML'yi savunmada kararlı, revizyonizmin-reformizmin her türüne karşı mücadelede uzlaşmazdı. Kitleleri devrim ve sosyalizm mücadelesine katmak için tüm gücüyle çalıştı.

Faşist Türkeş'in İskenderun'a sokulmadığı 26 Eylül 1979 tarihindeki direnişte, halka önderlik eden devrimciler arasındaydı. Her zamanki militan ve devrimci inisiyatifli yapısıyla bu direnişe önderlik etti.

İskenderun, Dörtöl, Payas, Hacı'nın sokak sokak arşınladığı, gittiği her yere örgütü taşıdığı bölgelerdi. İskenderun Demir-Çelik işçileri arasında örgütlülüğün gelişmesinde Hacı'nın büyük emeği vardır. O, öğrenci kökenli olmasına rağmen işçi ve emekçilerle hemen kaynaşverişen özelliklere sahipti. Son derece doğal davranışlarıyla onlardan biri gibi olurdu. Ama eriyip giden değil, önlerine geçip yürüyen, örgütleyip geliştirendi.

Dönemin ihtiyaçlarına çok yönlü yanıt veren ve kısa sürede önderlik vasıflarıyla öne fırlayan bir komünistti Hacı Köse. Çok iyi bir örgütçü olduğu kadar, iyi bir asker ve ajitatördü. O yıllarda devrimci mücadeleye atılan gençlerden farklı olarak ideolojik-siyasi yönden de kendisini sürekli geliştiren, okuyan, araştırırdı. Verilenle yetinmez, statükoya boyun eğmez, sorgular, araştırır ve kendini sürekli geliştirdi. Kendisiyle birlikte el attığı alanı da kısa sürede toparlar, büyüttü. Nerede bir tıkanma, bir durgunluk varsa, Hacı oraya hayat veren, canlılık, dinamizm katan bir motor olurdu. İşçilerin kahvelerine, evlerine gider, sorunlarını paylaşır, örgütlülüğün ilk düğümlerini atar; elde silah askeri faşistlerle çatışır, askeri eylemler örgütler; bildiri yazıp dağıtımını gerçekleştirir; başta kendi organı olmak üzere, ilgilendiği tüm komitelerin siyasal eğitimini yürütmeye özel önem verirdi. Bütün bunlar, çoğu zaman bir güne sığdırılan faaliyetleri olurdu.

Ölümünden bir süre önce Adana il faaliyetlerine kaydırıldı. O, İskenderun ve çevresindeki örgütlülüğü tek başına çalışmasıyla yaratmış, yerini yoldaşlarına devrederek yavaş yavaş çekilmeye başlamıştı.

İki yoldaşıyla birlikte bildiri dağıtımından döndükleri bir sırada HK'lılar tarafından pusuya düşürüldüler. Ağır yaralı haldeyken bile tek bir düşüncesi vardı. Faşist diktatörlüğün eline geçmemek. Zayıf da olsa kurtuluş umudunu zorlamak ve yoldaşlarına haber ulaştırmak.

Polisler, İskenderun'da devrimci mücadelenin önderlerinden Hacı'yı çok iyi biliyorlardı ve daha önce de onu ele geçirebilmek için sayısız teşebbüste bulunmuşlardı. Hacı, yiğitliği, cesareti, yasadışı çalışma ilkelerine bağlılığı; yanı sıra İskenderunlu devrimcilerin, işçi ve emekçilerin etrafına ördükleri destek ve sevgi duvarıyla her seferinde heveslerini kursaklarında bırakmasını bilmiş, mücadelesini aksatmadan yürütmüştü.

Yaralandığında da ilk yaptığı iş, üzerinde bulunan kimliğini güven altına almak ve yoldaşlarına doğru bilgiyi ulaştırmak oldu. “Beni HK'lılar vurdu. Yoldaşlara bin selam” yazdı kanıyla. Yoldaşları selamını aldı Hacı'nın. Ağır yaralı olarak hastanede yatarken, faşizmin elinden almak için Osman Yaşar Yoldaşcan'ın komutasında hastaneye baskın düzenlediler. Ne var ki Hacı'nın daha da kötüleşmesi üzerine çatışarak geri çekildiler. Baskından sonra işkenceciler Hacı'yı o halde hastanenin en alt katına indirerek sorgulamaya başladı. İşkence ettiler günlerce. O, yaşadığı gibi onurlu bir şekilde ölümü kucakladı.

Yoldaşları, onu Yoldaşcan'ın başında bulunduğu otomatik silahlarla korunan kitle gösterisiyle uğurladılar. “Selamını aldık, bizden de sana bin selam yiğit komünist!” başlığı ile bildiriler yazdılar. Ve ahdedtiği gibi kanını yerde koymadılar.

23 Şubat 1918- Kızılordu kuruldu Halkla kenetlenen ordu yenilmez!

“Sosyalist anavatan tehlikede!”

Alman hükümeti, ateşkesi bozup gencecik Sovyet ülkesini işgale kalkıştığında, Parti'nin ve Sovyet hükümetinin, Sovyet emekçilerine yaptığı çağrıydı bu.

Ekim devriminin üzerinden henüz birkaç ay geçmişti. Yeni biten bir savaşın tahribatlarıyla ülke ekonomisi felç olmuş, halk korkunç bir sefalet içindeydi. Ama Alman emperyalizminin saldırısı, bir anda ülkenin devrimci bir kabarışıyla muazzam bir seferberliğe neden oldu. Ekim devrimini yaratan proletarya, Parti'nin bu çağrısına, Kızıl Ordu alayları oluşturarak cevap verdi. Alman işgalcilerinin geri püskürtüldüğü gün olan 23 Şubat 1918, Kızıl Ordu'nun doğum günü oldu.

28 Ocak'ta Lenin'in yayınladığı bir kararname ile 20 bin kızıl muhafız ve 200 bin denizcinin eğitimine başlandı. Devrimi korumak amacıyla kurulduğu için Kızıl adını aldı. İç savaş sırasında beyaz ordulara karşı zaferler kazanarak, devrimin sağlamlaşmasında başrolü oynadı.

Devrimin ilk yılları, Sovyetler için her yerde savaş anlamına geliyordu. Sadece Alman ve Japon emperyalizminin ordularıyla değil; Kolçak, Denikin gibi, karşıdevrimin uşağı, ülkeyi içten çöktürmek için halkı ayaklandırmaya çalışan hainlerle de savaşıyordu. Kızıl Ordu'nun maddi olarak neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Korkunç bir açlık çekiyorlardı. Kimi zaman düşmandan ele geçirilen, kimi zaman Çarlık ordusundan kalan eski üniformaları giiyorlardı. Doğru düzgün silahları yoktu. 1918-22 yılları Kızıl Ordu'nun en zorlu dönemi idi. Savaşçıların pek çok şeyi eksikti, ama önemli bir şeye sahiptiler: Sosyalizm inancına ve başarma kararlılığına!..

Bu nedenle savaşın kan ve ateşi içinde pişti. İlk günlerin ellerinde derme çatma silahları bile olmayan proleter gönüllüleri, dünyayı dize getiren yiğit savaşçıları, komutanlara dönüşmüşlerdi.

İç savaş sonrasında sosyalist inşaya geçen Sovyetler Birliği'nde Kızılordu, devrimin en büyük güvencelerinden biri olarak işçi ve emekçi kadrolardan oluşturuldu. İspanya iç savaşı sırasında Franco faşizmine karşı Cumhuriyetçiler'e askeri ve siyasi olarak destek verdi. Komünistlerden oluşan taburlar, İspanya iç savaşında büyük başarılar kazanmasına rağmen yenilgiyi engelleyemedi. Ayrıca Çin devrimi sırasında Çinli devrimcileri eğitip desteklediler.

Kızılordu'nun en büyük başarısı, Alman faşizmini yenmesi ve dünyayı bir felaketten kurtarmasında yaşandı. Emperyalistlerin Sovyetler Birliği'ni yıkmak için başlattığı savaşta, Alman emperyalizmi en büyük kayıplarını, Sovyetler Birliği'nde Kızılordu karşısında verdi. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşında, Almanların bütün saldırılarında başarı kazanmış olan 'Beşinci Kol' faaliyeti ve 'Yıldırım Savaşları', Sovyet topraklarında hiçbir işe yaramamıştı. Alman ordusu ilerlerken, arkasında dağılmış bir cephe gerisi değil, kolektif çiftçilerin oluşturduğu gerilla birlikleri bırakıyordu. Bir de bu birliklerle savaşmak zorunda kalıyordu. Moskova kentinin doğal bir kale biçiminde inşa edilmiş olduğunu, emperyalistler Moskova kuşatıldığında fark etmişlerdi. Moskova kuşatması sırasında doğrudan Stalin'in başında olduğu birlikler, şehrin sokaklarında rahatça manevra yapabiliyorlardı.

Savaş başladığında, ilk 9 haftada Kızıl Ordu'nun kayıpları, emperyalist ülkelerin aklını durduracak kadar çoktu. 7 bin 500 silah, 4 bin 500 uçak ve 5 bin tank. Aynı ordu, 1945 Mayıs'ında Berlin'deki Reichstag'da (Alman parlamento binası) kızıl bayrağı dalgalandırıyor. Sovyetler Birliği, savaşı kendi ürettiği askeri teçhizatla yürüttü, işçilerin ve emekçilerin üstün yaratıcılıklarıyla zaferi kazandı.

Kızılordu adı, kanla bir kez daha tarihe kazındı.

Kızıl Ordu, 1918'de olabilecek en ağır koşullar altında korumuştur Sovyet ülkesini. 1945'te ise, Alman faşizmini ve dünya gericiğini dize getirmiş olarak selamlıyordu dünya halklarını. Kızıl Ordu'nun zaferi, sosyalizmin zaferiydi.

Geçtiğimiz ay bir uçak kazasında neredeyse tüm elemanlarını kaybeden Kızılordu Korosu da 1928 yılında kuruldu. Çaldığı marşlar, hep kanla yazılan notalardan oluşmuş, halkların bilincinde yer etmişti. Onu popüler kültürün bir parçası haline getirmeye çalışanlar, kitlelerin bilincindeki Kızılordu'yu silemediler ve silemeyecekler.

Kızılordu, Berlin'in burçlarına kızıl bayrağı çeken Kızılordu'dur. Stalingrad'da ve Leningrad'da milyonlarca ölü pahasına direnişi sürdüren ve halkla kenetlenen ordudur. Halkların umudu, sosyalizme bağlılığını perçinleyen bir ordudur. Bunu silmeye hiçbir güç yetmez.

Anayasa referandumu üzerine

uzun süredir üzerinde konuşulan “anayasa değişikliği” her türlü yola başvurularak meclisten geçirildi. Şimdi referandum süreci başlıyor. Güya halka sorulacak ve kararı halk vermiş olacak!

Halkın hiçbir aşamasında yer almadığı, neyi neden değiştirdiklerini bilmediği ve en önemlisi de kendisinin hiçbir sorununu çözmeyen, aksine ağırlaştıran bir anayasa değişikliği ile daha karşı karşıyayız.

Bilindiği gibi 12 Eylül anayasası, en son 2010 yılında yine bir 12 Eylül günü yapılan referandum ile değiştirilmişti. Daha öncesinden de iki kez referanduma gidilmiş ve toplamda 17 kez değişikliğe uğramıştı. Maddelerin çoğu değiştirildi, 113 madde tamamen kaldırılıp yeniden formüle edildi. Sadece AKP hükümeti döneminde 50 madde değiştirildi ve 3 yeni madde ilave edildi.

Şimdi değiştirdikleri maddeleri yeniden değiştiriyorlar. Esasında “anayasa değişikliği”nden ziyade, yeni bir anayasa, yeni bir yönetim şekline hazırlanıyorlar. Ne var ki, bu “yeni”lik ileriye doğru değil, geriye doğrudur. Osmanlı’dan bu yana mutlakıyetten meşrutiyete, oradan cumhuriyete doğru ilerleyen süreci, tersine döndürme gayretidir.

Başkanlık değil sultanlık

“Parlamentar rejim mi, başkanlık sistemi mi?” gibi tartışmalar, yapılmak isteneni perdelemekten başka bir şey değildir. Çünkü sözkonusu değişiklikler, “başkanlık sistemi” ile de ilgisi bulunmayan, ancak sultanlık-krallık dönemlerinde görülebilen mutlak otoriteye dayalı bir rejimi öngörmektedir.

“Başkanlık sistemi” tartışmaları, ülkemizde yeni değil. Demirel döneminden itibaren belirli aralıklarla gündeme getirilmişti. AKP döneminde ise üzerinde çok konuşuldu. Fakat gerçekleştirmeleri mümkün olmadı. 15 Temmuz darbesi, bunun için de bir “fırsat” yarattı.

Esasında 15 Temmuz sonrası Erdoğan’ın en zor dönemiydi. Uzunca bir süre başkanlığı ağzına bile alamadı. Ancak doğru-düzgün bir muhalefetle karşılaşmadığı gibi, “birlik-beraberlik”, “Yenikapı ruhu” vb. argümanlarıyla kendilerini topladılar. Ardından Bahçeli’nin, fiilen delinen anayasanın

yasal hale getirilmesi çağrısı, Erdoğan’a yeniden umut oldu. Başkanlık yerine “Cumhurbaşkanlığı sistemi” gibi uydu-ruk bir isimle, gönlünde yatan sultanlık için harekete geçti.

Çünkü “başkanlık sistemi”nin en önemli özelliği, yürütmenin (hükümet ve cumhurbaşkanı) yasama organından (parlamento-meclis) bağımsız olmasıdır. Parlamentar sistemde yürütme ve yasama içiçe iken, (çünkü hükümet ve cumhurbaşkanı mecliste seçilir) başkanlık sisteminde birbirinden ayrılmıştır.

Adına “Türk usulü başkanlık” dedikleri yeni anayasada ise, her şey yürütmenin elinde toplanmaktadır. Başbakanlık ortadan kalkmakta; cumhurbaşkanı, kendi belirlediği yardımcılarla ve atadığı bakanlarla ülkeyi yönetmektedir. Üniversite rektörleri dahil, üst düzey kamu görevlilerinin tamamını atamak ve istediği zaman görevden almak da cumhurbaşkanının yetkisi içindedir.

Sözde yasa yapmakla görevli meclisin kabul ettiği yasaları, cumhurbaşkanı “veto” edebilecektir. Yani **cumhurbaşkanının istemediği hiçbir yasa, yürürlüğe giremez. Ayrıca cumhurbaşkanı meclisi feshetme hakkına sahiptir. Gerekli gördüğünde OHAL ilan edip, kararnamelerle ülkeyi yönetebilecektir. Dolayısıyla meclisin hiçbir önemi, yetkisi kalmamış olacaktır.**

Yargıya gelince; hakimler ve savcılar üst kurulu HSK’nın yarısını doğrudan, yarısını dolaylı biçimde cumhurbaşkanı atayacaktır. Zaten hiçbir dönem bağımsız olmayan yargı, bundan böyle bir kişiye bağımlı hale gelecek. Böyle bir yargının, kendisini atayan kişiyi, yani cumhurbaşkanını yargılaması mümkün müdür? Fakat bu bile yetmiyor, işi daha da sıkıya alıyorlar. Cumhurbaşkanının yargılanabilmesi için, meclisteki vekillerin salt çoğunluğunun önermesi (meclisi 600 kişiye çıkardıklarına göre 301 oy gerekecektir) dörtte üçünün de kabulü (450 oy) gerekmektedir. Yani mecliste çoğunluğu ele geçiren parti istemediği sürece, cumhurbaşkanı hakkında soruşturma dahi açamayacaktır. Böylece cumhurbaşkanı dokunulmazlık zırhı ile kuşanacak ve yargılanması asla mümkün olmayacaktır.

Görüldüğü üzere bunun “başkanlık sistemi” ile ilgisi yoktur. **Bütün yetkilerin bir kişinin elinde toplandığı, istediği yasayı çıkardığı, istediği kişiyi göreve getirip istediğini aldığı ve bütün bunları yaparken hiçbir denetime tabi tutulmadığı, hiçbir kuruma hesap vermediği, en büyük suçları işlese dahi yargılanmasının imkansız hale getirildiği bir sistemin adı, “sultanlık” dışında ne olabilir?**

Osmanlı padişahlarının bile 19. yüzyıldan itibaren yetkileri kısıtlandı. Kimi sadrazamlar, padişahın kendi alanlarına el attığını söyleyerek istifa ettiler. AKP milletvekilleri “200 yıllık esarete son verdikleri”ni boş yere söylemiyorlar. Yani hesaplaşmaları sadece Cumhuriyet dönemi ile sınırlı değil. Osmanlı’nın mutlakıyete dayalı rejiminde yapılan “ıslahat”ları, ardından 1908 Jöntürk devrimi ile geçilen meşrutiyet dönemini de kapsıyor. Geriye, daha geriye gitmek istiyorlar. Ama bu mümkün mü?

Parlamentar sistemden başkanlığa geçişin

Adına “Türk tipi başkanlık sistemi” dedikleri şeyin “başkanlık sistemi” ile ilgisi yoktur. Bütün yetkilerin bir kişinin elinde toplandığı, istediği yasayı çıkardığı, istediği kişiyi göreve getirip istediğini aldığı ve bütün bunları yaparken hiçbir denetime tabi tutulmadığı, hiçbir kuruma hesap vermediği, en büyük suçları işlese dahi yargılanmasının imkansız hale getirildiği bir sistemin adı, “sultanlık” dışında ne olabilir?

dünyada örneği yok. Sadece “Sahraaltı Afrika”nda yeralan üç ülkenin; Ghana, Zimbabwe ve Malavi’nin adı geçiyor. Zaten Türkiye’de yapılmak istenen anayasa ile, ancak geri bırakılmış Afrika ülkeleri kıyaslanabiliyor. Yoksa “başkanlık” ya da “yarı-başkanlık” sisteminin varolduğu ABD, Fransa, Rusya gibi ülkelerle bir benzerliği görülüyor.

“Torba anayasa”

Bu anayasanın hazırlanma ve meclisten geçirilme aşamaları da, anayasanın içeriği kadar ucubeliklerle dolu ve hukuk dışıdır.

Bugüne dek tüm anayasalar, bu konuda uzman kişilerin biraraya getirildiği bir heyet tarafından hazırlanmıştı. Kendi içinde tutarlılığı, maddelerin birbirleriyle çelişmemesi ve bir hukuk diline sahip olması için bu gerekiyordu. Heyet, taslağı hazırladıktan sonra kamuoyuna sunulur ve devletin çeşitli kurumlarından gelen eleştiri ve önerilerle değiştirilerek son halini alırdı. Ayrıca heyetin kimlerden oluştuğu, kimin başkanlık ettiği biliniyordu.

Faşist cunta koşullarında yapılan 12 Eylül anayasasında bile bu asgari koşullar yerine getirildi. Ama AKP-MHP ortaklığında hazırlanan yeni anayasa metninin, kim ya da kimler tarafından yazıldığı bilinmiyor. Büyük bir gizlilik ve telaş içinde hazırlanan metin, bırakalım hukuksal dili, Türkçe olarak da anlaşılabilir cümlelerle ve birbirleriyle çelişen maddelerle dolu.

Örneğin varolan anayasada “seçme, seçilme ve siyasi faaliyette bulunma hakkı” başlığını taşıyan 67. maddeyi, yanlışlıkla “yürürlükten kaldırılması gereken maddeler” arasına koymuşlar. Bunu meclise getirdikleri aşamada son anda farkedip çıkarıyorlar. Keza bir maddesinde “cumhurbaşkanının iki dönem seçilme hakkı vardır” yazıyor, bir diğerinde, “cumhurbaşkanı isterse meclisi feshedip yeniden seçimlere götürür” diyerek, üçüncü kez seçilmesinin önünü açıyor.

Anayasanın gerekçe bölümü ise 15 Temmuz menkıbeleriyle doldurulmuş. “15 Temmuz’da tankların önüne dikilen millet” teranesi üzerinden, “bu milletin önünde kimse duramaz, isterse ‘tek adamı’ da getirir” demeye varmışlar.

Kısacası bırakalım dünyayı, Türkiye standartlarının bile çok gerisinde bir anayasa metni ile karşı karşıyayız. Bugüne dek “torba yasa”ları çok gördük. AKP hükümetleri dönemi, içinde bir parmak bal olan bir fiçı katran misali “torba yasa”larla geçti. Şimdi onu “torba

“Torba yasa”larda olduğu gibi, “torba anayasa”yı da bir oldu-bittiye getirmeye çalıştılar. Kapalı kapılar ardında hazırladığı anayasa taslağını kısa sürede “Anayasa Komisyonu”ndan geçirmek için her şeyi yaptılar. Diğer partilerin vekilleri üzerinde terör estirdiler. Mecliste görüşüleceği gün ise, meclisin her tarafını polis ve tomalarla kuşattılar. Protesto eden kitleye biber gazı, tazyikli su, gaz bombaları ile saldırdılar. Ve yine “torba yasa”larda yaptıkları gibi, dünyada-ülkede çok ciddi gelişmeler yaşanırken kapalı olan meclisi, günler geceler boyu çalıştırarak, iki haftada geçirdiler.

anayasa” ile tamamlıyorlar!

Son haliyle 18 maddeye indirilen değişiklik teklifi, toplamda anayasanın 51 maddesini değiştiriyor. Aynı zamanda 21 maddesini de yürürlükten kaldırıyor. Üstüne üstük yeni maddeler de ekliyor. **Normalde değişen ve kaldırılan maddelerle ilgili mecliste ayrı ayrı görüş bildirilmesi ve oylanması gerekiyor. Yani toplamda 72 madde üzerinde tek tek durulması, ayrıca yeni eklenen maddeleri de tartışmaları ve oylamaları gerekirken; 18 “torba” ile işi hallediveriyorlar!**

“Torba yasa”larda olduğu gibi, “torba anayasa”yı da bir oldu-bittiye getirmeye çalıştılar. Kapalı kapılar ardında hazırladığı anayasa taslağını kısa sürede “Anayasa Komisyonu”ndan geçirmek için her şeyi yaptılar. Diğer partilerin vekilleri üzerinde terör estirdiler. Mecliste görüşüleceği gün ise, meclisin her tarafını polis ve tomalarla kuşattılar. Protesto eden kitleye biber gazı, tazyikli su, gaz bombaları ile saldırdılar.

Ve yine “torba yasa”larda yaptıkları gibi, dünyada-ülkede çok ciddi gelişmeler yaşanırken kapalı olan meclisi günler geceler boyu çalıştırarak, iki haftada meclisten geçirdiler. Zaten ellerinden gelse meclise dahi getirmeyecekler! Şimdilik bu yasal zorunluluğa katlanıyorlar. Ama onu da her yanından iğdiş ederek...

Mecliste terör ve açık oy kepezeliği

Meclisteki görüşmeler, adeta bir meydan savaşı şeklinde geçti. **Mecliste tek görevleri tetikçilik yapmak olan ve bunun için seçtirilmiş bir grup AKP’li bulunuyor. Bunlar, her kritik oylamada sahneye çıkıp CHP ve HDP milletvekillerine saldırıyorlar.** Bu kez de öyle oldu. Yumruklar, tekmeleler havada uçtu, yaralanan, hastaneye kaldırılan vekiller oldu.

Öncekilerden farklı olarak kadın vekiller de buna dahil oldular. Bağımsız milletvekili Aylin Nazlıaka’nın kendisine söz hakkı verilmemesini protesto etmek için kürsünün mikrofonuna kolunu kelepçelemesi üzerine, etrafını saran AKP’li kadın vekiller, Nazlıaka’yı tartaklayarak oradan kopardılar. Bu arada Nazlıaka’ya müdahaleyi durdurmak isteyen CHP ve HDP’li kadın vekillere saldırdılar. Pervin Buldan göğsüne aldığı bir darbe ile yere düştü, Şafak Pavey’in protez kolu çıktı, her ikisi de hastanelik olacak şekilde yaralandılar.

Bu tablo bir kez daha gösterdi ki, feministlerin iddia ettikleri gibi kadın vekillerin sayısının artması ile meclise “barış” gelmiyor. **Her yerde olduğu gibi mecliste de kadınlar, sınıfsal konumlarına, siyasal tercihlerine göre saflaşıyor ve birbirlerinin karşısında yer alıyorlar.**

Muhalef vekillere sözlü-fiziki saldırılarda sınır tanımayan AKP’liler, yalan ve iftirayı da elden bırakmadı. Bir AKP’linin kaval kemiğinin ısırlıldığı yalanını (tıbbi olarak imkansızlığı kanıtlanmış olmasına rağmen), dillerine dolayarak CHP’li vekilleri hedefe çaktılar; “Köpekler giremez” dövizleriyle taciz ettiler.

Diğer yandan **tam bir kural tanımazlıkla “gizli oy” ihlaline ve bunun pervasız biçimde savunulmasına tanıklık ettik.** Gizli oylamada milletvekillerine üç ayrı renklerde pul ve bir zarf veriliyor. Pullardan beyaz olanı kabul, kırmızı olanı ret, yeşil olanı da çekimser oy anlamına geliyor. AKP yönetimi, milletvekillerinden beyaz pulu zarfa koymalarını, kırmızı ve yeşil pulları da parti grubu görevlilerine vermelerini isteyerek, milletvekilinin hangi oyu kullanacağını garanti altına alıyordu. Anayasa oylamasında ise, buna bile gerek duymadan göstere göstere açık oy kullandılar. Bunlardan biri de Sağlık Bakanı Recep Akdağ’dı. CHP’li vekillerin “suç işliyorsunuz” itirazlarına, “evet suç işliyorum, sana ne, sana mı soracağım” diyerek üste çıkıp itiraz eden vekillere saldırdı.

Lenin, “parlamento burjuvazinin ahıridır” demişti. Anayasa görüşmeleri sırasında yaşanan görüntüler, bu sözün haklılığını bir kez daha ispatladı.

Sonuçta AKP’li ve MHP’li vekiller birbirlerine oylarının rengini göstere göstere, sırtı sırtı oy kullandılar. Muhalef vekillerin meclis başkanına itirazları da, AKP’li başkanlar tarafından reddedildi. Oysa yasaya göre “gizli oy” ihlali durumunda kabul edilen maddelerin iptali ve oylamanın tekrarı gerekiyor. Ama **AKP ve MHP’li milletvekillerinden “fire”lerin çıkma olasılığı o kadar yüksekti ki, -ki bu durumda gerekli olan 330’un üstüne ulaşamayacaklardı- yasa-kural tanımaksızın tam bir zorbalık içinde bu maddeleri meclisten geçirdiler.**

Ve mecliste estirilen bütün bu terör, kural tanımazlık, pervasızlık gözlerden gizlenmeye çalışıldı. Meclisteki görüşmeleri naklen yayınlayan TRT’nin “Meclis TV”si, anayasa görüşmelerini vermedi. CHP’li vekillerin çabalarıyla ve

sadece bir-kaç kanalda izlenebildi. Yani tüm yasa-dışlıklarına bir de sansürü ekleyerek olan-biteni karartmak istediler. Cep telefonları ve tabletlerle yayın yapan CHP'li vekillerin üzerlerine saldırdılar. Yandaş ve “merkez” medya, bir kez daha “üç maymun”u oynadı. Buna rağmen görüntüler, önemli bir kitleye ulaşabildi.

Bir kez daha görüldü ki, AKP'nin diline pelesenk olan “milli irade” büyük bir yalandan ibarettir. Bırakalım milletin iradesini serbestçe ortaya koymasını, milletvekilinin iradesine bile ipotek konmuştur. Ve yasaları çiğneme pahasına açık oy kullanıracak kadar, kendilerine güvensiz, korku içindedirler.

Muhalefetin etkisizliği

Anayasa değişikliği sürecinde görülen bir diğer şey de, başta meclisteki partiler olmak üzere düzen-içi muhalefetin etkisizliği idi.

Değişiklik meclise gelmeden önce, Kılıçdaroğlu grup toplantısında çok etkili bir muhalefet yapacaklarını, herkesin kendilerini izlemesi gerektiğini söyleyerek, büyük konuştu. Teslim etmek gerekir ki, **CHP kendi açısından son yılların en etkili muhalefetini yaptı. CHP'li vekiller açık oylamaya karşı direndiler, yaptıkları çekimlerle bunu kitlelere ulaştırdılar ve anayasa mahkemesi için “delil” topladılar.** CHP adına konuşmayı Deniz Baykal yaptı. Ve bu konuşma, bir çokları tarafından “tarihi bir konuşma” olarak nitelendirildi.

O Baykal ki, Erdoğan'ın zora düştüğü her durumda yanında yer almış ve düştüğü yerden çıkarmıştır. En son 7 Haziran seçimlerinin ardından günlerce ortalıkta görünmeyen yıkılmış durumdaki Erdoğan'ı yeniden ayağa kaldıran da odur. Erdoğan, seçim sonrası ilk görüşmesini Baykal'la yapmıştı, hem de Baykal'ın hiçbir sıfatı olmadığı halde... Şimdi aynı Baykal, Erdoğan'ın 7 Haziran seçimlerinden sonra çok korktuğunu, bir kez daha aynı korkuyu yaşamamak için anayasa değişikliği yaptırarak kendisini güvene almak istediğini söylüyor. Sanki o korkulu günlerde onu cesaretlendiren kendisi değilmiş gibi...

Anayasa tartışmalarının ilk başladığı günlerde de “Baykal, başkanlığa destek veriyor” türü haberlerin yayılması üzerine televizyon kanallarını dolaşarak kendini aklamaya çalıştı. CHP adına grup konuşmasını üstlenmesi de aynı sınıftan kaynaklanıyor. Fakat ne yaparsa

yapsın, Erdoğan'a Başbakanlık yolunu açtığı, 7 Haziran sonrası destek olduğu, dolayısıyla Erdoğan'ın bugünlere gelmesinde önemli bir paya sahip olduğu gerçeğini ortadan kaldıramaz.

Bu yönleriyle CHP adına konuşmayı Baykal'ın yapması ayrı bir talihsizliktir. Ama daha önemlisi CHP'nin yapıp yapabileceği muhalefetin bunlarla sınırlı olmasıdır. Örneğin **AKP'li vekillerin göz göre göre açık oy kullanmaları, bu konuda itirazlara rağmen bu şekilde verilen oyların geçerli sayılarak maddelerin birer birer geçmesi karşısında, “biz böyle bir oyunun içinde olmayacağız” diyerek meclisi terk edemezler miydi?** Tek koşulu “gizli oy kuralının uygulanması” olan bir taleple meclisi boykot edemezler miydi? Buna HDP'li vekillerin de katıldığı durumda, AKP ve MHP'nin anayasa değişikliğini geçirebilmeleri mümkün olabilir miydi? Mümkün olsa bile meşruiyeti daha fazla sorgulanır hale gelmez miydi?

Ama hayır! **Ne CHP, ne de HDP böyle dişe diş bir muhalefet yürütüyor. Her seferinde AKP'nin belirlediği koşullarda hareket ediyor, onun minderinde dövüşüyorlar.** En fazla teşhirle yetiniyorlar. Oysa karşılarında “yüzüne tükürsen yağmur yağdı” diyen, hiçbir yasa-kural, ahlak tanımayan saldırgan bir grup var. Bunlarla mücadele sadece teşhirle, şikayetle, hukukla olabilir mi? Bu şekilde karşı tarafı değil yenmek, geriletebilmek bile mümkün değildir.

AKP, başından beri cesareti ve giderek artan pervasızlığı, bu etkisiz muhalefetten aldı. Halen de aynı etkisizlik devam ediyor. Özellikle HDP, kendine bağlanan onca umudu çok kısa sürede heba etti. **HDP, anayasa değişikliğinin mecliste görüşülmesini her koşulda reddetmeli ve meclisi terketmeliydi. Çünkü, aralarında eşbaşkanları da bulunan, 12 milletvekili tutukluydu.** Ve bu vekiller, haklarının halen geçerli olduğunu, görüşmelere katılma koşullarının yaratılmasını istemişlerdi. HDP adına konuşan bir vekil, Demirtaş'ın bu talebini içeren dilekçesini okudu. Fakat bunun üzerine gitmediler.

Madem ki tutuklu vekillerin böyle bir hakkı vardı, bu hak ihlalini protesto etmek, doğal refleks olmalıydı. Sadece milletvekilleri değil, HDP'li belediye başkanlarının da büyük çoğunluğu tutuklanmış ve belediyelere kayyum atanmıştı. Bu koşullarda mecliste kalmaya

devam etmeleri, üstüne üstük “tek adam diktatörlüğü”ne geçiş anlamına gelen anayasa görüşmesinde yer almaları, sistemin içinde kalmaya ne kadar kilitlendiklerini gösterir ancak. Sadece Garo Paylan'ın “Ermeni soykırımı” sözünden dolayı cezalandırılması üzerine salonu boşalttılar. Bu halleriyle CHP'li vekillerden bile etkisizdiler.

Sonuçta hem CHP, hem de HDP, bir kez daha AKP'nin hazırladığı oyunda fiğüran oldular.

Darbe anayasası

AKP, ilk yıllarında “askeri vesayete karşı”, “demokrasiden yana” AB'ci görüntüsüyle burjuva liberal kesimlerden büyük destek almıştı. Hatta **Kürt ulusal hareketi ve onun manyetik alanı içinde olanlar, “statükoya karşı değişimin simgesi” diyerek AKP'ye örtük destek verdiler. Sadece ilk seçimlerde değil, sonrasında da Kürt hareketinin AKP'ye desteği sürdü.**

Bu yıllarda AKP, darbelere karşı bir profil çiziyor, 12 Eylül'ü yargılamaktan bahsediyor ve 12 Eylül anayasasını değiştirip “sivil bir anayasa” yapacağını söylüyordu.

Bunların bir aldatmaca olduğu, oy tabanını genişletmek, iktidarını sağlamlaştırmak için bu demagojileri kullandığı o zaman da açıktı. Ne var ki, kendi deyimleriyle “kullanışlı aptal” burjuva liberaller başta olmak üzere birçok kesim, bu aldatmacaya kandı. “Ergenekon” adı altında rakip klikleri tasfiye etme operasyonlarını, AKP'nin lanse ettiği gibi “derin devletle hesaplaşma” olarak gördüler; “kontrgerilla dağıtılıyor”, “faili meçhuller aydınlanacak” diyerek güçlü bir destek sundular. 12 Eylül 2010 tarihinde gerçekleşen anayasa değişikliği bu koşullarda yapıldı. Kendilerine “sol”, “sosyalist” diyen kimi reformist-liberal çevreler “yetmez ama evet” diyerek bu anayasayı onayladı.

Oysa 2010'daki anayasa değişikliğinin asıl amacı, yargı ve orduda ağırlığını koruyan “Avrasyacı” diye bilinen Rus-Çin yanlısı Kemalist kadrolarının tasfiyesiydi. AKP-Cemaat ortaklığının sürdüğü o dönemde Fethullah Gülen, “ölenlerin bile kalkıp oy vermesi”ni istemiş, referandumdan sonra ise “bu zafer 20 seçime bedeldir” demişti. Bu “zafer” üzerinden yargıyı ele geçirip rakip klikleri büyük oranda geriletmeyi başardılar, halk üzerinde baskı ve sömürüyü arttırdılar. Fakat sonra birbirleriyle rant kavgasına tutuşunca, yolsuzluk

Ne CHP, ne de HDP dişe diş bir muhalefet yürütüyor. Her seferinde AKP'nin belirlediği koşullarda hareket ediyor, onun minderinde dövüşüyorlar. En fazla teşhirle yetiniyorlar. Oysa karşılarında hiçbir yasa-kural, ahlak tanımayan saldırgan bir grup var. Bunlarla mücadele sadece teşhirle, şikayetle, hukukla olabilir mi? Bu şekilde karşı tarafı değil yenmek, geriletebilmek bile mümkün değildir. AKP, başından beri cesareti ve giderek artan pervasızlığı, bu etkisiz muhalefetten aldı. Özellikle HDP, kendine bağlanan onca umudu çok kısa sürede heba etti.

operasyonları, darbeler, karşı-darbeler, terörist saldırılar arka arkaya geldi.

O gün Cemaat'le kol kola yaptıkları anayasayı, şimdi Cemaat'le girdiği mücadelede elini güçlendirmek için yeniden yapıyorlar. Ama sadece Cemaat ve onun sırtını dayadığı emperyalistlere karşı değil, her tür muhalefeti ezmek, tek başlarına yönetimi olabildiğince garantiye almak, sağlamlaştırmak istiyorlar. Erdoğan'a bir "yargı zırhı" geçirerek, ölünceye kadar başta tutmayı amaçlıyorlar.

12 Eylül cunta şefleri, kendilerinin yargılanmasını durdurmak için anayasaya "geçici maddeler" koydurmuştu. Erdoğan ise, anayasayı esastan değiştirerek, yargılanmasının önüne geçmek istiyor.

Bunu başarabilirler mi? Cunta şefi Kenan Evren'in "geçici maddeleri" onu yargılanmaktan, tek başına bırakılmaktan, ölüsüne bile sahip çıkılmasından kurtarabildi mi? Ya da Latin Amerika'dan Afrika'ya 40 yılı aşkın süre ülkelerini yöneten diktatörleri, yasaları, anayasaları kurtarabildi mi?

Ancak **her diktatör, kendinden öncekilerin sonunu bildiği halde, kendisinin korunabileceğini zanneder** ve bu "son"u olabildiğince geciktirmeye, mümkünse değiştirmeye çalışır. Şu anda Erdoğan'ın da yaptığı da budur.

Neresinden bakılırsa bakılsın, (içeriği, yapılış biçimi, kişiye özel maddeleri vb.) bir darbe anayasası ile karşı karşıya olduğumuz açıktır. **AKP 7 Haziran seçimlerini tanımayıp 1 Kasım**

2010 yılında Cemaat'le kol kola yaptıkları anayasayı, şimdi Cemaat'le girdikleri mücadelede elini güçlendirmek için yeniden yapıyorlar. Ama sadece Cemaat ve onun sırtını dayadığı emperyalistlere karşı değil; her tür muhalefeti ezmek, tek başlarına yönetimde kalmayı olabildiğince garantilemek, sağlamlaştırmak istiyorlar. Erdoğan'a bir "yargı zırhı" geçirerek, ölünceye kadar başta tutmayı amaçlıyorlar.

seçimlerini dayatarak, ilk darbesini yapmıştı. Ardından 15 Temmuz sonrası OHAL ilanı ile kendi dışında herkese savaş açtı ve darbesini pekiştirdi. Şimdi onu bir anayasa ile tamamlama telaşındalar. Sıkça söyledikleri gibi, fiili duruma yasal bir kılıf giydirmek istiyorlar.

Erdoğan, 7 Haziran seçimlerinin ardından 15 Ağustos 2015 tarihinde Rize'de yaptığı bir konuşmada, bunu çok net biçimde söylemişti: *"İster kabul edilsin, ister edilmesin, Türkiye'de yönetim sistemi değişmiştir. Şimdi yapılması gereken bu fiili durumun hukuksal çerçevesinin yeni bir anayasa ile netleştirilmesi, kesinleştirilmesidir."*

12 Eylül rejiminin '82 Anayasası ile resmileşmesi gibi, Erdoğan da bugüne dek yaptıklarını anayasa ile resmileştirmek ve kendini garanti altına almak istiyor.

Kısacası bu bir darbe anayasasıdır. Darbenin asker ya da sivil güçler tarafından yapılmış olması, bu gerçeği değiştirmez. Aynı şekilde anayasanın asker ya da sivil yönetimler tarafından yapılmış olmasının da önemi yoktur; önemli olan onun içeriği, ruhudur.

Dünyada pek çok sivil faşist yönetimin yaptığı darbe anayasaları vardır. Bugün Türkiye'de yaşanan budur. 12 Eylül cuntasının askeri darbesinin anayasası, AKP'nin sivil darbesinin anayasası ile değişiyor. Evren'in anayasası, Erdoğan'ın anayasasına dönüşüyor.

Saflar netleşiyor

Anayasa değişikliği meclisten geçtiği andan itibaren iki cephe oluşmuş durumda: AKP ve MHP'nin Bahçeli kanadı "evet" derken; CHP'den HDP'ye, Vatan Partisi'nden Saadet Partisi'ne geniş bir kesim de "hayır" diyor. Her ne kadar HDP'nin "hayır"ı biraz sıkıntılıysa da, sonuçta partinin resmi açıklaması bu şekildedir.

Kendilerine "sol", "sosyalist" diyen genel anlamda devrimci-demokrat kesimlerin ağırlıklı bölümü de "hayır" yönünde tavır belirlediler. **Değişiklik henüz meclisten geçmemişken, çeşitli platformlarda "hayır cephesi"ni oluşturma önerisi ile geldiler. Fakat bu "cephe"nin hangi parti veya hareketin önderliğinde gerçekleşeceği konusunda hemfikir olunamadığından ortada bırakıldı.** Sonrasında ise *"herkes kendi evinin önünü süpürsün"* misali, *"herkes kendi kampanyasını yürütsün"* denildi.

Kuşkusuz "hayır" diyen çok geniş bir kesim var ve bunların her biri de farklı saiklerle "hayır" diyor. Kimisi yeni anayasanın ülkeyi böleceği, Kürtlere özerklik verileceği savını ön plana geçiriyor; kimisi varolan sistemi savunuyor, en fazla bazı rötuşlarla parlamenter sistemin devam etmesini istiyor; kimisi sadece AKP, hatta sadece Erdoğan karşıtlığı üzerinden "hayır" diyor; kimisi laikliği ve cumhuriyetin erdemlerini öne çıkarıyor; kimisi ise varolan düzene tümüyle karşı çıkıyor, en azından halkçı-demokratik bir Türkiye istiyor vb...

Dünden bugüne ANAYASA

Anayasa, bir devletin yönetim şeklini belirleyen esas ilkeleri, temel kural-ları ortaya koyar. Adı üzerinde o, yasaların "ana"sıdır. Diğer yasalar, ona bağlı olarak belirlenir; anayasa ile çelişmemesi, onunla bütünlük arz etmesi şarttır.

Anayasalar, ilk çıktığı günden bugüne, elde edilmiş, güvence altına alınmış kazanımları, tescil etmiş ve yasalarla pekiştirmiştir. Onun misyonu, fiilen gerçekleşmiş olana, hukuksal bir nitelik kazandırmaktır. Dolayısıyla gelecekte olacaklarla, hedeflerle ilgilenmez; bugüne, verili duruma bakar. Başarılmış olan-dan, şimdi olandan hareket eder. Pratikte ulaşılmış, elde edilmiş kazanımların sonuçlarını gösterir. Anayasaları, herhangi bir partinin programından ayıran da bu özellikleridir.

Anayasalar, devletle birlikte ortaya çıktı

Tarihte ilk anayasa, devletin ilk olarak ortaya çıktığı Atina'da görülmüştür. "Yan yana yaşayan aşiretlerin tek bir halk biçiminde kaynaşmasıyla oluşan" Atina kent devleti, ulusal bir Atina hukukunu oluşturmuştur. Theseus'a maledilen ilk anayasa, bu dönemde ortaya çıkar.

Sınıfların oluşumu devleti ortaya çıkarmış, devletin varlığı da, yasaları ve anayasayı zorunlu kılmıştır. Karşıt çıkarılara sahip sınıfların, çatışmasını hafifleten, varolan düzenin sınırları içinde tutan bir güce gereksinim vardır; bu da devleti, onun anayasasını doğurur. Yani anayasa ve sınıflar, birbirini dışlayan değil, birbiriyle iç içe olan kavramlardır.

Bir üst yapı kurumu olarak hukuk, gelişen iktisadi alt yapının üzerinden oluştu ve her dönem hakim olan sınıfın çıkarlarını gözetti, onlara hizmet etti. Köleci toplumda köle sahiplerinin hukuku, feodal toplumda senyörlerin hukuku, kapitalizmde ise, burjuvazinin hukuku vardı. Ve bu hukukun temel çerçevesini çizen anayasaları...

Devlet gibi onun yasaları ve anayasalar, toplumun içinden doğdu; ama onun üstünde yer aldı ve gitgide ona yabancılaşan bir güç haline geldiler. Her devletin, bu yasalarla donatılmış hapishaneleri, mahkemeleri, silahlı birlikleri (ordu ve polis) oldu.

Burjuva anayasası

17. yüzyıldan itibaren anayasalar, burjuvazinin feodal aristokrasiye karşı giriştiği iktidar mücadelesinde, feodal aristokrasiyi sınırlayan ve burjuvazinin daha özgür gelişiminin önünü açan araçlar olmuştur. Avrupa burjuvazisi savaş meydanında kazandıklarını, anayasalar aracılığıyla kurumsallaştırmıştır.

1789 İnsan ve Yurttaş Hakları Beyannamesi, bu alanda bir simgeyi ve zirveyi ifade eder. 1791'de Fransız anayasası, bu temelde oluşur. Burjuva anayasaları da Fransız Devrimi sonrası oluşan bu anayasayı esas almıştır. Halen bir

Dolayısıyla herkesin “hayır”ı başka. Fakat kendisine “devrimci” “sosyalist” diyenlerin, -daha önceki referandum ve seçimlerde olduğu gibi- temel noktalarda birleşmeleri mümkündür. Ancak öyle olmadı. Bunun önemli bir nedeni, bazı kesimlerin HDP’nin yanında görünmek, onunla birlikte “hayır” kampanyası yürütmek istememesidir. Bunun bir yanı, devletin HDP’ye artan saldırılarıdır; bir yanı ise HDP’nin güven veremeyen tutumudur. Oysa bazıları, 2010’daki anayasa referandumunda HDP “boykot” kararı alınca, arkasına dizilmişlerdi. Keza 7 Haziran ve 1 Kasım seçimlerinde HDP’yi desteklemişler ve HDP’nin meclisteki sandalye sayısının artmasını “devrim” diye nitelemişlerdi. Ne önceki referandumda “boykot” kararları, ne de bugüne dek HDP’ye verdikleri koşulsuz destek ve yaydıkları pembe tablolar konusunda tek bir açıklama, bir özeleştiriyapmadan; şimdi “batan gemiyi terkedenden fareler” misali ondan uzaklaşma başlamıştır.

Elbette ki, HDP’nin anayasa değişikliği karşısındaki tutumu sallantılıdır ve güven vermemektedir. Ancak bu durum yeni değildir. Bilindiği gibi HDP, “başkanlık” tartışmaları başladığı dönemden itibaren, bu konuda zikzaklı bir seyir izledi. Bir yandan “Kürtlere özerklik” karşılığında başkanlığa yeşil ışık yaktılar, diğer yandan Demirtaş’ın “Seni başkan yaptırmayacağız” sözleriyle seçim kampanyası yürüttüler. Bu çelişik durum, son anayasa

değişikliği sürecinde de devam etti. Bazı HDP’li vekiller, Erdoğan’a açığatan çağrı yaparak, “anayasa değişikliğini bizimle görüş” dedi. “Kürtlere özerklik verilirse, başkanlığı destekleriz” diyenler oldu.

HDP’nin kafa karışıklığı hiç kuşkusuz Kürt ulusal hareketinden kaynaklanıyor. Öcalan’ın başkanlık konusunda söyledikleri hatırlardadır. HDP heyeti ile Öcalan arasında gerçekleşen “İmralı görüşmeleri”nde (ki bu görüşmeler “Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa” adıyla Mezopotamya Yayınları tarafından basıldı) Öcalan, “başkanlık sistemini düşünebiliriz” (23 Şubat 2013) “Başbakan’a deyin ki, Başkanlık modelini de hızla tartışabiliriz” (9 Kasım 2013) diyerek, açıkça destek sunmuştu.

Kürt hareketinin AKP’ye desteği, sadece “başkanlık” konusuyla da sınırlı değildi; ilk kurulduğu yıllardan itibaren açık veya örtük destek sundu. Öcalan yine bu görüşmelerde “biz onlara iktidarı altın tepside sunduk” (age, sf:19) demişti. Gerçekten de zora girdikleri her durumda kurtarıcı rolü oynadılar. 2002 seçiminden bu yana yapılan hemen tüm yerel-genel seçimlerde “ateşkes” ilan ederek AKP’nin elini rahatlattılar mesela. 2007’de büyük çalkantılara yol açan Abdullah Gül’ün cumhurbaşkanlığını desteklediler. Dahası, Türkiye’nin en büyük halk ayaklanması olan Haziran direnişinde, “barış sürecini baltalıyor” diyerek direnişten çekildiler. Ardından 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarında

Erdoğan’ın yanında yer aldılar.

“İmralı heyeti”nin daimi üyesi Sırrı Süreyya Önder, her iki kritik dönemde Erdoğan’la görüştü ve sonrasında bunları Öcalan’a aktardı. Öcalan da Önder aracılığıyla Erdoğan’a şöyle seslendi: “Sen -meydanlarda Apo’nun asılmamasına hayıflanırken, Apo seni kurtardı, idamdan kurtardı.” (age, sf: 219)

Öcalan’dan AKP ve Erdoğan’ı destekleyen daha pek çok alıntı daha yapılabilir. Öcalan’ı takip edenler, zaten bunları bilmektedir. **Öcalan ve Kürt hareketi için önemli olan, Öcalan’ın koşullarının düzeltilmesi ve Kürtlerle ilgili bazı iyileştirmelerin yapılmasıdır. Bunun işçi ve emekçilerin yaşamını nasıl etkileyeceği, demokratik hak ve özgürlükleri ne duruma getireceği onları fazla ilgilendirmemektedir.** Bugüne dek izledikleri bütün politikalarda bunu görmek mümkündür.

Şimdi anayasa değişikliğine “hayır” demeleri de, haklı olarak bazı soru işaretlerini doğuruyor ve güven vermiyor. Benzer bir durumu 2010’daki referandumda yaşadık. O zaman da sallantılı, çelişik tavırlar almışlar ve sonrasında etkisiz bir profil çizmişlerdi. O dönemi kısaca hatırlayalım.

PKK 1 Haziran 2010’da “tek taraflı ateşkes”i bozduğunu açıklamış ve arka arkaya asker cenazeleri gelmeye başlamıştı. Referandum öncesine denk gelen bu süreçte BDP (HDP önceli) “boykot” kararını açıkladı. Fakat AKP hemen Öcalan ile bir görüşme ayarladı. Avukatlarıyla gerçekleşen bu görüşmede, Öcalan,

Kürt hareketi, AKP’nin zora girdiği her durumda kurtarıcı rolü oynadı. 2002 seçiminden bu yana yapılan hemen tüm seçimlerde “ateşkes” ilan ederek AKP’nin elini rahatlattılar mesela. Türkiye’nin en büyük halk ayaklanması olan Haziran direnişinde, “barış sürecini baltalıyor” diyerek çekildiler. Ardından 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarında Erdoğan’ın yanında yer aldılar. Şimdi anayasa değişikliğine “hayır” demeleri de, bazı soru işaretlerini doğuruyor ve güven vermiyor.

kütüphanede sergilenen bu anayasanın orjinal metninin altında “insan derisiyle kaplıdır” yazılıdır. Gerçekten de anayasalar, insanların akan kanı, yitirilen canları üzerinden oluşmuştur.

Başlangıçta “eşitlik, özgürlük, kardeşlik” sloganlarıyla emekçileri de yanına çeken burjuvazi, iktidarı ele geçirdikten sonra oluşturduğu anayasa ile iktidarını sağlama almayı amaçladı. Fakat ona “toplumsal sözleşme” adını vererek, sınıfsal özünü gizledi; tüm toplumun hemfikir olduğu, “sınıflar üstü” bir metnimiş gibi gösterdi. Burjuva aydınlanmacıların ünlü isimlerinden Rousseau’nun fikir babalığını yaptığı -adına “toplumsal sözleşme denilen- burjuva anayasası ile kendi iktidarına bir meşruiyet zemini oluşturdu.

Hemen tüm burjuva anayasaların ilk maddelerinde “egemenliğin millete -ya da halka- ait olduğu” yazılıdır. Böylece egemenlik, yani hükmetme, iktidar olma gücü, sınıflardan bağımsız olarak, sözde bütün topluma dağıtılmıştır. Bunun etkili araçları ise, seçimler ve parlamentodur. Seçimlerde oy kullanma hakkına sahip her “yurttaş”, hükmetme gücünü oyu aracılığıyla vekiline aktarır. Farklı siyasal partiler üzerinden, parlamentoya akan “yurttaş iradesi” (milli irade) dolaylı olarak kendisini var etmiş olur. Anayasalarda geçen ulus ya da halk egemenliği iddiası biçimsel olarak böyle gerçekleşir.

Anayasalar bu işleyiş içinde, iktidardaki sınıf için kritik bir rol oynarlar. Varolan sistemden “sapma” gösterebilecek yurttaş karşı iktidarı korur. Ola ki, büyük burjuvazinin onaylamadığı siyasi bir parti, “sapan yurttaş eğilimi” tarafından hükümete getirilsin; “normlar normu” anayasa, hemen koruyucu bir zırh olarak

devreye girer ve “sapan eğilimi” burjuvazinin genel rotasına çekme işlevi görür. Kısacası burjuvazinin genel programı ile örtüşmeyen durumlarda, anayasal araçlar devreye sokulur.

Böylece hükümetler ve parlamentolar değişse de, egemen sınıfın hakimiyeti korunmuş olur. Yani anayasalar, sistemin omurgasıdır.

Hangi sınıfın?

Egemen sınıflar, devletin zor aygıtları olmadan iktidarlarını koruyamazlar. Ancak geniş kitleleri aldatıp “rıza”larını almadan da, uzun süre ayakta kalamazlar. En açık faşist diktatörlüklerde bile, bin bir türlü araç kullanarak, kitleleri düzenin toplumsal dayanağı haline getirmeye çalışırlar.

Anayasalara, “toplum sözleşme” niteliğinin yüklenmesi ve yine anayasaların toplumsal sınıfların kendi aralarındaki “konsensüs” olduğu iddiası, devletin sınıfsallığını gizleme ve böylece düzene meşruiyet sağlamak içindir. “Demokratik cumhuriyet” kapitalizmin olanaklı olan en ileri politik biçimidir. Burjuva demokratik anayasalar da bunu gizlemenin en gelişmiş şablonlarıdır.

Fakat bütün üstyapı kavramları gibi, anayasalar da -en ileri biçimleri dahil olmak üzere- sınıflardan ve onların savaşımından bağımsız ele alınamaz. Anayasalar her dönem, “bir sınıfın iktidar tapusu” olmuştur.

Onun içindir ki, “hangi sınıfın demokrasisi, hangi sınıfın anayasası” soruları, devrimci proletarya için iktidar pusulasıdır. Asker ya da sivil kim yaparsa yapsın, önemli olan onun sınıfsal özüdür.

“Kürt halkını serbest bırakıyorum” dedi. Böylece BDP’nin “boykot” kararını boşa düşürdü. Ve hemen ertesi günü, bundan cesaret alan Diyarbakır “sivil toplum örgütleri” referandumda “evet oyu kullanacaklarını” açıkladılar. Ardından PKK, 13 Ağustos-20 Eylül tarihleri arasında (yani referandum döneminde) eylemlerini durduracağını bildirdi. Önceden “boykot” diyen BDP de, “taleplerimiz karşılanırsa, boykot kararını gözden geçiririz” dedi. Sonuçta “boykot”tan dönemediler, ama olabilecek en pasif biçimde geçirdiler.

Bir karar bildirmekle, onun gereklerini yerine getirmek farklı şeylerdir. Karar doğrultusunda tüm güçlerini harekete geçirmiyor, o doğrultuda faaliyetler-eylemler gerçekleştirmiyorsan, ya alınan karara inanmıyor, ya da farklı hesaplar yapıyorsun demektir. Bu da sonuçta dostlarda güvensizlik, düşmanda umut yaratır.

AKP’nin halen Öcalan’la görüşmeleri sürdürdüğü basına sızdırıldı. Referandumu yakın bir süreçte yine Öcalan’la görüştürüp yön değişikliği yaptırabilirler. Bu durumda HDP’nin kararı değişebilir. Kaldı ki, HDP zaten “hayır” kararı doğrultusunda da harekete geçmiş değildir.

Tavır ne olmalı?

Bugün birçok siyasi yapı “hayır” sloganı üzerinden referandum çalışmalarını başlatmış durumdadır. Ancak bize göre bu referandumda “sandığa atılacak oy” üzerinden tartışmalara başlamak erkendir, üstelik doğru da değildir. Bu referandumda, asıl yapılması gereken, sandığın kurulmasını engellemek, referandumun gerçekleşmesini engellemektir.

İçinde bulunan koşullarda “hayır” mı-“boykot” mu tartışmaları ile vakit geçirmek doğru değildir. Taktiksel ayrılıkları bir kenara bırakıp, bu değişikliği durdurmak için güçleri birleştirme zamanıdır. Bütün enerjinin “tek adam-tek parti” faşizmini durdurmaya akıtılması gerekmektedir. Kilitlenmemiz gereken asıl nokta, referandumda hangi taktiğin izleneceği değil, bu referandumu yaptırmamak olmalıdır.

En başta OHAL koşullarında referanduma gidilemez. OHAL’in ilanından bugüne 50 bin kişi tutuklanmış, kamuda 137 bin kişi işini kaybetmiş, yüzlerce dernek, televizyon kanalı, gazete ve dergi kapatılmıştır. Türkiye, dünyada en fazla gazetecinin tutuklu olduğu bir ülke durumundadır. HDP’nin

Bu referandumda “sandığa atılacak oy” üzerinden tartışmalara başlamak erkendir, üstelik doğru da değildir.

Yapılması gereken, sandığın kurulmasını, referandumun gerçekleşmesini engellemektir. İçinde bulunan koşullar, “hayır” mı-“boykot” mu tartışmaları ile vakit geçirilecek zaman değildir. Taktiksel ayrılıkları bir kenara bırakıp, bu değişikliği durdurmak için güçleri birleştirme zamanıdır. Bütün enerjinin “tek adam-tek parti” faşizmini durdurmaya akıtılması gereken zamandır. Dolayısıyla kilitlenmemiz gereken asıl nokta, referandumda hangi taktiğin izleneceği değil, bu referandumu yaptırmamak olmalıdır.

eşbaşkanları dahil 12 milletvekili, belediye başkanları, meclis üyeleri hapistir. Belediyeler, kayyum atanarak zorla gaspedilmiştir. Tek başına OHAL’in varlığı bile, bu oylamayı reddetmeyi gerektirir.

İkincisi; bu anayasa değişikliği kapalı kapılar ardında yapılmış, hiç bir aşamasında üniversitelerin, sendikaların, kitle örgütlerinin, hatta diğer partilerin görüşü, düşüncesi alınmamıştır. Anayasayı kimin ya da kimlerin yazdığı bilinmemekte, adeta sır gibi saklanmaktadır. Bugüne dek hiçbir anayasa değişikliği bu şekilde yapılmamıştır. Hukuk ve norm dışılığı, sadece hazırlık aşaması ile sınırlı kalmamış, meclis aşaması da aynı kural tanımazlık içinde olmuştur. Anayasa değişikliklerinde “gizli oy” tercih değil, yasal bir zorunluluktur. “Gizi oy”un ihlali durumunda sözkonusu oylama geçersiz sayılır, mutlaka yasalara uygun şekilde tekrarı gerekir. Yani kendi kurallarına göre bile, bu anayasa değişikliği yasal değildir. Normalde “anayasa mahkemesi”nden dönmesi gerekir. CHP bu yola başvuracak mıdır, ya da anayasa mahkemesi bu hukuksuzluğu onaylayacak mıdır bilinmez. Fakat her halükarda yasal olarak da geçersizdir.

Üçüncüsü; daha referandum süreci başlamadan “evet” demenin serbest, “hayır” demenin yasak olduğu bir döneme girilmiştir. “Hayır” afişleri asan CHP’li gençler kurşunlanmış, TKP’liler gözaltına alınmıştır. AKP’nin mafyası Sedat Peker, “sokağa inecekler” tehditler savurmaktadır. Devletin resmi güçlerinin yanı sıra para-militer güçleri de devreye girmiştir. Diğer yandan cumhurbaşkanı, başbakan ve tüm AKP, devletin olanaklarıyla “evet” propagandası yapacak, sınırsız sayıdaki yandaş medya aracılığıyla “evet” empoze edilecek; fakat “hayır” diyenler sansür edilecektir, dahası kurşunlanacak, hapse atılacaktır. Bu koşullarda anti-demokratik seçimden söz etmek bile hafif kalır. Cunta koşullarında yapılan referandumdan farksızdır, hatta ona bile rahmet okutmaktadır.

AKP’nin her seçimde yaptığı hileler, Yüksek Seçim Kurulu ve muhtarlar üzerinden ayarlanan seçmen listeleri, ölümlere bile oy kullandırmalar gibi, bir dizi usulsüzlüğü saymıyoruz bile. Bunlara ek olarak referandum için yapılanlar ve daha yapılacak olanlar, böyle bir oylamayı reddetmek için fazlasıyla yeterlidir. Ve yürütülmesi gereken kampanya “bu koşullarda referandum yapılamaz” olmalıdır.

Elbette anayasa değişikliği ile getirilmek istenen “başkanlık” (sultanlık) sistemine karşı durmak ve geçit vermemek gerekiyor. Ama bunun birinci koşulu, “referanduma hayır” demek, böyle bir oylamanın kendisinin hukuk-dışı ve kabul edilemez olduğunu söylemektir.

Ne var ki, bugüne dek AKP’nin belirlendiği çizginin dışına çıkmayan muhalefet, bir kez daha onun minderinde dövüşüyor. Gerek mecliste oylamaya katılarak, gerekse referandumda ‘hayır’ oyu vereceklerini açıklayarak, AKP’nin istediği zemine düşüyor.

Bu oyuna gelmeyelim! “Hayır” mı “boykot” mu tartışmaları yerine, “referandum istemiyoruz”da birleşelim. Bütün gücümüzü bu referandum saçmalığını durdurmaya harcayalım. Kitlelerin böyle bir talebi, böyle bir gündemi bulunmuyor. Bu tartışmanın işçi ve emekçilerin hayrına tek bir yanı yok. Egemen sınıfların ve onlar içinde de bir klığın çıkarı için halkı sandığa çağırmak, bizim işimiz olamaz.

Böylesi kritik bir süreçte “herkes kendi kampanyasını yürütsün” diyerek ayrışmak değil, “tek adam-tek parti” faşizmine karşı olan tüm güçleri birleştirmek gerekiyor. Kuşkusuz her kurum bağımsız faaliyetlerini yürütecektir. Taktiksel ayrılıklar olacak ve bunun nedenleri yazılıp-çizilecektir. Fakat bunlar, birleşik hareket etmeye engel değildir. Bunun için herhangi bir kurumun altında toplanmak da gerekmez. Koordinasyon gibi varolan birlikler değerlendirilebilir; ya da “BAŞKANLIĞA HAYIR! REFERANDUMA GEÇİT YOK!” türü sloganla sadece referandum sürecine dönük özel birlikler kurulabilir. Yeter ki, dönemin hassasiyeti ve bunun yüklediği sorumlulukla hareket edilsin...

* * *

AKP ve Erdoğan, insanlığın bugüne dek katettiği mesafeyi geriye, ta Ortaçağ’a doğru çekmek istiyor. Oysa tarihin tekerleği hep ileriye doğru gitmiştir. Tabi ki, bu düz bir çizgide olmadı. Devrimler, daha güçlü karşı-devrimleri doğurdu; sosyalizm, faşizm eliyle boğulmak istendi. Ama sonunda kazanan hep insanlığın ilerici birikimi oldu.

Bu kez de öyle olacak. Onların geçici zaferleri kimseyi yanıltmasın ve karamsarlığa sürüklemesin. Son sözü, işçi ve emekçiler, ezilen halklar söyleyecek... İşçi sınıfının kurtuluşu aynı zamanda insanlığın kurtuluşu olacak.

Sosyalist anayasa

İlk sınıflı toplum olan köleciler toplumdan, kapitalist topluma kadar tüm sömürücü toplumlarda, anayasalar ve yasalar, köleleri, serfleri, işçileri sömürmek için yapıldı. İşçi ve köylülerin devleti ele geçirdiği halk cumhuriyetlerinde ve proletarya diktatörlüğünün kurulduğu sosyalist devletlerde ise, durum tam tersi oldu. Azınlığın çoğunluk üzerindeki diktatörlüğü ve sömürü son buldu. Doğallığında başta anayasa olmak üzere yasalar da buna göre şekillendi.

Bunların içinde en ileri örneği temsil eden Sovyet anayasası, "demokratik anayasa"nın hem yapılış biçimi, hem içeriği ile nasıl olması gerektiğini gösteren somut bir örnektir.

Devrimden sonra Rusya'da ilk anayasa, 1918 yılında yapıldı. Devrimin ilk yıllarının verdiği olağanüstü dönem bu anayasaya damgasını vurdu. İkinci anayasa ise 1924 yılında gerçekleşti. Bu aynı zamanda Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği adına yapılan ilk anayasaydı. Fakat 1924 yılında Sovyet iktidarı, kapitalizmin belli ölçülerde varlığına izin vermek zorunda kalmıştı (NEP "Yeni Ekonomi Politika" dönemi). Endüstri eski ve geriye, teknik yönden sıkıntılar aşılamamıştı. Dolayısıyla 1924 anayasasına bu dönemin özellikleri damgasını vurdu.

Bu dönem 1936 yılında sona erdi. Ekonominin bütün alanlarında kapitalizm tasfiye edildi. Ağır sanayi geliştirildi, zengin ve modern tekniğe ulaşıldı. Sosyalist üretim, egemen hale geldi. Ekonominin bütün alanlarında sosyalist sistemin zaferi gerçekleşti ve NEP dönemine son verildi.

Bu yeni durum, yeni bir anayasayı gerekli kılıyordu. 6 Şubat 1935'te alınan bir kararla, "anayasa komisyonu" oluşturuldu. O dönem Sovyetler Birliği'nde bulunmuş bir Amerikalı gazeteci, bu süreci şöyle aktarıyor:

"Bir yıl süreyle komisyon, ortak amaç için insanların örgütlendikleri -hem devlet hem de gönüllü kuruluşların- bütün tarihi biçimlerini inceledi. Sonra hazırlanan teklif 1936 Haziranında, hükümetçe geçici olarak kabul edildi ve 6 milyon adet basılarak halka sunuldu. Tasarı, 36 milyon kişinin katıldığı, 527 bin toplantıda tartışıldı. Ayrıca bütün gazeteler, halkın gönderdiği mektuplarla doluydu. 154 bin değişiklik teklifi yapıldı." (Anna Strong, Stalin Dönemi, sf.83)

İtirazlar ve öneriler dikkate alınarak son değişiklikler de yapıldıktan sonra 25 Kasım 1936'da yeni anayasa kabul edildi. Yeni bir anayasanın hazırlanması için komisyonun oluşturulması ile kabul edilmesi arasında geçen yaklaşık iki yıllık süre ve bu süre zarfında halkın tüm kesimlerinin anayasanın hazırlanmasına bizzat katılması, Sovyet anayasasını, yani sosyalist anayasayı, başta burjuva anayasası olmak üzere daha önceki tüm anayasalardan ayıran en temel farktır.

Sadece bu da değil. Burjuva ülkelerin yasaları, kapitalist toplumsal düzenin sarsılmaz olduğundan hareket ederler. Bu anayasaların esasını kapitalizmin ilkeleri oluşturur. Yani toprak, ormanlar, fabrikalar, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet; insanın insan tarafından sömürülmesi; bir kutupta toplumun çoğunluğunu oluşturan emekçilerin geçim koşullarının güvensizliği, diğer kutupta ise tüm yaşamları

güvence altına alınmış azınlığın israfı vardır. Anayasa da kapitalizmin bu temel direklerine dayanır. Bunları yansıtır, yasalarla pekiştirir.

Sosyalist anayasanın temelini ise sosyalizmin ilkeleri oluşturur. Yani toprak, ormanlar, fabrikalar, tüm üretim araçları üzerinde sosyalist mülkiyet; sömürünün ve sömürücü sınıfların ortadan kaldırılması; çoğunluğun sefaletine, azınlığın har vurup harman savurmasına son verilmesi; herkesin güvenceli iş sahibi olabileme hakkı, dinlenme, eğitim hakkı vb...

Burjuva anayasaları, toplumun uzlaşmaz sınıflarından zenginliklere sahip olanların çıkarları üzerine hazırlanır. Mülk sahibi sınıfın yararına olan toplumsal ilişkileri pekiştirmek için yapılır. Hangi parti işbaşına gelirse gelsin, siyasal yönetim, yani burjuvazinin iktidarı elinde tutması değişmez. Sosyalist anayasa ise, toplumda uzlaşmaz sınıflar olmadığı, toplumun iki dost sınıf işçi ve köylülerden oluştuğu, iktidarda bu emekçi sınıfların olduğu, siyasal yönetimin ise, en ileri sınıfa, proletaryaya düştüğünü ortaya koyar. Anayasa, emekçilerin yararına olan toplumsal ilişkileri pekiştirir.

Burjuva anayasaları, uluslar ve ırkların eşit olacağından, tam bağımsız uluslarla, bağımsız olmayan ulusların varlığından, bunların ilkinin göre daha az haklara sahip bulunduğu hareket eder. Bu anayasalar, temelleri itibarıyla egemen ulusların anayasalarıdır. Sosyalist anayasa ise, enternasyondardır. Bütün ulus ve ırkların eşit olduğundan hareket eder. Ulus ve ırkların geçmişleri ve şimdiki durumlarından, güç ve güçsüzlüklerinden bağımsız olarak, toplumun ekonomik, kültürel, sosyal yaşamın bütün alanlarında eşit haklara sahip olması gerektiğini ortaya koyar.

Burjuva anayasaların bir kısmı, demokratik hak ve özgürlükleri açıktan reddeder. Bir kısmı ise, bu ilkeleri tanıır, ancak öylesine kayıtlar ve sınırlamalar koyar ki, hemen hepsi kağıt üzerinde kalır. Sözde yurttaşların eşitliğinden bahseder örneğin, fakat işverenle işçi, toprak sahibiyle köylü arasında, birinciler zenginlikleri ve toplumsal ağırlığı ellerinde tuttukça, ikinciler ise bunlardan yoksun kaldıkça, yani sömürülenle sömürülenler var olduğu sürece, gerçek eşitliğin olmayacağını gözlerden saklamaya çalışır.

Sosyalist anayasa ise, her tür kayıt ve sınırlamadan uzaktır. Bütün yurttaşlar eşit ve aktiftir. Kadın-erkek, bir yerde ikamet eden-etmeyen, eğitim görmüş-görmemiş ayrımı tanımaz. Her yurttaşın toplumdaki yerini servet durumu, ulusal kökeni, cinsiyeti, görevi değil; kişisel yetenekleri ve yaptığı iş belirler. Daha da önemlisi, bu hakları garanti altına alır. Sadece yurttaşların eşit olduğunu ilan etmekle kalmaz, sömürü rejimini ortadan kaldırarak bunun zeminini yaratır. Demokratik özgürlükleri sıralamakla yetinmez, gerek maddi, gerek yasal olarak güvence altına alır.

Bütün bu farklar, sosyalist anayasayı, burjuva anayasasından ve bugüne dek oluşan sömürücü sınıfların anayasalarından temelden ayırmakta, dünyanın en demokratik anayasası haline getirmektedir.

İki ayrı sınıf, iki ayrı devlet ve iki ayrı anayasa... Bir yanda burjuvazinin, diğer yanda proletaryanın; bir yanda kapitalizmin, diğer yanda sosyalizmin anayasası...

Yediveren Yayınları İŞÇİ SINIFI BROŞÜRLERİ

Biz işçi sınıfıyız!
Geçimimizi işgücümüzü satarak sağlarız.
Toplumun bütün maddi varlıklarını
biz üretiriz. Bu sömürü düzenini
yerle bir edecek tek güç biziz!

Kapitalist sistem, işgücünü meta haline getirir.
İşçiler, her tür üretim ve geçim aracından
yoksun bırakılmıştır. Üretmek ve geçinmek
için, kapitalistin yayında çalışmaktan
başka çaresi kalmamıştır.

İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır!
Kendisiyle birlikte tüm sömürülen, ezilen
kesimleri, yani insanlığı kurtaracaktır.
Bunun da tek yolu, kendi davası için
örgütlenmek ve mücadele etmektir!

**İşçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından
birdir, grev. İşçiler bu hakkı elde edebilmek
için yüzyıllarboyu mücadele etmiştir.**
Bugün de işçiler, grev hakkını yine grev
yaparak elde etmekle karşı karşıyadır.

Dakota'da Kızılderililer ABD emperyalizmine karşı direniyorlar!

**“Bize birçok söz verdiler,
hatırlayamadığım kadar çok;
bir teki dışında
hiçbirini tutmadılar.**

**“Topraklarımızı
alacaklarını söylediler,
ve aldılar.”**

Kırmızı Bulut